

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

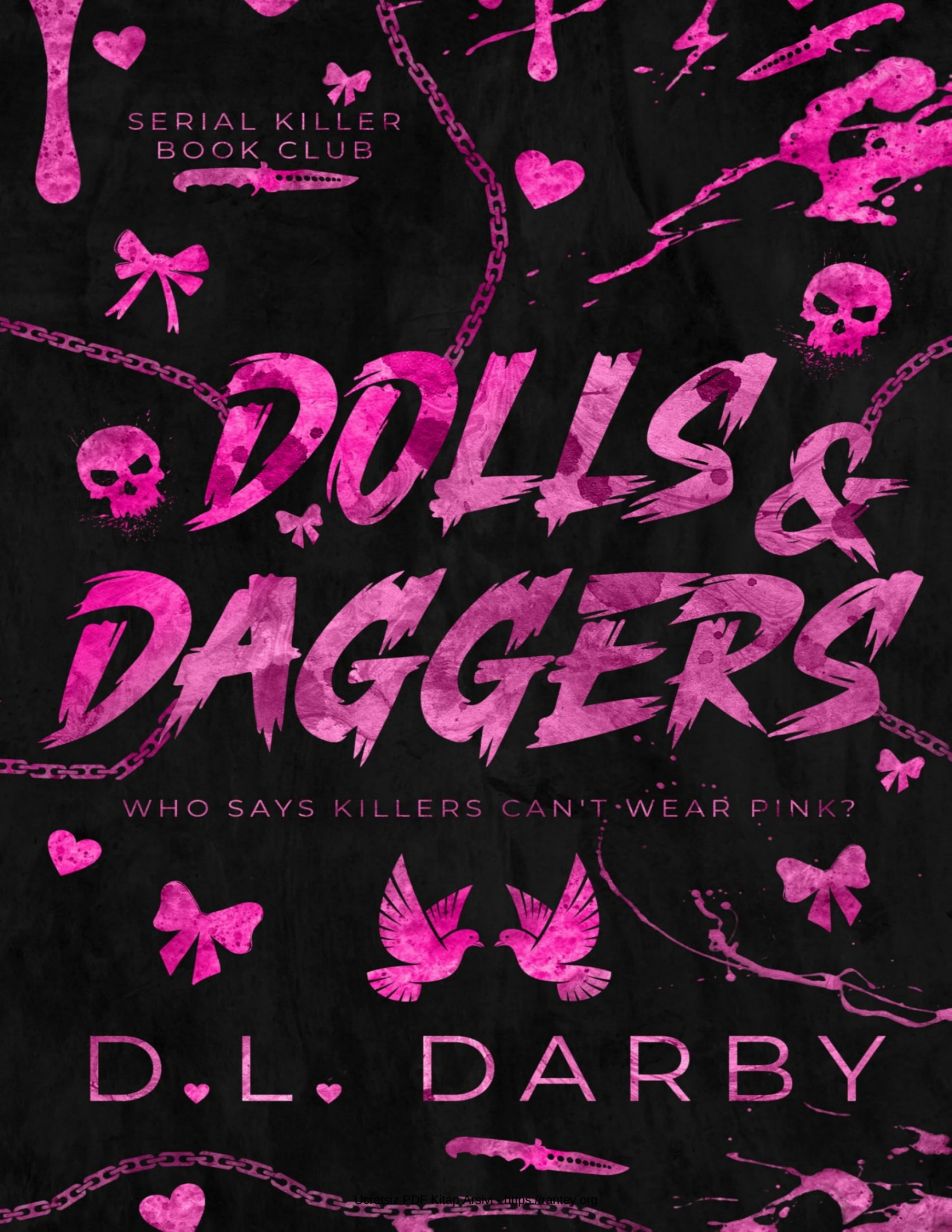
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SERIAL KILLER
BOOK CLUB

DOLLS & DAGGERS

WHO SAYS KILLERS CAN'T WEAR PINK?

D. L. DARBY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DOLLS & DAGGERS

WHO SAYSAYKILLERCAN'T WEAR PINK?

SERIAL KILLERBOOKCLUB
BOOK ONE

D.L. DARBY

Copyright © 2025 by D.L. Darby

Identifiers: Baskı - [979-8-9927675-0-6](#)

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazar, bu kurgu eserde adı geçen ürünlerin, markaların ve/veya restoranların ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş kişiler, kuruluşlar veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüftür.

Samantha Swart tarafından düzenlendi ve Samantha Reads

Spicy Kapağı Charly'nin Tasarımlarıyla Charly tarafından

oluşturuldu

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Contents

[İçerik Uyarıları](#) _

1. Wrenley_
2. [Güvercin](#)
3. Wrenley_
4. [Güvercin](#)
5. Wrenley_
6. Wrenley_
7. [Güvercin](#)
8. Wrenley_
9. [Güvercin](#)
10. Wrenley_
11. [Güvercin](#)
12. [Güvercin](#)
13. Wrenley_
14. [Güvercin](#)
15. [Güvercin](#)
16. Wrenley_
17. Wrenley_
18. [Güvercin](#)
19. Wrenley_
20. Wrenley_
21. [Güvercin](#)
22. Wrenley_
23. Wrenley_
24. [Güvercin](#)
25. [Güvercin](#)
26. Wrenley_
27. [Güvercin](#)
28. Wrenley_
29. [Güvercin](#)

30. Sonsöz

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında Ayrıca

yazan: D.L. Darby .

- Kazara yamyamlık. Kurutulmuş etleri mahvettim. Bir şey değil.
- Parçalanma - Dürüst olalım, zaten artık onlara ihtiyaçları yok.
- Bir ebeveyn tarafından bir çocuğun SA'sının konuşulması - Merak etmeyin, intikam alınacaktır.
- Geçmiş aile travması - Anne sorunları.
- Ayrıntılı seks sahneleri - Kedinizi mırıldatmak için.
- Psikolojik/duygusal istismara atıflar - Ve bebeklerimizin bunların üstesinden nasıl geldiği.
- DV'den bahsetmişken - O kış kızartmasını hak etti.
- İçki kurcalama - Etrafta dolaştı ve öğrendi.
- Cinayet - Ama pembe olsun.
- Köpek kürkünün boyanması-Zalimce değil.
- Hayvanlara zulümden bahsediliyor - Özür dilerim, kısa tuttum ve sayfada yer vermedim.
- Cesetlerin yanında seks - Çünkü bu seksi.
- Birini levye ile öldüresiye dövmek - Çünkü çekiç bulamamışlardır.

- Bir öğretmenin SA hakkında konuşması - Vigilante köken hikayesi.
- Bebekler - Yeterince söylendi.

"A Thousand Miles" - Vanessa Carlton

"Oops!...I Did It Again" - Britney Spears "Juno"

- Sabrina Carpenter

"all the *good* girls go to hell" - Billie Eilish

"Dangerous Woman" - Ariana Grande "PeCect Day" -

Hoku

"I Wanna Be Yours" - Arctic Monkeys

"Gangsta" Kehlani "Who's

AEaid oFLittle Old Me?" -

Taylor Swift

"Somewhere A Clock is Ticking" - Snow Patrol

*"Çok fazla hisseden" okuyucular için.
Şu anda dünyanın tam da ihtiyacı olan şeysin.*

Eğer kendi gözlerimle görmeseydim, asla inanmazdım.

Ancak bunun gerçek zamanlı olarak ortaya çıkışını izlemek tamamen başka bir şey.

O, zifiri karanlık gecede parlayan bir neon tabela; onun yaptığı işi yapacak güce sahip olmadıklarını düşünen benim gibi çaresiz erkekler için bir umut ışığı.

Lanet bir hayal.

Ve benim bir zamanlarki kabusum, dayanıksız, şeffaf bir geceliğe sarılmış.

Soluk pembe kumaş ona yapışıyor, amansız sağanaktan sıırılsıklam olmuş, yağmur yüzünden transparan bir hal almış. Geniş göğüsleri saf mutluluğun mors alfabetesiyle kabarıyor, esmer meme uçları narin kumaşı zorlayan sert tepelere doğru sertleşiyor. İki ay boyunca hayalini kurduğum tatlı kıvrımlar -masamın üzerine eğilmiş, ellerimin altında kıvranıyor- çit boyunca uzanan çalılıkların gölgesinde saklandığım yerden beni çekmeye çalışarak, kıvrımları ve kavisleriyle beni baştan çıkarıyor.

Başını geriye atıyor, sakız pembesi dudakları köşelerden kıvrılıyor, gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeye dönüşüyor - aynı dudakları birçok kez sikime sarılmış olarak hayal etmişim.

Maskara yanaklarından kömür karası dereler halinde akıyor, yağmur maskeyi yıkayarak altındaki gerçeği ortaya çıkarıyor. Bir şimşek çakması gökyüzünü yarıyor ve kanla yapış yapış olmuş keten buklelerini aydınlatıyor. Sanki göklerin kendisi onu günahlarından arındırmaya çalışıyormuş gibi sağanak şiddetini artırıyor.

Boğuk bir çığlık geceyi yarıyor, gürleyen gök gürültüsünü ve yağmur tufanını kesiyor, dikkati ayaklarına düşerken coşkulu anını etkili bir şekilde kısa kesiyor.

Sözlerini duyamayacak kadar uzaktayım ama dudaklarının şekli ve mükemmel beyaz dişlerinin parıltısı bana çimenlere sinmiş adamla konuştuğunu söylüyor.

Değişimini izlerken kalbim kaburgalarımın çarpıyor; sakın soğukkanlılık yerini korkunç bir azme bırakıyor.

En çılgın rüyalarımın bile takıntılarımdan nesnesinin -arzularımın- başından beri tam karşımda durduğunu, resmi olarak hor gördüğüm iş rakibimin yüzünün arkasına gizlendiğini tahmin edemezdim.

A ş ı k olduğum kadından nasıl nefret etmiş olabilirim?

Adam ne derse desin, bu onu dizlerinin üzerine çöktürmeye yetiyor. Hançerini adamın karnına saplarken beline sarılıyor.

Kan havaya yayılıyor, güzel yüzüne sıçıyor, yağmur damllarına karışıyor, çimlerde birikiyor.

Çığlıkları geceyi deliyor, fırtınanın hain notalarıyla mükemmel bir uyum içinde olan bir ıstırap senfonisi.

Yan tarafa uzanıyor, atılmış maskesini alıyor ve başına geçiriyor. Oyuncak bebeği andıran örtü tüyler ürpertici ve adamın çığlıkları daha da yükseliyor, kadın bir darbe daha indirmek için kollarını kaldırdığında çıkan ses neredeyse müzikal.

Onu duyamıyorum ama ona ninni söylediğini biliyorum.

Rosie'nin etrafındaki halka.

Pierce.

Cebi çiçeklerle dolu.

Slash.

Küller. Küller.

Bıçakla.

Hepimiz düşeriz.

Sessizlik, hançeri kadar hızlı bir şekilde iniyor ve onu sonsuza dek susturuyor. Ve o sessizlikle birlikte sikim sertleşiyor.

Geçtiğimiz iki ay boyunca nefret etmek için çok mücadele ettiğim kahkaha, arka bahçenin her sessiz yarığına, ruhumun her kırık parçasına sızıyor ve onları bir tür ürkütücü, altın bağcıklı sanat gibi yeniden birleştiriyor.

Aniden kahkahalar kesilir.

Oyuncak bebek maskesi bana doğru dönüyor. "Dışarı çık, Songbird. Orada olduğunu biliyorum."

Dove Carroway -iş yerindeki ezeli düşmanım ve tüm sevgimin merkezi-Bebek Katili.

Hiç şansım olmadı.

İKİ AY ÖNCE

"Do do do do do do do."

Başımı tatlı yavru köpeğim Fang'e doğru çeviriyorum ve en iyi Terry Crews taklidimi yaparak yeni manikürlenmiş, karpuz temalı bir tırnağımı ona doğrultuyorum.

"Ve sana ihtiyacım var," diyorum, Vanessa Carlton'ın şarkısına -kötü bir şekilde- uyum sağlayarak
A Thousand Miles.

Fang uzun, acı dolu bir inilti çıkarıyor ve tüylü yüzünü bir patisinin altına gömüp püsküllü al yorganımın derinliklerine doğru kıpırdanıyor.

"Aww, bebeğim, şarkı söylemem o kadar kötü mü?" Sabah rutinimi makyaj masamda bırakarak mırıldanıyorum. Odayı geçip onu kucağıma alıyorum ve burunlarımızı birbirine sokuyorum. "Neşelen, düğün çiçeği! Pazartesi havası veriyorsun ve bugün Susuz Perşembe!"

Burnumun ucunu yalarken püsküllü kuyruğu sallanıyor.

"İşte böyle, bebeğim!" Takvimime doğru yürürken onu yanıma yatırarak ışınlıyorum. "Yarın işimiz yok, tekila ve taco

Bu gece ve Cumartesi günü..."

Fang'i hafifçe kaydırarak bir elimi bu hafta sonunu işaretleyen neon pembe daireye dokunmak için serbest bırakıyorum.

"...bugün et işleme günü."

Mavi papyon takmış pembe tüylü bir kedinin pırıltılı çıkartması on sekizinci sayfaya tam olarak oturuyor.

Jefferey Nills'in güzel, tereyağlı güneşi göreceği son gün. Jefferey

Nills kim diye mi soruyorsunuz?

Sadece yaşayan en kötü erkek türü, küçük kızları avlayan türden.

Penisini yavaşça çıkarırken acı içinde kıvranacak ve tatlı yavru köpeğim için kurutmak üzere şeritler halinde keserken ona izletecek türden. "Bu hafta ne kadar çok taze et var," diye şarkı söylüyorum, Fang'i köpeğime geri verirken sırtarak İş için hazırlanmayı bitirmek için yatağa.

Dışarıda, New York bu parlak yaz sabahında zaten canlı ve hareketli. 2000'lerin başındaki çalma listem bile şehrin gün doğumu tema şarkısını bastıramıyor: sabırsız taksi kornaları, cep telefonlarına bağırان insanlar, işe gitmek için çılgın bir aceleyle kaldırıma vuran ayak sesleri.

Burada hayat kaotik ve ben bunu seviyorum. Ne de olsa kaos benim göbek adım. Hayır, cidden. Ailem benden nefret ederdi. Kendimi tanıtmama izin verin.

Ben Dove Chaos Carroway, *Metro Media*'da Kıdemli Araştırmacı Gazeteciyim (kısaca S.I.J.). Bir metre boyundayım, pembe renge takıntılıyım ve hafta sonlarımı erkekleri reşit olmayan bir kız kılığında otel odalarına çekerek geçiriyorum, böylece onları vahşice parçalayabilir ve mahrem yerlerini Fang için kurutulmuş ete dönüştürebilirim.

Bebek Katili olarak da bilinir. Şşşt.

Kimseye söyleme.

Her neyse. Taze ete dönelim.

Metro Media yeni bir S.I.J. getiriyor - görünüşe göre etkileyici referansları olan biri. Bir aceminin benim bölgemde tepinmesinden memnun muyum? Kesinlikle hayır.

Daha da zor hayır çünkü o bir erkek.

Beni yanlış anlamayın, ben erkeklerden nefret eden kadınlardan değilim. Ama *Metro Media* her zaman Bebek Katili ile ilgili en sıcak haberleri yapıyor. İyi bir sebepten dolayı, tabii ki. Hikayeleri ben yazıyorum. Ajanstaki herkes onların benim olduğunu bilir.

Eğer bu adam etrafı kurcalamaya başlarsa? Bu *benim* için zor olabilir.

Ve burnunu işime sokmadığı için masum bir seyirciyi uzaklaştırmak zorunda kalsaydım çok yazık olurdu.

Eğer bir sorun haline gelirse birini varoluştan silmekten çekinmem.

Parıltılı dudak parlatıcımı sürüp, zaten kabarık olan kirpiklerime bir kat daha siyah maskara ekledikten sonra saçlarımdan bigudileri çekiyorum. Kabarık mükemmel bir şekilde spreylendikten sonra giyiniyorum, Fang'in yemek yediğinden emin oluyorum ve eşyalarımı topluyorum.

Ön kapının yanındaki aynada durup yansıma kontrol ediyorum.

Her parçam özenle inşa edilmiş bir cephe. Bir maske. Pembe, sarışın ve balonlu sakız tatlılığına boyanmış porselen bir kaplama.

Yaşayan bir bebek... En kötü kabuslarınızdan.

Yavaşça, boyalı dudaklarımı gülümsemek için bastırıyorum, zihinsel olarak bendenizin bir başka olağanüstü performansına hazırlanıyorum.

"Gösteri zamanı," diye fısıldıyorum.

"BU HAFTA SONU KİTAP KULÜBÜ MÜ?" En iyi arkadaşım ve seri katil dostum Bunny Jones, ben kalabalık sokaklarda ilerlerken telefonda soruyor.

Aynı adamın peşinden giderken yollarımızın kesiştiği gecedan beri arkadaşız. Öldürmek için, sevişmek için değil.

Çocukları avlayan erkekleri ortadan kaldırma konusunda uzmanım. Bunny kadınları taciz edenleri tercih eder. Bu özel hedef her ikisini de yapıyordu.

Kendisini kum torbası gibi kullanan bir adamla acımasız bir evliliğe katlandıktan sonra Bunny patladı. Bir gece, tüm bu bastırılmış kadınsı öfke bir dizi ölümcül darbeye patlak verdi - kocasının yüzüne, tanınmaz bir et yığınınan başka bir şey olmayana kadar donmuş bir but rosto ile vurdu.

Beş-iki yaşlarında ve bir düğme kadar sevimli olduğu için yetkililer olayı yanlış giden bir hırsızlığa bağladılar. Davetsiz bir misafirin, kocasının üst kattaki kasada sakladığı şeyin peşinde olduğunu iddia ettiler.

Uygun bir şekilde, tonla para olduğu ortaya çıktı. Ayrıca, çılgın bir hayat sigortası vardı. Bunny'nin hayatı boyunca çalışmasına gerek kalmadı.

Yine de onunla tanışmadan önce yaptığı işe, Metro Polis Departmanı'nda soruşturma asistanı olarak çalışmaya geri dönmeyi seçti.

Şanslıyız.

"Evet, ama susuz kalmama yardım etmen gerekecek. Bu bir itlaf hafta sonu," diye hoparlöre şarkı söyleyerek küçük adamın yaya geçidi işaretini yakmasını bekliyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Beni bilirsin, kurutulmuş ete bayılırım." Sesinde bir gülümsemeyi ima eden belli belirsiz bir tını var. Bunny, bilgisiz iş arkadaşlarının önünde iş konuşmak için yaşıyor. "Yeni adamla tanışmak için heyecanlı mısın?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap veriyorum, sırtarak binama giriyorum ve zemin kattaki kafeye doğru ilerliyorum.

Burada benden daha uzun süredir çalışan yakışıklı barista Ted, sabah moçamı çoktan hazırlamış. Aramamı kesmeden çalışan kartımı okutuyorum. Bana fincanı uzatıyor ve ben de yukarı çıkmadan önce göz kırparak ona beş dolarlık bir banknot uzatıyorum.

Tüm *Tailor Industries* binaları gibi bu bina da gurme yemek alanı, üst düzey bir spor salonu ve tamamen dolu soyunma odaları gibi üst düzey olanaklara sahip. *Metro Media*'yı ana üssüm olarak seçmemin bir nedeni de bu. Çalışanlar sadece kartlarını okutuyor ve tüm harcamalar süper indirimli bir oranda maaş çeklerinden düşülüyor.

Mutlu çalışanlar kazançlı iş girişimleri yaratır. Ve hiç kimse *Tailor Industries* şemsiyesi altında çalışanlardan daha mutlu değildir.

"Şimdi asansöre binmem lazım." Erken gelen kalabalığın arasına karışıyorum. "Seni seviyorum." Öpücük sesi çıkarıyorum, telefonu kapatmadan ve telefonumu pembe Dolce & Gabbana Devotion çakmamın içine sokmadan önce Bunny'nin geri dönüş vedasını bekliyorum.

Buzlu moçamı yudumlarken Ted'in eklediği beklenmedik tarçın şurubunun tadını çıkarıyorum. Düşüncelerim yeni adama kayarken baharatlı tatlılık dilimde patlıyor.

Belki de fazla düşünüyorum. Belki de Bebek Katili'ni haber yapmak için burada değildir. Belki de sadece başka suç alanlarını araştıran iyi ve dürüst bir adamdır. Bir süredir Bunny'nin takma adı hakkında yazmamıştım. Belki de Joe - patronum- site trafiğini yüksek tutmak için birinin her iki katili de ayrı ayrı haber yapmasını istiyordur. "Günaydın, Dove," diye selamlıyor beni asansörden inerken adamın kendisi.

Kel kafası ofis ışıkları altında parlıyor ve gür gri bıyığı gülümsemesinin verdiği gerginlikle seğiriyor.

"Günaydın, Joe!" Ona geniş, dişlek bir sırıtma gösterdim. "Yeni adam için heyecanlı mısın? Çok tavsiye edildiğini duydum." Bölmelerden oluşan labirentin içinden küçük ofisime doğru ilerlerken sesimden bal damlıyor.

Yanımızdan geçerken birçok kişi gülümseyip beni selamlıyor. Dışarıdan bakan biri için muhtemelen patron benmişim ve Joe da yardımcımış gibi görünüyor. *Metro Media* iflas ediyordu ve büyük patronlar onu kapatmakla tehdit ediyordu ki ben devreye girdim ve onu küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi yeniden canlandırdım.

Bebek Katili hakkındaki hikâyelerim yeni ve saplantılı bir kitleyi büyüledi. Gerçek suç meraklıları benim özel haberlerim için yaşıyorlar. İçeriden bilgi aldığım için, internet medyasında bizi haritaya koydum.

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum," diye başladı Joe tereddütle. "Bakın, aslında Gölge Siren'i korumak için işe alınmıştı, ama-"

"Joe." Ses tonum inanılmaz derecede neşeli. "Eğer Bebek Katili dersen, seni duymamış gibi yapmak zorunda kalacağım."

Dove Carroway her zaman parlak, pembe bir neşe yumağıdır. Ruh hali ne olursa olsun.

Joe'nun soluk alnında ter parlıyor. Ofisime vardığımızda kırmızı kalplerle süslü mavi bir mendille terini siliyor. "Biliyorum, biliyorum. Ona bunun senin uzmanlık alanın olduğunu söyledim ama... şey, o çok ısrarcı."

Kişisel alanını işgal edecek kadar eğilerek kapı kolunu çeviriyorum ve ofisimin kapısını iterek açıyorum. "Patron sensin, Joe. Ona sadece hayır de."

"Mesele şu, Bayan Carroway-"

Ofisimden yumuşak bir bariton sesi yükseliyor. "Hayır kelimesinden gerçekten nefret ediyorum."

İrkiliyorum -ve hiçbir şey beni irkiltmediği için sinirleniyorum- bakışlarımı masamın arkasında oturan adama çeviriyorum.

Göz kırpıyorum.

Pardon? Bu ne cüret!

Gülümsüyor ve bu tamamen şeytani. Muhtemelen çoğu kadının sırtını yere getirecek türden bir sırıtış.

Benim için hiçbir şey yapmıyor.

Sandalyemden kalkarak yavaş ve hesaplı bir yürüyüşle bize doğru ilerliyor ve elini uzatıyor. Uzun boylu. Gerçekten uzun. Yine de benim için herkes uzun boyludur, iki santimlik topuklularla bile.

"Wrenley Campbell." Koyu kahverengi gözleri üzerimde geziniyor, değerlendiriyor. Yargılıyor. Ne gördüğünü biliyorum; işini çalmakta hiçbir sakınca görmeyeceği bir kadın şakası. "Birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum."

Oh, Songbird, birlikte çalışmayacağız.

Güneşin öptüğü teni, tepesi mükemmel bir şekilde şekillendirilmişken yanlardan kırpılmış kirli sarı saçları ve genellikle külotumu ıslatacak yüksek yontulmuş elmacık kemikleri ile zengin kahverengi gözlerin ölümcül kombinasyonuna sahip. Lüks bir derginin kapağına aitmiş gibi görünüyor. O da bunun farkında.

Kendisi Büyük Kötü Kurt, ben de Pembe Başlıklı Kız'mışım gibi beni ölçüp biçerken özgüveni dalga dalga yayılıyor.

Ona en iyi gülümsememi gösteriyorum - kurbanları korkunç ölümlerine çekmek için kullandığım gülümseme.

Elini zayıfça sıkıyorum. Bırak beni hafife alsın. İşimi alabileceğine inansın.

Benim uğraşılacak bir kadın olmadığımı anladığında zaferim çok daha tatlı olacak. "Dove Carroway."

Yakında en kötü kabusun olacak.

İĞRENME.

Karşımdaki güzel kadını gördüğüm anda saf, katıksız tiksinti damarlarıma doluyor.

Mantıksız ama öldürücü-zehirleyici. Boğucu. Masmavi gözleri, ürkütücü bir şekilde tanıdık, sessiz bir delilikle beni delip geçiyor, beni doğrudan o odaya, daha genç olduğum bir zamana sürüklüyor. Çaresiz.

Aynı kabarık sarı saçlara sahip. Kimsenin görmediği bir karanlığı saklayan, yalanlarla ışıldayan aynı güzel mavi gözler. Uzun, kalın kirpikler ve mükemmel bir şekilde boyanmış kalp şeklinde bir yüz. Tek önemli fark, baştan aşağı pembe olan kıyafeti. Nefret ettiği bir renk.

Aynı şey değil. Kes şunu, Wren.

Karanlık düşünceler zihnimde yankılanırken Dove'un baştan çıkarıcı gülümsemesi hiç durmuyor. Tırnakları karpuz dilimi gibi boyanmış narin parmakları benimkilerden sıyrılıp kalçasına yerleşiyor ve dikkatimi ofise uygun olamayacak kadar kısa beyaz eteğine çekiyor.

Yeni patronumun onu izleyişine bakılırsa, sanki onun böyle kıyafetlerle ortalıkta dolaştığı görüntüsü karşısında sikini dövüyormuş gibi, istediği her şeyden paçayı sıyırdığını söyleyebilirim.

Birlikte çalışmayı dört gözle beklediğime dair nazik duygularıma karşılık vermiyor. Eğlencemi cazibe ve iltifatla maskeliyorum. "Ben büyük bir hayranınızım. Bebek Katili tekerleme videoları göndermeye başladığından beri çalışmalarınızı takip ediyorum. Sessiz bir seri katilden bu kadar çok şey öğrenebilmeniz inanılmaz."

Yanakları kızardı. Elinin tersiyle iltifat edip makaleleri için bir sürü şey uydurduğunu ima edince kıkırdayarak beni başından savdı. "Oh, onun hakkında sessiz bir şey yok, Songbird. Sadece söyleyeceklerini duymak için mızımızlanmayı bırakmalısın."

Tamam, yani hakaret kafasından geçmedi.

Uydurma gülümsemem düşüyor. Bu lakap karşısında kanım kristalleşiyor. Sıcaklık ciğerlerimi yakıyor, nefesimi çalıyor.

Joe rahatsızlığımdan habersiz görünüyor. Dove düğmeli burnunu kaşırken başını yana eğiyor. "Sorun değil," diyor, sesi çok neşeli, sanki bir anaokulu öğretmeni öğrencilerinden birine basit bir kelimeyi açıklıyormuş gibi. "Sana nasıl dinleyeceğimi öğreteceğim."

"Peki o zaman." Joe öksürüyor, aramızda hareket ederken Dove'un sırtına hafifçe dokunuyor. "Görünüşe göre ikiniz iyi bir başlangıç yaptınız. Dove, Wrenley'e ofisini gösterebilir misin?"

Göğsüm sıkışıyor ama gergin bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Dove'un başı ona doğru dönerek bakışmamızı kesiyor ve ciğerlerim nihayet genişliyor. Elini onun omzuna koyuyor ve göz göze geliyoruz. "Elbette Joe. Merak etme. Ben hallederim."

Her nasılsa, güvencesi güven verici olmaktan çok uzak.

O ayrılırken Dove bana dönüyor, gülümsemesi bir şekilde daha da büyüyor. Eşyalarını köşedeki masanın üzerine koyarak çerçevemin etrafından dolaşiyor. "Demek Bebek Katili'ni haber yapmak istiyorsun, ha?"

Göğsümdeki ağrıyı ovma dürtüsüyle savaşıyor, önce pembe püsküllü çantasını, sonra da çantasını açışını izliyorum; klavyesine bakmadan önce dizüstü bilgisayarını, telefonunu ve not defterini masanın üzerine özenle yerleştiriyor. İri mavi gözleri bir anlığına benimkilere kayıyor, *sonra* hafifçe düzelterip tüm dikkatini bana veriyor ve oraya oturduğumda masasını rahatsız ettiğim gerçeğinden bahsetmemeyi tercih ediyor.

Cesur bir hamle miydi? Muhtemelen öyleydi. Hiçbir şey "*Hey, senin işin için geliyorum*" diye bağırılmaz, sanki zaten benimmiş gibi davranmak kadar. Açık pembe duvarlar ve krem rengi kartonpiyer olmadan da yapabilirdim - gerçi yakından bakınca bunlar aslında duvar kağıdı olabilir.

Ama tadilatlar hakkında daha sonra hayal kurabilirim.

Düşünüyormuş gibi yaparak sakinleşmek için zaman kazanıyorum. Bu lakabın beni nasıl etkilediğini bilmesine imkân yok. Adımın gerçek anlamı bu. Tekrar kullandığında hırlama dürtümle savaşıyorum, bu sefer cevabım için sabırsızlanıyor.

"Şarkı söyle, Songbird. Neden Gölge Siren değil de o? Onun benim uzmanlık alanım olduğunun farkında mısın? Madem çalışmalarımın bu kadar hayranısın."

Her nasılsa, beni azarlıyor olsa da, bunu övgü gibi yapıyor. Sesi - seks ve cıklet popunun hışırtilı bir karışımı - görünüşü kadar paradoksal, süt ve bal teninin altında gizlenen karanlık gibi.

Onları karşılaştırmayı bırak.

"Çünkü her ikisi de temelde kanunsuz olsalar da Gölge Siren, Oyuncak Bebek Katili kadar ilginç değil. Basit bir formu var ve Oyuncak Bebek kadar karmaşık değil."

Dove'un kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor. "Oh?"

Bebek Katili'ne olan takıntımın bahsetmiyorum. İlk videosu internete sızdığından beri onun tarafından tüketildiğinden. Dove'un takıntımın Mariana Çukuru'ndan daha derin olduğunu bilmesine gerek yok.

Yemin ederim ki ağzının kenarı, eğlencesiyle savaşmaya çalışıyormuş gibi seğiriyor. "Öyle mi?"

Cazibem tınıma geri dönüyor. "Aynı fikirde değil misin?"

"Erkekleri öldüren bir seri katile iltifat ettiğini duymak çok ilginç." Başını eğerek gülüyor. Güneş ışığı arkasındaki pencereden içeri süzülüyor ve onu neredeyse ruhani gösteren bir parıltıyla yıkıyor.

"Masum çocukları avlayan kötü adamlar." Ses tonumdaki ısırganlığı gizlemiyorum ve bu onu yatıştırıyor gibi görünüyor.

"Peki, şuna ne dersin? Neden Gölge Siren hakkında bir şey üzerinde çalışarak başlamıyorsun, ben de önce bir göz atayım-"

"Sen mi benim patronumsun, yoksa Joe mu?" Sözünü kestim.

Dove alt dudağını ısırtıyor, doğal olamayacak kadar düz olan inci gibi beyaz dişleri, dolgun etini bırakıp masanın etrafında dönmeden önce ortaya çıkıyor. Dolgun göğüsleri soluk pembe ipek bluzunu zorluyor, ısıltılı göz farından platform topuklarına kadar her yeri pamuk şekeri rengine.

Bana ulaştığında, aramızdaki büyük boy farkının beni nasıl tahrik ettiğini fark etmeden edemiyorum. Bir an için, altımda nasıl hissedeceğini hayal etmek için kendime izin veriyorum. Sikimi almak için mücadele ederken bana bakan o büyük mavi gözler. Avucumun darbesiyle kızaran yumuşak kıvrımlar. Yükseklik saplantım alevleniyor. Ayakkabıları olmadan daha da kısa, bu da benim için ne yazık ki onu masasının üzerine eğip tadıma bakana kadar içime gömmek istememe neden oluyor.

En son ne zaman bir kadına karşı bu kadar güçlü bir tepki verdiğimi hatırlamıyorum. Muhtemelen *ona* çok benzediği için böyle olması beni endişelendiriyor,

Bu da bana göre kabul edilemez bir durum.

Aklımın nereye gittiğini biliyormuş gibi mırıldanıyor ve göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar içime giriyor. "Patronun olmamı ister misin?" Boğucu sorusu tam bacaklarımın arasına çarpıyor ve içimde bir tiksinti dalgasının sıçramasına neden oluyor.

"Bana ofisimi göstermeni istiyorum," diye cevap veriyorum, istediğimden daha nefes nefese.

Senin neyin var Wren? Lanet bir ergen gibi davranmayı bırak.

Dove geri adım atıyor ve az önce aramızda geçenler dağılıyor. "Sanırım burayı gerçekten seveceksin," diye cıvıldıyor, takip etmemi işaret ediyor, parlak ve neşeli tavrı yine yerinde. "Nadia daha sonra gelip seni oryantasyondan geçirecek ve buranın nasıl çalıştığını anlatacak. Doll için bir şey üzerinde çalışabilirsin, ama günün sonunda bir ekip olarak dağıtım karar vereceğiz."

Benimkinden önce onun arkasını kollayacaklarına dair dile getirilmemiş gerçeği aramızda asılı bırakıyor - benim yolumda kalmam ve onun yolundan çekilmem için sessiz bir uyarı.

Yeni iş rakibim olan minyon sarışını takip ederken içimde bir şeyler kayıyor. Dove'un peşinden giderken, sinir bozucu derecede neşeli sesini yarı yarıya dinleyerek, bir dondurmacıya girer gibi onun yoğun kurabiye ve ılık vanilya kokusunda boğuluyorum. Ofisime vardığımızda, ofise serpiştirdiği şekerden yapılmış selamlar midemi bulandırıyor.

İnsanlar ona bayılıyor ve o da bunun farkında, bunu kendi avantajına kullanıyor.

Hayatınızı mahvetmek için planlar yaparken size kendisini sevdirecek pembe giysili bir canavar.

Bir kadın dikkatimi çekmeyeli uzun zaman oldu, ama bu çabasızlıklarından değil. Aptal değilim, neye benzediğimi biliyorum. *O* asla

Beni mükemmelleştirmek için bir fırsatı kaçırdı, görünüşümün ve çekiciliğimin istediğim her şeyi elde edebileceğini öğrenene kadar bana ne kadar yakışıklı olduğumu söyledi.

Ancak, istiyor gibi göründüğüm tek şeye sahip olamıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Günlerim Bebek Katili'nin kimliğini araştırmak ve ipuçlarını takip etmekle geçiyor. Gecelerim anlamsız ilişkilerle ve ertesi gün arayacağıma dair yarım yamalak sözlerle geçebilirdi ama düşüncelerimi meşgul eden tek bir kadın var. Ve o da soğukkanlı bir katil.

Dove'un yanında beş dakika geçirdim ve bunun değişmek üzere olduğunu hissediyorum.

Ofisim olduğunu tahmin ettiğim odanın çerçevesini tutuyor ve kollarını açarak döne döne odaya giriyor, "Bu sensin. İstedğin gibi dekore edebilirsin ama boya seçimlerini Joe'ya danışmalısın."

Zengin küçük bir kıza aitmiş gibi görünen bir ofise sahip olabiliyorsa, o zaman cinayet panom ve Bebek Katili'nin polise gönderdiği videolardan küçük posterler gibi kendi kişisel dokunuşlarımı eklemenin sorun olmaması gerektiğini belirtmekten kaçınıyorum. Joe gibi erkeklerin hepsi aynıdır. Kadınlar için boyun eğiyorlarsa, iyi yerleştirilmiş birkaç kelime ve bir iki tehdit erkekler için boyun eğmelerini sağlayacaktır.

"İstersen öğle yemeğinde sana etrafı gezdirmekten mutluluk duyarım," diyor tatlı tatlı, sanki yanlış bir başlangıç yapmamışız gibi. Sanki ben onun ofisine girip yüksek sesle onun işini istediğimi söylememişim gibi.

Düşmanlarınızı yakınınızda tutun.

"Buna gerek yok, teşekkürler." Yanından geçip maun masanın arkasındaki sandalyeye otururken bakışlarını üzerimde tutuyorum.

Dove sırtarak kenarına tünüyor. Gözlerim, çevresel görüşümden görebildiğim kalça şeridine kaymamaları için fazla mesai yapıyor.

"Benimle bir sorunun mu var, küçük Ötücü Kuş?"

"Bana öyle deme. Ve güven bana tatlım, benim küçük bir yanımda yok." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Onu kışkırtmamalıyım. Gözleri bir nebze genişlediğinde, sonunda gözleriyle buluştuğumda bakışlarını karartan merakın verdiği memnuniyet titreşimini hissetmemeliyim. Ve kesinlikle onun küçük bedenini altımda sıkışmış, onu ikiye bölebilecek bir güçle içine dalarken kıvrılırken hayal etmemeliyim.

Keskin bir nefes alıyor, kaşları saç çizgisine doğru yaylanırken dudakları ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Biliyor musun, bunun için seni İK'ya rapor edebilirim. İlk gününe başlamak için ne güzel bir yol," diye alay ediyor, şarkılı ve sakarin. "Etmeyeceğim." Masamın üzerine eğilerek bluzunu aşağı sıyrıyor ve dantelli göğüslerini göstererek, "Ama yapabilirim," diye fısıldıyor.

Bir göz kırpma ve kıkırdama ile parlak ahşap yüzeyden bir çırpıda atlıyor, ellerini kalçalarına koyup omuz silkerek görüş alanımın hemen dışına çıkıyor.

"Düşman olmaktansa daha iyi bir dost olurum, Wren. Seçim senin." Sesi aramızdaki boşlukta kendi ritmini taşıyor, sadece onun duyabildiği bir şarkı. Ama yeterince iyi dinlersem, ritmi yakalamaya başlıyorum.

"Ben Wrenley," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum ve kirpiklerimin altından ona sert, yan bir bakış fırlatıyorum. Bu önemsiz bir hareket -bir kadının yapacağı bir şey- ama başımı çevirmeyi ve tüm dikkatimi ona vermeyi reddediyorum.

Dove'un gülümsemesi o kadar geniş ki yanaklarının yarılp Oxfords'larımın üzerine parıltılı kan dökmesini bekliyorum. Başka bir omuz silkmeyle dönüp gidiyor ve eteğinin kenarı şımarık poposunun etrafında dalgalanıyor, yeterince uzun süre bakmaya devam edersem altındaki esnek teni görme vaadiyle alay ediyor.

"Sanırım Songbird'e sadık kalacağım." Ofisine geri dönerken sözleri şekerli bir bulut üzerinde arkasından sürükleniyor.

Yumruğum sıkılıyor ve aletim pantolonumun arkasında kötü eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi sertleşiyor, kaçınılmaz cezaya rağmen sahibine dönmeye hevesli.

Evet, lütfen, döv beni. Onun yapmasını tercih ederdim, ama bu noktada, molada banyoda iyi bir avuçlama seansına razı olacağım.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum bacaklarımın arasındaki kaya gibi sert ete.

Burnumdan derin nefes alarak bir elimi yüzümde gezdiriyor, kendimi masanın altına gizlice yerleştirmeye çalışıyorum.

Kolay bir ilk gün için çok fazla.

"Tamam, bu gece keşif yapacağını biliyorum, ama sana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum, sesimi olabildiğince ikna edici bir şekilde katlayarak.

"Dove'u seviyorum, taco ve tekila gecesinden nefret ediyorum. Dedektif Dick tüm küçük arkadaşlarıyla birlikte orada olacak ve Jersey Shore'da iğrenç bir şey. Neden bana katılmıyorsun?" Bunny'nin tonu düz, hiç ikna olmamış gibi.

Onu suçlamıyorum.

O ve Dedektif Dick -namı diğer Hunter Remington- departmana yeniden katıldığından beri birbirlerinin boğazına sarılmış durumdalar. Ona ne kadar itiraf ettirmeye çalışsam da, adaşı gibi sevişmek istedikleri için olduğunu kabul etmeyi reddediyor.

"Yeni adam gidiyor ve ofisteki herhangi birini benden çalmaya çalışmasına izin veremem." Kimsenin duymadığından emin olmak için görevimi telefonuma fısıldarken dinlenme odasına göz gezdiriyorum. Wrenley şimdiden katın yarısını -kadın yarısını- büyülemiş durumda ve daha öğle yemeği vakti. Akşama kadar ne olacağını kim bilebilir? "Kesinlikle kirli oynuyor. Sharon'a kahve, Cecilia'ya da yaban mersinli kek getirdiğini gördüm ve o kaltağın keklerini ne kadar sevdiğini bilirsin."

İşimin peşinde ve kazanmasına izin veremem.

Ayrıca, benim hakkımda benden daha iyi kim yazabilir ki? "O kadar seksi mi?" Bunny gerçekten ilgileniyor gibi.

Beni göremese de yoğurt kaşığını işaret ederek uyarıyorum. "Aklından bile geçirme."

"Oh, tatlım. Bunu *senin* için düşünüyorum. En son ne zaman biriyle yattın? Ve bir rakiple? Gerginlik? Bayılıyorum." Son kelimeyi lanet bir aşk romanı anlatıcısı gibi mırıldanıyor.

Monoton bir şekilde, "Bunun ne kadar ironik olduğunun farkındasın, değil mi?" diye cevap veriyorum.

"Ben... Bu... Bu aynı şey değil!" Hunter'a olan ilgisini şiddetle reddederken çilli yanaklarının kızardığını görebiliyorum.

"Hı-hı, tabii." Wren dinlenme odasına girdiğinde ağzıma bir kaşık çilekli yoğurt atıyorum. O olduğunu anlamak için arkamı dönmeme bile gerek yok. Ne zaman aynı ortamda bulunsak, vücudum sanki bir Örümcek hissine sahipmiş gibi karıncalanıyor, ofisteki tüm küçük bülbüllere öten ötücü kuşun aşırı farkında oluyorum.

"Gitmem gerek. Bu geceyi düşün. Lütfen?" Sessizce yoğurdumun üstündeki folyoyu atıyorum ve huysuz Bay İşini Çalmak İstiyorum ile muhatap olmadan önce ofisime dönüyorum.

Wrenley son derece yakışıklı, bunu kabul ediyorum, ancak daha önceki kabalıkları bir noktada ortaya çıkacak ve hiçbir yakışıklılık onun bir pislik olduğu gerçeğini telafi edemez.

"Merhaba, Dove. Masana *senin* için bir şey bıraktım. Ekibin geri kalanına iletmeden önce gözden geçirmekten çekinme." Wrenley'nin pürüzsüz, derin sesi sıcak bir yaz günündeki dondurma gibi üzerime damlıyor.

Yapışkan. Şekerli. Dağınık.

Sırtımdaki varlığı boğucu ve başımı yukarı eğdiğimde onun üzerimde belirlediğini görüyorum. Bana baş aşağı sırtıyor. Yoksa sağ tarafı yukarıda ve kolonyasını daha iyi koklamak için geriye doğru eğilen ben miyim?

Nedir bu? Tarçın, narenciye ve... güneş ışığı mı?

Güneş ışığının kokusu yoktur, Dove. Ondan uzak dur. Hemen uzaklaş. Diğer duyularını da mahvetmeden önce.

"Lanet olsun, bu o mu?" Bunny c a n l a n ı r . "Kulağa çok seksi geliyor. Bu gece için beni de say. Takım için bir tane alacağım."

Gözüm seğiriyor ve Wrenley'ninkinin neşeyle kırıışmasına neden oluyor. Altından sıyrılıyorum, maskem sıkıca yerinde, onunla yüzleşiyorum ve neşeyle

"Eminim sürükleyicidir, Songbird. Yatmadan önce okumak için eve götüreceğim. Uyumama yardımcı olacak yeni bir şeye ihtiyacım var."

Lakabı duyunca gerildi. İsmi'nin anlamı bu, bu yüzden bir sorun göremiyorum, özellikle de yontulmuş zırhını çatlatmaya devam ederse.

"Notlarınızı dört gözle bekliyorum," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor ve ellerini Alain Dupetit marka donanmasının ceplerine sokuyor.

Ucuz bir takım elbise gördüğümde anlarım.

"Vay canına... İkkinizin gecenin sonuna kadar sevişeceğinize yüz dolar koyuyorum," diye gülüyor Bunny ve bana hâlâ telefonda olduğunu hatırlatıyor.

"Beni ikna ettin. Saat altıda senin evinde buluşuruz."

"Kazanacağım en kolay para." Veda etme zahmetine girmiyorum, telefonu kapatırken Wren'in bakışlarını geniş gözlerle ve sakarın bir gülümsemeyle tutuyorum.

"Şimdiden bana karşı bahse mi girdin?" Gözleri kısılıyor ve dudakları midemi titreten bir sırıtışa dönüşüyor.

Sadece bir saniyeliğine.

O aptal zaman ölçüsü geçtiğinde, avuç içim onun muhteşem suratındaki yalaka sırıtışı tokatlama isteğiyle seğiriyor.

Bunun yerine tatlı tatlı gülümsüyorum ve telefonumu yoğurdumu tutan elime doğru kaydırıyorum. Ona doğru adım atarak, boştaki avucumu sol yakasının üstünden altına doğru takip ediyorum, gözlerinin bir parça kararmasının ve dilinin dudaklarını yalamak için dışarı fırlamasının tadını çıkarıyorum.

"Bahis hakkında ne derler bilir misin, Songbird?" Avucumu göğsüne dayadım. Ya da belki karın kaslarına. Her iki durumda da kaya gibi sağlam ve gömleğini yumruklayıp ona bir ağaç gibi tırmanma dürtümle savaşmak zorundayım.

Gerçekten biriyle yatmam lazım.

"O da ne?" Pazuları vücudunun dürtüleriyle savaşıyormuş gibi esniyor ama hafifçe eğilirken bile elleri ceplerinde kalıyor.

"İddiada bir aptal ve bir hırsız vardır derler. Hırsızın sen olduğunu düşünebilirsin Wrenley, ama seni temin ederim ki ben aptal değilim."

"Bahse giren ben değilim, Dove." Eğildiğinde zengin sesi susuyor, nefesi kulağımı ısıtıyor, omurgamdan aşağı elektrik çarpmaları gönderiyor, sinekliklerden birine dokunmak gibi - tam olarak acı verici değil, ama hoş da değil.

Yine de yakınlığı, baş döndürücü kokusuyla birleşince bacaklarımın arasına bir sıcaklık hücumu gönderiyor. Yavaşça geri çekilip neredeyse yanağını yanağıma değdirirken dudaklarım aralanıyor.

"Ama ben olsaydım, her şeyi riske atar ve hattın diğer ucunda kim varsa onun tarafını tutardım - size karşı olduğu sürece."

Doğruldu ve döndü, ofisinden başka bir yöne bakmadan uzaklaştı, beni arkasından bakakaldım.

Keşke tüm fişlerini neye yatırdığını bilseydi.

Bunny ucuz tekilasından bir yudum almadan önce, "Tabii ki Dedektif Dick'in arkadaşı," diye homurdanıyor.

"Ve tabii ki iyi bir yazar." Arka arkaya iki kadeh atıyorum, favori barmenimize bir kadeh daha içmesini işaret ederken kireçten vazgeçiyorum.

İtiraf etmeliyim ki Wrenley'in Bebek Katili hakkındaki yazısı etkileyiciydi. Ne bekleyeceğimden emin değildim ama onun hakkında yazdıkları -ben *mi*? -Neredeyse şiirsel. Makalesi sadece onu övmekle kalmıyor; kadının kendisine yazılmış bir aşk mektubu gibi okunuyor.

Kendin. Sanki doğrudan sana Shakespeare'i anlatıyormuş gibi.

Makalelerim, alter egomu halka sevdirecek şekilde yazılıyor, onu kurbanlarının pisliklerini ortaya çıkaran bir kanunsuz olarak resmediyor. Wrenley ise dünyanın ona aşık olmasını ister gibi yazıyor.

"On iki saatten kısa bir süre içinde gelip hayatlarımızı mahvetmesi hiç adil değil. Alex!" Barmen kadehlerimizi doldururken Bunny elini bara vuruyor. "Yarına geri dönebilmemiz için bir zaman makinesine ihtiyacımız var-"

"Dün," diye araya giriyorum.

"Dün, *California Dreamin'* yakışıklısı kankamı çalmadan önce." Eğilip kollarını omuzlarıma doluyor, uzun kuzguni saçları bir pelerin gibi üzerime dökülüyor.

Ona kuşkuyla bakıyorum. "Bir dakika. Ne? Hayır, hayır, hayır. Kimse beni çalmadı."

"Öyle!" diye haykırıyor dramatik bir şekilde, elinin tersini alaycı bir tavırla alnına götürerek. "Seni kanatlarının altına aldı ve kümeden uçtu!"

"Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum ve bu da bir şey ifade ediyor," diye araya giriyor Alex, sadece benim için bir shot doldururken buz gibi mavileri daralıyor. "Senin için tacos, küçük hanım. Ya da artık alkol yok."

"Hey!" diye itiraz ediyor, dik oturuyor, ela gözlerindeki tüm tiyatro izleri kayboluyor. "Tanrı aşkına, sadece şaka yapıyordum. Bana bir tane daha ver lütfen. Ve üç tane de kolalı biftek." Bana döndü. "Yiyor musun?"

"Evet, ben de aynısından alacağım." Barın öbür ucundan gelen alkış sesleri dikkatimi çekiyor. Wrenley, Hunter ve polis arkadaşlarının yanı sıra iş yerinden birkaç kadınla birlikte.

Kahrolası Cecilia. Onu o lanet çörekle yakalayacağını biliyordum.

"O ve Dedektif Dick birbirlerini nereden tanıyorlar ki? Kaliforniya'dan yeni taşındığını söylediğini sanıyordum," diye soruyor Bunny bir dakika öncesine göre daha ağırbaşlı bir ses tonuyla. Onlara dik dik bakıyor, bu hareket yanağına yapışmış deniz mavisini folyo yıldızları kırıstırıyor - kocasının bıraktığı yara izi için bir maske.

En iyi arkadaşımın ruh hali bir anda değişiyor ve bazen ben bile onun çakırkeyif mi, taş gibi ayık mı yoksa ilahi bir oyuncu mu olduğunu anlayamıyorum. Gerçek duygularını sakladığı, kocasının gazabından kaçınmak için dilini kontrol altında tuttuğu yıllar izlerini bıraktı. Şimdi bile, ölümünden iki yıl sonra, bazı alışkanlıklar zor ölüyor.

"Görünüşe göre çocukken burada yaşıyormuş. Ailesi araştıramadığım nedenlerden dolayı Batı Yakası'na taşınmadan önce çocukluk arkadaşymışlar." Bakışlarımı köşeden ayırıyorum ve Bunny'nin beni izlediğini görüyorum, yavaş, yırtıcı bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun." Bir soru değil. Bir gözlem bile değil. Bunny'ye göre sadece soğuk, katı gerçek.

"İlgimi çekti," diye itiraf ediyorum. Polise gönderdiğim, erkekleri parçalara ayırdığım ve neşeyle bıçaklayarak öldürdüğüm videoları izleyip sonra da dönüp görünüşüm ve niyetim hakkında şiirsel sözler söyleyebilecek biri var mı? Bu benim ilgimi çekecektir.

Gözlerim tekrar köşeye kayıyor ve Wrenley'nin beni dikkatle izlediğini görüyorum. Bir an için bardaki diğer herkes kayboluyor ve sadece biz kalıyoruz. Yeni tanıştığım birine karşı hiç bu kadar içgüdüsel bir tepki vermemiştim.

Tiksinti mi? Elbette. Ama sırf görünüşü ve şahsıma yönelik genel küçümsemesi nedeniyle birinin kemiklerini hemen kırmak istemek?

Sanırım her şeyin bir ilki var.

"Neden buraya geliyorlar?" Bunny'nin sesi beni geri çekiyor ve gözlerimi kırptırıyorum.

Wrenley ve Hunter masalarındaki dolu sürahiye rağmen ellerinde boş bira bardaklarıyla bize doğru ilerliyorlar. Bunny'nin gerildiğini hissediyorum.

Yanımda. Vücut dili değişiyor; sert, seğiriyor, sanki Hunter onu bir tuzağa düşürmüş gibi.

Daha iyi bilmesem, dedektiften korktuğunu söyledim.

Ama ben daha iyi biliyorum ve Bunny'nin Hunter söz konusu olduğunda korktuğu bir şey varsa, o da sadece ona karşı olan hisleridir.

"Bu Dedektif Dick değil mi? Görüyorum ki bir başıboş yakalamışsınız. Buna göz kulak olsan iyi olur." Sesim sahte bir neşeyle çınlıyor. "Kendini hırsız sanıyor."

"Demek sadece ben değilim?" Wrenley gülerek Alex'e bir bira daha vermesini işaret ettikten sonra Hunter'a sırtıttı. "Herkes karşı bu kadar neşeli."

Takım elbise ceketini çıkarmış, beyaz gömleğinin kollarını kıvrımış ve kollarını ortaya çıkarmış.

Hunter gülüyor, kehribar rengi bakışlarını bana dikerken Bunny'yi tamamen görmezden geliyor. "Biliyorsun, Dove. Eğer dikkatli olmazsan, günün birinde adamın biri senin düşmanlığını ön sevişme sanacak."

Wrenley'nin gözleri benimkilere kayarken gözlerinde sıcaklık parlıyor. Sizi tüketmek için mi yoksa yakıp kül etmek için mi olduğunu anlayamadığınız türden bir ateş. Gülümsememi koruyorum, başımı eğiyorum, Hunter'ın yorumuna ekleme yapması için sessizce ona meydan okuyorum.

Bunny'ye dönmeden önce sırtarak, "Belki de İK'ya gitmeliyim," diye düşünüyor. "Sanırım daha önce telefonda konuşan sendin? Bahse girdiğim kişi? Merhaba, ben Wrenley."

Elini uzatıyor, kolunu Hunter'ın önünde çaprazlıyor, o da geri çekiliyor, arkadaşıyla benim aramda bakışırken yakışıklı yüz hatlarında kızgınlık parlıyor.

Bunny kendini daha zayıf göstermek için Wrenley'nin elini uysalca sıkıyor - tıpkı benim bu sabah onunla tanıştığım gibi- sonra da ona göz kamaştırıcı bir gülümseme armağan eder. "Bunny. Ben olsam Dove'a karşı bahse girerken dikkatli olurum. Ben hayatta kalacağım çünkü onun en iyi arkadaşıyım." Bakışları düşüyor, gözleri onun bacaklarının arasına yerleşiyor. Sırtışı bir kediye dönüşüyor. "Ancak sen canlı canlı yeneceksin."

Kaşlarım bu ima karşısında düzleşti ve ona donuk bir bakış attım.

Hunter sırtıyor, Bunny ve bana tacolarımızı vermeden önce Alex'in önüne koyduğu yeni biradan bir yudum alıyor. "Bence Wren kendi başının çaresine bakabilir. Dove'u tanıdıktan sonra o kadar da korkutucu değil. Değil mi bebeğim?" Bana göz kırıyor ve Bunny'nin derisinin altına girmeye çalıştığından neredeyse eminim.

Wrenley ona sevgi dolu bir ifadeyle ters ters bakıyor, dudakları bir an için tiksintiyle kıvrılıyor, sonra yüz hatları tekrar sevimli çocuk cazibesine bürünüyor. O yıkıcı sırtışını bana çeviriyor. "Dove ve benim birlikte iyi çalışabileceğimizi kanıtlamak niyetindeyim. Onun işini almaya çalışmıyorum. Onun altında çalışmaktan mutlu olacağım."

Gözlerim kısıldı. Yalancı. Eğer bu doğru olsaydı, bütün gününü geyik yaparak geçirmezdi. Kendini *bana* sevdirmeye çalışmakla meşgul olurdu.

Bunny taco'sunu yerken boğuluyor. Sığır eti ve lahana parçaları barın üstünde uçuşurken, "Oh, bunun olacağından eminim. Altan, üstten, yan yana. Kontrolü elinde tutmayı sever, bu yüzden-"

"Kastettiğim bu değildi," diye sertçe sözünü kesiyor Wrenley. Kadın omuz silkiyor. "O zaman bahiste benim tarafımda değilsin."

Wrenley şaşkınlıkla ona bakarken dudaklarım bugünkü sözlü atışmada kazandığım zaferi ifade eden bir sırtışla kıvrılıyor. "Benimle ne bahse girdiğini ona söylemek ister misin?"

"Gerçekten umurumda değil. Bahis oynayan biri olmadığımı söylemiştim. Bu bir şakaydı, Dove," diye alay ediyor.

"Bu iyi bir şey. Çünkü gecenin sonuna kadar sikişeceğinize bahse girmiştim." Bunny'nin yıpratıcı konuşması Wrenley'nin içkisine öksürmesine neden olur, dudaklarının arasından köpük ve altın rengi sıvı püskürerek pürüzsüz, parlak cevizin üzerindeki taco kalıntılarına katılır.

Hunter hafif bir endişe bile duymadan sırtına vururken, "Olmuyor," diye mırıldanmayı başarıyor.

Bunny kaybetmekten ne kadar nefret ettiğini söyleyerek çantasına uzanırken ben de elimi avuç içimi yukarı kaldırarak uzatıyorum ve parmaklarımı birkaç kez kıvırıyorum.

"Öyleyse Songbird, tekrar soruyorum, aptal kim?"

HUNTER çantayı daha sıkı kavıyor, ayakları vuruşumun şiddetiyle birkaç santim geriye kayıyor. Kaşlarını keyifle kaldırırken dudaklarında yapmacık bir gülümseme beliriyor.

"Seni telaşlandıran ne? Yine aşk kavgası mı?"

"Biz." *Punch.* "Değiliz." *Punch.* "Aşıklar." *Yumruk, yumruk.*

Tam on ikiden vurmuş olsa da. İşteki ilk resmi haftam cehennem gibiydi.

Önerilerimin her toplantıda reddedilmesinden makalelerimin Dove'un masaüstündeki bir klasöre hortumlanmasına kadar, Dove'un işi hala merkezdeyken daha az umursayamadığım şeyler hakkında vasat raporlar yayınlamaya indirgendim.

Ofistekileri etkilemek de işe yaramadı, çünkü aslında etkilemem gereken tek kişi, göz kamaştırıcı gülümsememe ve yakışıklılığıma karşı bağışıklığı olan tek kişi. Aksine, sinir bozucu kadın hiç etkilenmedi.

En rahatsız edici bulduğum gerçeklerden biri de bu; ancak nedenini bir türlü anlayamıyorum.

Dove Carroway bir muamma. Çözemediğim bir bilmece. Prensip olarak, ondan etkilenmek istemiyorum, ama ne zaman yakınımaya gelse,

Başka tarafa bakamıyorum. Sanki gözlerimizin manyetik bir çekimi var, ne kadar direnmeye çalışsam da birbirimize çekiliyoruz.

"Ona bu kadar benzemesi biraz ürkütücü-" "O cümleyi sakın bitirme, Hunt."

Ses tonumdaki ısırik spor salonunda yankılanıyor. Yer değiştirirken alnımdaki teri kolumun içiyle siliyorum.

Hunter ikna olmamış bir şekilde beni inceliyor. "Onunla sorunun bu mu? Çünkü o kadının kimseden hoşlanmadığını görmedim. Ve onu tanıdığımndan beri, onunla sorunu olan tek bir kişi bile düşünemiyorum. Cikletin kişileştirilmiş hali gibi; tatlı, şekerli ve bağımlılık yapıcı... ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Omuzlarını rahatça silkiyor ama beni yemlediğini biliyorum.

Bütün hafta bunu yaptı. Beni ve onu birlikte her gördüğünde, çünkü her ne sebeple olursa olsun, o da aramızda bir şeyler görüyor. Ayrı kalmaya çalışsak bile bizi yakınlaştıran bir güç.

"Peki ya Bunny?" Karşı çıkıyorum. *Bu oyunu iki kişi oynayabilir, göt herif.* "O daha çok benim tipim. Rockçı piliç gibi davranması hoşuma gidiyor. -İstemedenden seksi oluyorsun, anlıyor musun? Belki de çifte randevu yapmalıyız."

Ben konuştukça, en iyi arkadaşım torbaya daha sert vuruyor, her vuruş ayaklarımı yere sağlam basmak için daha fazla güç kullanmamı gerektiriyor. "Komik," diye takılıyor. "Kızıma yaklaşırsan Dove'a bakacak gözün kalmaz."

"Oh, Bunny *senin* kızın mı? O bunu biliyor mu? Son baktığımda senden nefret ediyordu."

Hunter bir darbe indirdiğinde çantayı bırakıyorum, eldivenlerimi çıkarmak ve su şişemden bir yudum almak için geri çekiliyorum.

"Ha. Ha." O deadpans. "Sadece benden nefret ediyormuş gibi yapıyor. Tıpkı *senin* Dove'a yaptığın gibi." Bana bilmiş bilmiş bakıyor. "Ben ciddiğim, Wren. Seni daha önce hiçbir kadınla böyle görmemiştim. İğneleyici olmak için kendi yolundan çıkan biri değilsin, o zaman ne oluyor? Eğer sorun görünüşü değilse, makalelerini yayınlamadığı için mi? Eğer durum buysa, biraz zaman ver. Daha yeni başladın. Muhtemelen kendini tehdit altında hissediyor çünkü sen bir erkeksin ve istatistiksel olarak erkek egemen bir alan. Orayı bataktan o çıkardı. Biraz saygı göster."

Mesele şu ki Hunter haklı. Dove gelip canlandırmadan önce *Tailor Industries Metro Media*'yı kapatmaya çok yaklaşmıştı. Neden onunla kötü bir başlangıç yapma ihtiyacı hissettim bilmiyorum.

Sikerim ekşi notayı. Büyük harflerle ADAM olmakla ilgili bir marş çıktırın Wren. Senden nefret etmesine şaşmamalı.

Ve çabucak öğreniyorum ki Dove birinden hoşlanmadığında bunu belli etmiyor. Hayır. Hoşnutsuzluğunu pamuk şeker ve parıltılı şeker serpintileriyle süslenmiş pembe altın bir tepside sunuyor; böylece sizi içten dışa zehirlerken size özel davrandığını sanıyorsunuz.

Sessizliği zil sesim kesiyor.

Spor salonu bir Pazar günü için sessiz, ya da en azından ön taraftaki görevli öyle söyledi. Genelde Hunter'ın spor salonuna gideriz, Metro P.D. merkezine daha yakın ama *Metro Media* binasındakine erişimim olduğu için orayı denemeye karar verdik ve o zamandan beri onunkine dönmedik. Buranın havası terden sıırılsıklam olmuş bir sefalet çukuru gibi değil, berrak ve temiz kokuyor ve soyunma odalarının hemen dışında ücretsiz ithal su ve birinci sınıf spor içeceklerinin bulunduğu bir soğutucu var - ki bu soğutucu paranın satın alabileceği en iyi saç ve cilt ürünleriyle dolu.

Daha soyunma odasından çıkmamıştık ki Hunter benim daimi artı birim olacağını açıkladı.

Suyunu yudumluyor ve ben ekranımı kaydırıp aramayı sesli mesaja gönderirken bana yan gözle bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sorusu kemiklerimdeki ilikleri titreten tanıdık bir incelikle ağırlaşıyor.

Aradan geçen bunca zamana rağmen en iyi arkadaşım o zamanlar neler olduğunu eninde sonunda anlatacağımdan hâlâ ümidini kesmiş değil. Neden New York'tan ayrılmak ve liseyi ülkenin öbür ucunda, Kaliforniya'da bitirmek zorunda kaldığımı, bu kararda onun da payı olduğunu doğruluyor.

Neşelen, Songbird. Hayat senin anlattığın kadar ciddi değil. Ekranım bir sesli mesaj bildirimiyle aydınlanırken Dove'un Cuma günkü veda sözleri kafamda yankılanıyor.

"Annen nasıl?"

Yorgun bakışlarımı onunkilere kaldırdığımda Hunter'ın gözleri ekranıma yapışmış durumda. Dudakları gergin, teni birkaç saniye öncesine göre biraz daha solgun ve kehribar rengi gözleri bu soruyu en son sorduğunda olduğu gibi aynı gölgelerle kararmış. "O iyi," diye kestirip atıyorum, boğazımda yükselen safrayı yutarak

soyunma odasına.

Hunter keskin bir nefes alıyor, dilinin ucunda başka bir meraklı soru olduğuna şüphe yok ama telefonu çalıyor ve dikkatini çekiyor.

"Kahretsin." Sessiz ama kararlı bir şekilde kelimeyi soluyor. "Ne oldu?"

"Bebek yine saldırdı." Sesi acımasız. "Başka bir video daha gönderdi." Omurgamdan aşağı bir adrenalin fışkırıyor.

Sonunda.

"Bu içeri girmek zorunda olduğun anlamına mı geliyor?"

Hunter iç geçirdi, bu sefer sözünü tutacağını çok iyi biliyordu. Şimdiye kadar kimliğine dair herhangi bir ipucu bulmak için videolarını taramalarını beklemek zorunda kaldım ama bir sonraki video düştüğünde bana masada bir koltuk garanti etti.

"Basın rozetiniz yanınızda mı?" Burnunun kemerini sıkıyor, çoktan bir mesaj yazmaya başlamış.

"Her zaman."

Sesimin heyecandan titremesine engel olamıyorum.

Hunter bana kuru bir bakış atıyor. "Başka bir kurban daha aldığını duymak sadece seni mutlu ederdi," diye mırıldanıyor. Ardından başka bir şey daha mırıldanıyor ama kulaklarımdaki kan hücumundan duyamıyorum.

Çünkü benim heyecanım sadece Bebek Katili'nin bir can daha almasından kaynaklanmıyor.

Pastel pembe bir prenesten önce videoyu görebileceğim için.

Güvercin

Jefferey Nills'in penisinin son kalıntılarını ince ince doğrarken hoparlörlerden *Oops!...I Did It Again* sesleri yükseliyor. Şarkıya eşlik ediyorum, kalçalarımı sallayarak eti kurutucuya hazırlıyorum.

Fang, mutfak ile küçük yemek odası arasındaki büyük boy pembe yatağında uzanmış, bir önceki partiden kalan son parçayı memnuniyetle kemiriyor. "Bu iyi mi, bebeğim?" Ötüyorum.

Bir anahtar şingirtisi kulaklarını dikleştiriyor ve saniyeler sonra Bunny'nin köpekleri - Yasha adında siyah bir Pomeranian ve en sevdiği animasyonlardan birinin adı olan Maru adında beyaz bir köpek - içeri giriyor.

Yasha ve Maru, Fang'in kurutulmuş etini kapıp hemen kavgaya tutuşmadan önce köpekler birbirlerini selamlarken mutfak heyecanlı havlamalarla doluyor. Benim tatlı küçük paylaşımcım, bir şişe karpuz votkası ve ayın kitabını göğsüne bastırarak içeri giren Bunny'nin üzerine atlayarak onları serbest bırakmaya karar veriyor.

"Hey, Love Dove," diye şarkı söylüyor. "Mükemmel şarkı seçimi. Çok uygun." Alkolü tezgâhın üzerine bırakıyor ve Fang'i kollarının arasına alıyor. "Hey, adamım."

"Hafta sonun nasıldı?" Tepsileri makineye yerleştirirken soruyorum. "Her şey yolunda gitti mi?"

Fang'in başının üstünü öpüp onu yere bırakmadan önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Kurutulmuş etleri çoktan küçük parçalara ayırmış olan yavrularına katılıyor ve kendi payıyla onların yanına yerleşiyor. "Her şey harika gitti. Kent Peterson bir daha kimseyi rahatsız etmeyecek."

"Ona acı çektirdin mi?" Her zamanki içki takımlarımızı -geçen yıl bit pazarında bulduğumuz al renkli eski kadehleri- alıp içkilerimizi karıştırmaya başlıyorum.

Bunny bir tabureye atlıyor, siyah deri çantasını yanına koyuyor ve kitap kulübü fotoğraflarımızı çekerken kullandığı yüzük ışığını bulmak için çantasını karıştırıyor. "Her bir eklemine yavaşça, teker teker kırdım ve piç kurusu dördüncüsünden sonra bayılma cüretini gösterdi," diyor alaycı bir şaşkınlıkla.

"Ne zayıf bir çocuk." Gülüyorum, buzluktan gül şeklindeki buz kalıplarını çıkarıyorum ve her biri donmuş ahududu ve nane yaprakları içeren güzel buz parçalarını patlatıyorum.

Devam etmeden önce bir sırtış paylaşıyoruz, telefonunu ayarlıyor ve ışıkla oynamak için kitabı yaklaştırıyor. "Biliyorum, değil mi? Her neyse, pisliği uyandırmak için tuz kokusu kullandım ve neşeli yoluma devam ettim. Şu anda bodrumumda elleri ve ayakları ezilmiş bir halde şeytani yöntemleriyle uğraşiyor. Bu gece işini bitireceğim." Güzel pembe kitabın birkaç fotoğrafını çekerken sesi hafif, neredeyse neşeli.

"Ooh, bunu çekelim mi?" Kadehleri tokuşturuyoruz, çekimi ayarlamadan önce küçük yudumlar alıyoruz.

Tailor Industries'in bir bölümü olan *Tailor Tech, Iconic* adında yeni bir sosyal medya uygulaması başlatmaya hazırlanıyor. Çalışanlar halka açılmadan önce test etme fırsatı buluyor ve şu ana kadar Bunny ve ben bundan keyif alıyoruz. Cereal Killer Kitap Kulübümüz için şimdiden büyük bir takipçi kitlesi oluşturduk.

Bunny çantasından küçük bir kutu Lucky Charms çıkarıyor, üzerinde küçük tavşanlar olan krem seramik kaseye döküyor - burada sadece onun için saklıyorum. Bunny'nin en sevdiği yiyecek grubu mısır gevreği, dolayısıyla kitap kulübümüzün adı da bu. Kelime oyunundan bahsetmiyorum bile.

Çok komik olduğunu düşünüyoruz.

"O lanet olası bir pislik," diyor, ben ona kutuyu uzattıktan sonra kasesine yulaf sütü dökerken. "Sadece bu ay karısını iki kez hastaneye yatırdı. Her iki gidişinde de iyi mazeretler uydurdu, bu da bana alışkın olduğunu gösteriyor." Bir kaşık dolusu ağzına atmadan önce hazırladığı yemeğin fotoğrafını çekiyor. "Acı çekmeyi hak ediyor."

"Hey." Elimi onunkinin üzerine koyarak uzandım. "Beni ikna etmek zorunda değilsin, Buns."

Öfkesi yumuşuyor, şekerli lokmasını çiğnedikten sonra karpuz kokteyliyle yıkarken omuzları gevşiyor. "Biliyorum." Saatini kontrol ediyor. "Gitmeden önce bunu yayınlayalım. Başlık olarak ne koymalıyım?"

Ben yazdırırken o da yazıyor. "Bu güzel cevheri Brooklyn'de şirin, pembe bir kitapçada buldum. *Gilmore Girls*'ün *Pratik Sihir*'le buluşması gibi... Seksi bir adam, kedicikler ve pembe saçlı bir FMC... daha azını söyleyin! Lucky Charms bu büyü okumanın titreşimleri. QOTD: Bu ay bizimle birlikte mi okuyorsunuz? #yerli yazarlari seviyoruz #supportlocal #jessicahoffaaauthor #cerealkillerbookclub."

Postalandıktan sonra tezgâhın etrafında dönüp yanına oturuyorum. Altın rengi güneş ışığı yemek odasının penceresinden süzülerek yüz hatlarını aydınlatıyor ve yanağındaki parlak beyaz yara izini gümüşü bir tona dönüştürüyor. Yara izini folyo bir etiketle kapatmadan dışarı çıktığı nadirdir ama çantasında bir paket folyo olmadan asla evden çıkmaz.

"Video ne zaman yayınlanacak?"

"Saat üçte. Hunter'ın Wrenley'e bu sefer izlemeye katılabileceğini söylediğine eminim," diyor mısır gevreğini bitirirken. "İkinizin arasında işler nasıl gidiyor?"

"İlginç, en hafif tabirle." Çenemi elimle destekliyorum. "Neden M.M. için çalışmak istediğini merak etmeye başladım. Her yere gidebilir ve makalelerini yayınlatabilir. Harika bir yazar ve eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı, benim hakkımda yazdıklarıyla muhtemelen ona aşık olurdum... yani Doll'a."

"Neden onun makalelerini yayınlamıyorsunuz?"

"Çünkü onu romantikleştiriyor. Günün sonunda, Bebek Katili hala sadece bunu yapıyor-öldürüyor. Ben bu konuda yazdığımda, halkın sözde kurbanların ne kadar korkunç olduğunu bilmesini sağlıyorum. O yazarken, cinayeti seksi ve Bebek'i çekici gösteriyor. Ona aşık olmuş ve ihtiyacımız olan son şey halkın onu bu şekilde görmesi. O bir kanunsuz, seks sembolü değil." İç çekiyorum. "Tüylü terlikler giyiyorum ve şarkı söylüyorum"

Ninniler, Tanrı aşkına. Wrenley, sivillerin dışarı çıkıp meseleleri kendi ellerine almaya başladığı bir hareket başlatacak. Bu *da Metro Medya*'nın dikkatini çekecektir. Halkın bizi romantikleştirmeye başlamasının alter egolarımızı son derece kötü göstereceğinden bahsetmiyorum bile. Basın hala bizim tarafımızda. Bunun böyle kalmasını istiyorum."

Belki de bunu Wrenley'e açıklamalıyım - tabii kendimi ele vermeden. Ama onu kendi kişisel nedenlerim için oyalamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ben ona bir şeyini yayınlamadan önce daha çok çalışması gerektiğini söylemeye devam edersem burada kalacaktır.

Ve her ne sebeple olursa olsun, ötücü kuşun henüz uçup gitmesini istemiyorum. Onunla ilgili bir şey beni büyülüyor. Ya da belki de beni Oyuncak Bebek olarak görmesine takıntılıyım. Bu büyüleyici. Bana olan kızgınlığı ve ona olan aşkı.

Bir parçam Oyuncak Bebek *fikrinden* etkilenip etkilenmediğini merak ediyor. Maskeli bir kadının gizlice içeri girmesi, onu bağlaması ve vücudunu kendi zevki için kullanması. Bu kadınlar için erkekler hakkında normal bir fantezi, peki erkekler neden aynı şeyi hissetmiyor?

Daha da mı ilgi çekici? Bu fikir bana o kadar da kötü görünmüyor. Sık sık Wrenley'nin tamamen merhametime kalmasını hayal etmişimdir -işkence etmek ya da öldürmek için değil, becermek için. Uzun bedeni altımda titriyor, elleri bağlı olduğu için dokunamıyor. Ben onun üzerinde kıvrılırken, cömertçe boyutlandırılmış sikini beni doldurana kadar sürerken -ki oldukça büyüktü- ateşli bakışları her bir çıplak santimimi içine alıyordu. Geçen gün spor salonunda etkileyici hatlarına göz attım. Onu sığdırma düşüncesi beni o kadar ıslattı ki kimse fark etmeden koşu bandı seansımı kısa kesmek zorunda kaldım.

Ama hayallerime geri döneyim. Tam geldiğinde maskemi çıkaracağım ve onu sağdığımı görmesini sağlayacağım. Onu bağlamama ve aptalca sikmeme izin verecek.

Onu çözersem ne yapar? Benden nefret ediyormuş gibi beni becerir miydi? Tüm saldırganlığını terli, öfkeli bir yatak seansına döker, sadece ofiste bana alay etmeye geri mi dönerdi?

İçimden bir ürperti geçiyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Az önce kafanın içinde nereye gittiğini bilmek ister miyim?" Bunny'nin sesi beni transımdan çıkarıyor. Onun bilmiş bakışlarından ve şeytani sırıtışından kaçarken yanaklarım ısınıyor. "Cidden, Dove, seni hiç aşık gördüğümü sanmıyorum."

"Ben aşık değilim!" Sesimdeki gıcirtı beni ele veriyor.

"Uh-huh. Elbette." İkisini yudumlar. "Sadece gitmesine izin verme. Belki arada bir ona bir kemik atarsın. Biraz daha nazik davran. Çünkü böyle söylediğinde haklısın ve ihtiyacımız olan son şey onun bu pisliğı başka yerlere yayması."

O haklı. Ama içimden bir ses, ötücü kuşun yanında gardımı indirdiğimde, görüldüğünden çok daha tehlikeli olacağını söylüyor.

Tıpkı benim gerçekte kim olduğumu saklamak için maske takmam gibi, Wrenley de kendi maskesini takıyor ve gerçek niyetini büyüleyici bir kılığın ardına saklıyor.

Sadece sırrının ne olduğunu bulmam gerek.

"ŞAKA YAPIYOR OLMALISIN." Bunny konferans salonuna girdiğinde, Dove topuklarının üzerinde, koyu renkli, tek renkli sivil kıyafetler ve polis üniformaları denizinde pembe bir parıltı olarak, kızgınlığımı gizleme zahmetine bile girmiyorum.

Uzun sarı saçları dev bir beyaz fiyonkla yarıya kadar bağlanmış, yüzü mükemmel bir şekilde boyanmış. Açık pembe fırfırlı elbisesi kıvrımlarını sarıyor ancak bir şekilde hala profesyonel görünüyor, hatta imzası olan dört inçlik platform topuklu ayakkabılarla eşleştirildi.

Tavşan'ı odanın arka tarafında oturduğum yere doğru takip ederken birçok takdirkâr göz onu izliyor. Anladığım kadarıyla, Dove ve ben toplantıya katılan tek basın mensuplarıyız, ancak yine de arka tarafa gönderildik çünkü bu soru sorma zamanı değil, sadece sessiz bir gözlem zamanı.

"Uslu dur," diye mırıldanıyor Hunter, ama beni mi uyarıyor yoksa kendi kendine mi konuşuyor emin değilim. Bunny'ye o kadar büyük bir özlemle bakıyor ki neredeyse onun için üzüleceğim. Çünkü adam onu ne kadar istese de, Bunny onun özlem dolu bakışlarına dudağını tiksintiyle kıvrarak karşılık veriyor.

"Hunter," diye düz bir şekilde selamlıyor, odanın önüne doğru dönüp masaya yaslanırken kollarını kavuşturuyor.

Gözlerim birkaç adım geride duran Dove'a odaklanıyor. Gülüyor, ona kışından güneş fişkırıyormuş gibi bakan ve yüksek dozda D vitaminine ihtiyacı olan bir memurla sohbet ediyor.

"Bunny," diye karşılık veriyor Hunter aynı düz tonda, onun duruşunu yansıtarak.

Memur eğiliyor ve vücudum içgüdüsel olarak sarsılıyor - sanki ayağa kalkıp müdahale etmeye hazırlanıyormuş gibi - Dove hafifçe ona doğru eğildiğinde, her kelimesine asılıyor. Mantıksız bir öfke içimi kaplıyor, kızgınlık ve aralarına girme isteğiyle dolup taşıyor.

Vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyorum.

Geçen hafta boyunca onun pembe dudaklarını sikimin etrafında kaç kez hayal ettiğimden nefret ediyorum. Onu masamın üzerine eğdiğimde, minyon vücudu altımda.

Dove uzanıyor ve memurun koluna dokunuyor. "Perşembe günü görüşürüz," diyor yolumuza çıkmadan önce.

Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi gülümseyerek oturduğunda yüzüm kızarıyor. "Güzel bir Pazar, değil mi Songbird?"

Onu görmezden gelerek, var olmayan beyin güçlerimle konuştuğu memuru yakmaya çalışmaya devam ediyorum. Kendini doğrudan görüş alanıma sokana kadar onun ışıltılı mavi gözlerine yeniden odaklanıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" *Aynı senin gibi, aptal. Bu nasıl bir soru böyle?*

Yüzü buruşuyor, düşüncelerimi yansıtıyor. "Senin gibi, şapşal. Hafta sonun nasıl geçti?"

Dove çantasını açmaya başlar, ucunda beyaz kabarık bir puf topu olan pembe bir kalemi pastel defterinin yanına koyar. Kapağında güneşlenen bir lama resmi ve No Drama Llama yazıyor. Ayrıca pembeye boyanmış eski moda bir teyp çıkarıyor ve bana doğru dönmeden önce her şeyi düzgün bir sıraya diziyor, bakışlarımı yakalamak için başını eğiyor.

"Bugün her şey yolunda mı? Kötü görünüyorsun. Gergin misin?" Sahte bir sempati ile başını eğiyor. "Onun videolarını izlemek oldukça ürkütücü olabiliyor. Kusmuk torbasına ihtiyacın var mı?"

Gülümsemesini engellemeye çalışıyor gibi görünüyor, ağzının köşesi seğirirken dikkatimi sakız gibi parlayan dudaklarına çekiyor. Aletim tepki olarak zıplıyor ve bir an için onu hemen şimdi buradan çıkarıp arka sokağa dizlerinin üzerine çöktürsem ne yapacağını hayal ediyorum.

Bozulmamış imajını mahvetme düşüncesi, pürüzsüz dizlerinin çakıl taşlarından yara bere içinde kalmasının nedeni olma düşüncesi, rimelinin

yanaklarından aşağı akıyor, neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

"Ben iyiyim." Arkasındaki adama başımı salladım. "Kim bu adam?"

Pürüzsüz, Wren. Bu kesinlikle onu kendinden geçirecek ve senin için eteğini kaldıracak.

Dove omzunun üzerinden bakıyor ve ben de kimsenin bakmadığından emin olmak için fırsattan istifade kendimi gizlice ayarlıyorum. Hunter'ın arkası dönük olmasına rağmen kıs kıs gülmesini kaçırmıyorum.

"Ryan mı? O düzensiz bir yastık partneri." Dove omuz silkiyor, elini umursamaz bir şekilde sallıyor.

Ağzımda su olsaydı, Hunter'ın sırtına tükürürdüm.

Bunun yerine, tükürük boğazıma takılıyor ve öksürürken boğuluyorum.

Yastık ortağı mı?

Yani çıplak nasıl görüldüğünü biliyor. Muhtemelen dizlerinin üzerinde nasıl görüldüğünü biliyor ve bunu sadece hayal etmek zorunda değil. Yani onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor.

Avına saldırmak üzere olan bir engerek yılanı gibi damarlarımda tehlikeli bir his dolaşıyor, sarmal ve gergin, öldürmeye hazır.

Hunter ve Bunny ön taraftaki ekranı net bir şekilde görebilmemiz için masamızın kendi taraflarına geçmeden önce ışıklar kararıyor. Biri konuşmaya başlıyor, muhtemelen videoyu açıklıyor, ama tek duyduğum Dove'un nefesinin kesilmesi, tek gördüğüm gözlerinin kabarık beyaz kedi yavrularının geçit törenini izliyormuş gibi parlaması.

Kahretsin, çok güzel.

Parlak pembe bir kene gibi derimin altına ne kadar girdiğini itiraf etmekten nefret ediyorum. Benim için kötü olduğunu biliyorum ama baktıkça onu daha çok istiyorum.

Dove başını çeviriyor ve onu izlediğimi fark ediyor. Loş odada bile yanaklarının kızardığını görüyorum, iri mavi gözleri dudaklarıma doğru kayıyor ve sonra tekrar bakışlarımla buluşuyor. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum, o yaklaştıkça gerçekleşmek üzere olan tren kazasını izliyorum.

Parmaklarım seğiriyor, görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını anlamak için saçlarına gömülmek istiyorum ama sıcak nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar bana yaklaştığında donup kalıyorum.

"Dikkatli ol, Songbird," diye mırıldanıyor, alçak sesle ve gırtlaktan, ağzını kulağıma yaklaştıırken kelimeler yanağımda geziniyor. "Bakmaya devam edersen benden hoşlanmaya başladığını düşüneceğim."

Dove hızla geri çekiliyor, dikkatini ekrana verirken bana bir kez daha bakmıyor. Tuttuğum nefesi bırakıyorum, gözlerim Bunny'nin eğlenen, kurt gibi sırtışını yakalamak için yukarı fırlıyor, tam o başını çevirirken.

Video her zamanki gibi başladığında herkes sessizleşir. *Gelen mesaj* kelimeleri ekranda kırık kırmızı harflerle akıyor. Ardından Oyuncak Bebek'in kahkahası odada yankılanıyor - maskesinin arkasındaki modülatörden gelen kırık ve bozuk bir ses.

Bir adam sandalyede bağlı oturmuş, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. *"Lütfen, benim bir karım var. Çocuklarım var."*

Bir dil tıkırtısı ve alaycı bir *"Aww."* Sonra: *"Anlat onlara Jefferey. Onlara ne kadar kötü bir çocuk olduğunu söyle."* Yavaşça görüş alanına giriyor, başını eğerek onun etrafında dönüyor.

Odanın tanınacak kadar büyük bir kısmı yok, olsa bile film sanki seksenli yıllardan kalma bir video kayıt cihazıyla çekilmiş gibi kurgulanmış. Kesik çizgiler ve bulanık hatalar sahneyi bozarak kadının daha da korkutucu görünmesine neden oluyor. Beyaz maskenin dolu yanakları kırmızıya boyanırken, boş göz çukurlarının etrafı oyuncak bebek kirpikleriyle süslenmiş. Katilin gözlerini gizlemek için kullanılan kontaklar, boyalı yuvaların arasından simsiyah bakıyor.

Maskenin üzerindeki yakut dudaklar kalkık, ama arkasındakilerin de öyle olduğunu tahmin ediyorum. Parmaklarını adamın omzunda gezdiriyor, adam öne doğru atılıp *"Bırak beni, seni lanet olası deli!"* diye bağırırken kıkırdıyor.

Sahne değişiyor. Nabzım gümbür gümbür atıyor.

"Şimdi, şimdi. Bu hiç hoş değil!" Kadın yana doğru hareket ederek ayağını adamın bacaklarının arasına doğru uzatıyor. Babydoll'u kalçalarının üst kısımlarında dalgalanıyor ve kılıflı bir hançeri sabitleyen fırırlı bir jartiyer ortaya çıkıyor.

Kadın hançeri alıp çevirerek doğrudan adamın kasıklarına saplarken nefes alma ihtiyacından göğsüm ağrıyor. Kurban öncekinden daha uzun ve daha tiz çığlıklar atarken odadaki erkeklerden sayısız dehşet çığlığı yükseliyor.

Pembe tüylü terlikleri ve gök mavisi geceliğiyle çocuk gibi durarak yaptığı işe bakıyor. Şimdiye kadar gönderdiği her videoda farklı bir babydoll giyiyor ve farklı renkte saçlar takıyor. Ama maske, terlik ve lensler hep aynı.

Silahını adamın bedeninden çekip kemerine uzanırken neon pembesi saçları atkuyruğu şeklinde zıplıyor. *"Onlara küçük çocuklara uygunsuz şekilde dokunan erkeklere ne olduğunu gösterelim mi?"*

Bir çift siyah eldivene uzanıp onları uzun, siyah uçlu tırnaklarının üzerinde kaydırıldığında bazı memurlar gözlerini kaçırıyor. Onlar yemeğiyle oynayan bir iblis görüyor olabilirler ama benim tek gördüğüm güzel bir zanaat.

Acıda sanat vardır. Ve Bebek bir sanatçıdır.

Tüm kurbanları çocuklara zarar verdi. Ölümlelerinden önce neden acı çekmesinler? Çocuklar yetişkinlere karşı güvende olmalı. Kendi evlerinde, ailelerinin yanında güvende hissetmeliler. Ve bir şeylerin doğru olmadığını söyleyecek cesareti bulduklarında, insanlar onları dinlemelidir.

Yetişkinler işaretleri okumada daha iyi olmalıdır.

"*Seni lanet olası ısırik-*" Sözleri, kadının bir çift kargaburunla vurduğu elinin keskin şaklamasıyla kesildi.

"*Ring around the rosie,*" diye şarkı söylüyor, penseyi açıp adamın parçalanmış etine sıkıştırmadan önce.

"*Ne yapıyorsun?*" diye soluyor, nefesi düzensiz, çılgınca hırıltılarla geliyor.

"*Cebi çiçeklerle dolu,*" diye devam ediyor, hançerine uzanırken sesi neşeyle parlıyor.

"*Hayır! Hayır! Yemin ederim bir daha asla kimseye dokunmayacağım!*"

Kadın kesmeye başladığında bir subay öğürür. Grotesk sesler Bebeğin ninnisi ve adamın çığlıklarıyla karışır - ta ki bedeni acıdan baygın düşene kadar.

"*Küller, küller,*" diye mırıldanıyor, adam kan kaybından ölürken topuğunun üzerinde dönüyor, kesik aleti bir elinde, hançer diğer elinde. "*Hepimiz düşeriz.*"

Ekran titriyor. Bir dizi görüntü yanıp söner:

-Kimliği.

-Ailesiyle birlikte kilisede.

-İkinci sınıf öğretmenliği yaptığı ilkokulda çekilmiş samimi bir kare.

-Doll ile aralarında geçen ve buluşmalarını ayarlayan e-postalar -çünkü

Doll'un konuşacak birini arayan sekiz yaşında bir çocuk olduğunu düşünüyordu.

Her görüntü onun dönmesi ve mırıldanmasıyla kesiliyor. Tekrar ve tekrar.

Kaotik, çılgın bir döngü.

Unhinged.

Ve çok takdire şayan.

Keşke onun gücüne sahip olsaydım. Keşke onun yaptıklarını yapabilseydim.

Bir istismarcının karşısında durmak, onun terör saltanatına son vermek için gereken cesaret. Yırtıcıların asla bir çocuğa zarar vermeyeceğini bilmenin verdiği coşku.

tekrar çocuk.

"Bu kadar küçük bir kadının bu kadar kaosa neden olabileceğine inanamıyorum," diye sesleniyor odanın içinden bir adam.

"Belki de erkekler geri çekilmeli ve bir iki şey öğrenmeli," diye mırıldanıyor Dove nefesinin altında.

"Ne canavar ama," diye mırıldanıyor biri.

"O mu? Yoksa o mu?" Başka bir ses, küçümseme dolu bir ifadeyle karşı çıkıyor.

"Beni yanlış anlamayın, o aşağılık biri ama bir de ona bakın." Bir adam Bebek'in doğrudan kameraya baktığı ekranı işaret ediyor. "Bunu yapmak için kafayı yemiş olmak lazım."

Dove bu kez daha yüksek sesle konuşuyor: "Bazen canavarlar sadece kırılmış insanlardır, yaralarını kendilerini inciten bir dünyadan saklarlar."

Bunny sessizce onaylıyor. Hunter ve ben birbirimize bakıyoruz; kaşlar çatık, dudaklar aynı şekilde çatılmış.

Yanımdaki kadına dönüp bakıyorum. Defterinin üzerine eğilmiş, hayatı buna bağlıymış gibi bir şeyler karalıyor, kaleminin kabarcığı her öfkeli vuruşta sallanıyor. Işıklar normale döndüğünde, dalgınca çantasına uzanıyor. Ekran, Doll'un cildine sıçramış kan ve pudralı beyaz maskesiyle rahatsız edici görüntüsünde donup kalıyor.

Dove iç çekerek kitabını kapatıp kalemini bırakıyor ve bir karamel çıkarana kadar çantasını karıştırıyor. Bunny ve Hunter farklı gruplara doğru kayarak bizi yalnız bırakıyorlar.

"Güzel olmalı," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Elimde olmadan şekeri nasıl açtığını, ağzına atarken dudaklarını nasıl ayırdığını izliyorum.

"Bir fark yaratma gücüne sahip olmak. Dünyayı böylesine büyük bir şekilde değiştirmek." Eşyalarını toplamaya başladı. "Neden onun mükemmel olduğunu düşündüğünü anlıyorum."

"Neredeyse mükemmel." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor.

Dove burnunu kıvrıyor ve kayıt cihazını çantasına yerleştiriyor. "Neredeyse mi?"

Bakışlarım onun yanından geçip bizi merakla izleyen Ryan'a kilitlenirken, kolumu bir sahiplenme gösterisiyle sandalyesinin arkasına dolama dürtüsü içimi yakıyor.

"Tek kusuru," diyorum, çenem gergin, "sadece erkeklerin peşinden gitmesi."

Dove'un nefesi kesiliyor, sorusunu bir şekerleme bulutu üzerinde taşıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Dişlerimi sıkıyorum, gözlerim tekrar ekrana kayıyor. "Çocukları istismar edenler sadece erkekler değil."

Peruklarımdan birini tararken Wrenley'in sözlerini tekrarlıyorum.

Söylediği şey... öylesine bir yorum değildi. Bunun bir nedeni vardı. Birini tanımak için biri gerekir.

Wren'in benim gibi olması mümkün mü? Onu önemsemesi gereken birine güvendi ve sonunda incindi mi?

Fang'in tırnaklarının parkeye yumuşak bir şekilde vurması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor, ikinci yatak odamın kapısında beliriyor, kulakları dikilmiş. "Yatmaya hazır mısın, bebeğim?"

Hapşırıyor, odamıza girmeden önce beyaz tüylerini silkeliyor. Birkaç dakika sonra, ağzından en sevdiği kazağı sarkarken yeniden ortaya çıkıyor.

"Üşüdün mü, tatlı oğlum? Annen üzgün, klimayı kapatacak."

Yazın zirve yaptığı şu günlerde şehir kavruluyor. Ama değerli yavrumun titremesine izin vermektense çıplak uyumayı tercih ederim. Ne de olsa zavallının neredeyse hiç tüyü yok.

O giyindikten ve odamın köşesindeki küçük kalesine kıvrıldıktan sonra makyaj masama yerleşiyor, saçlarımı ıssız bukleler için yuvarlıyorum. Düşüncelerim Wrenley'e geri dönüyor.

Video oynatılırken, onun tepkisini izliyordum. Ekranda ne olduğunu görmeme gerek yoktu; o aşağılık adamın hak ettiğini bulmasını sağlamak için oradaydım, olayın tam ortasıdaydım. Ama Wren... Onu izlerken, neredeyse özlemle bakarken. Dindarca. Sanki Oyuncak Bebek ona tanrıçası olduğunu söylese dizlerinin üzerine çökecek ve onun sözlerine tapınacaktı.

Yine de bana, beni becermek mi yoksa öldürmek mi istediğine karar veremiyormuş gibi bakıyor. Birincisine varım. O da ikincisini *deneyebilir*.

Fark etmeyeceğimi düşündüğünde ne kadar sık baktığının farkında olup olmadığını merak ediyorum. Onu kaç kez periferimde yakaladım. O kadar yaklaşmama izin verdi ki onu öpebilirdim ve bir an için öpebileceğimi düşündüğüne inanıyorum.

İnleyerek Black & Milds paketime uzandım. Fang yumuşak bir hırıltı çıkardı.

Şöyle bir baktım. Beni izliyor, başını kaldırmış, gözleri keskin bir yargıyla bakıyor. "Biliyorum, biliyorum! Ama hey, en azından bunu sadece Stresli!"

Bakışları keskinleşiyor ve aramızda bir soğukluk oluşuyor. Pencereye doğru ilerlerken ben de ona ters ters bakıyorum. Ben sigarayı yakıp baş döndürücü dumanı küçük aralıktan içeri sallarken o başka tarafa bakıyor. Boğazımı yakıyor, ama vücudumun geri kalanı protesto ederken bile ciğerlerim sıcaklığı memnuniyetle karşılıyor.

"Senin derdin ne, Songbird?" Gecenin karanlığında sessizce soruyorum.

Şehir önümde ıslıl ıslıl yayılıyor. Aşağıdaki sokaklarda kaos bir ninni gibi mırıldanıyor. Puro dilimde, tanıdık ve acı.

Çocukları istismar edenler sadece erkekler değil. Wren'in sözleri zihnimde yankılanıyor.

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz," diye mırıldandım, "yoksa tanıdığınız biri bunu yaşadı mı?"

Göğsümde acı verici bir sıkışma oluyor. Ve kısacık bir an için merak ediyorum - eğer o da bunu yaşadıysa, beni daha iyi anlayacak mı? Kontrol ihtiyacımı anlayacak mı? Neden bu acımasız neşeli kişiliğimi koruduğumu.

Ona gerçekte kim olduğunu gösterirsen belki senden o kadar nefret etmez.

Ama bu düşünce geldiği gibi hızla kaybolur.

Çünkü benim kim olduğumu ya da neler yaşadığımı anlamasına imkân yok.

Biz zıt kutuplarız.

Bu da zıt kutupların birbirini çekmeyeceği bir durum.

Barın gürültüsünü yankılanan bir çatırtı keser, camların kırılması dikkatleri omuzları yenilgiyle çökmüş ve dağınıklığa bakmakta olan sarışına çeker.

"Dostum, Alex, yeni kızın berbat." Bunny bir kadeh tekila içmeden önce kıs kıs gülüyor. Limon dilimini emiyor, büyük boy deri ceketinin altın rengi bir omzundan kayıyor ve altındaki iris rengi bluzu ortaya çıkıyor.

"Daha iyisini yapabileceğini mi sanıyorsun?" Alex, musluğun kolunu gereksiz bir güçle aşağı çekerek tersliyor. "Neden buradasın ki Bunny? Tako ve tekila gecesinden nefret ettiğini sanıyordum." Onun sesini tiz bir falsetto ile taklit ederek abartılı bir küstahlıkla başını sallıyor.

Haksız değil. Genelde Bunny'ye gelmesi için yalvarmam gerekir, çünkü Hunter da genelde buradadır. Ama aralarında bir şey olmuş olmalı, çünkü bu gece Bunny çok şık giyinmiş ve Hunter odanın diğer ucundan gözlerini ondan alamıyor.

Vixey -söz konusu yeni garson- Alex'e doğru yaklaşır, bal rengi gözleri kısıktır. "Üzgünüm Alex," diye mırıldanıyor.

"Sorun değil," diye homurdanıyor. "Zaten yeni bir gözlük sipariş etmeyi planlıyordum."

Bunny bir kahkaha daha patlatıyor ve ben hemen uzanıp bir sonraki atışını ulaşamayacağı bir yere itiyorum. "Tamam, sanırım bu kadar sana yeter."

Bunny'nin diğer kadınlara kaba davranması nadirdir ama daha önce üzerine rom ve kola döktüğü için Vixey'i affetmedi. Siyah vinil tayt giydiğini ve pisliği temizlemenin kolay olduğunu boş verin.

Vixey arkasını dönmeden önce bana minnettar, kısacık bir gülümseme atıyor. Sevimli, 90'lar tarzı bir estetiğe sahip; uzun boylu, zayıf ve kendinden emin değil. Kendini kanıtlamak için çaresiz. Cehennem gibi sakar. Müşterilerin üzerine birden fazla içki döktü ve bir o kadar da bardak kırdı ve bu daha ilk gecesi.

Bunny ofluyor ve ben de onun bakışlarını Hunter ve Wrenley'nin tanımadığım birkaç kadınla bilyardo oynadıkları yere doğru takip ediyorum. En iyi arkadaşımı omuzlarından tutup yosunlu gözlerini benimkilerle buluşturmadan önce bu durum beni sadece bir saniyeliğine rahatsız ediyor. "Buradan çıkmak ister misin? Lounge'da karaoke var. Şahsen ben kendimi biraz Alanis Morissette gibi hissediyorum."

Alex'ten hesabı istiyorum, bana uzattığı kredi kartı slipini imzalayacak kadar uzun süre gözümü ayırıyorum. Bahşiş ve toplamı eklemeyi bitirdiğimde, Bunny

Tamer Manolo topuklu ayakkabılarıyla erkeklere doğru kasıla kasıla yürüyor, bakışları Stone Cold Steve Austin'inkilere rakip olacak kadar keskin.

"Buns!" Bağırıyorum, taburemden atlayıp peşinden gidiyorum ama bir adım bile atmadan bir çift sıcak el belimi sarıyor ve beni sert bir göğse doğru çekiyor.

Duyularım Ryan'ın baharatlı, odunsu parfümüyle dolup taşıyor. Omzumun üzerinden bana sırtarak baktığını görüyorum. "Hey, bebeğim."

Başımı çevirip bize bakmak için atlayışının ortasında donup kalan Wrenley ile göz göze geldiğimde kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Neden umursadığımı bilmiyorum. Aramızdaki tuhaf gerilim yakın zamanda azalmayacak ama romantik de değil.

Belki de sevişmek ve cinsel enerjimi dışarı atmak tam da ihtiyacım olan şeydir.

Ryan'ın kollarında dönerek ona en güzel gülümsememi gösteriyorum. "Kendine merhaba yakışıklı. Gelmeyeceğini sanıyordum."

Başını eğiyor ve kulağıma fısıldamadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor: "Sensiz olmaz."

Beklendiği gibi kıkırdıyorum, ellerimi kocaman pazularından yukarı sürükleyerek Henley'sinin kollarını kavıyorum. "Bu gece ne kadar şanslı bir kadını, değil mi?"

Zorlanmış hissediyorum. Normalde Ryan'ı gün doğumuna kadar gezdirip onu yorgun ve tatmin olmuş bir şekilde bırakmaktan heyecan duyardım. Üzerime çıkmaya bayılıyor, asla fazla kalmıyor ve hatta bazen Fang'e ikramlar getiriyor.

Ne yazık ki, bu gece onunla eve gitme düşüncesi bile alt bedenimi Sahra kadar kuru yapıyor. Normalde klitorisimin nabız gibi atması ve ihtiyaçla şişmesi gereken yerde, şu anda kendini kaputumun altına daha da sıkıştırıyor ve belirli bir ötücü kuşun ona dikkat etmesi için etrafı gözetliyor.

Lanet olsun.

Wrenley'i sistemimden atmam gerekecek, değil mi?

Sadece bir kez. Belki de ona B e b e k Katili hakkındaki yazılarından birini kabul edeceğimi söylerim ve o da beni masamın üzerinde keyifle eğip bükür.

Sadece bir kere.

Tek ihtiyacım

olan bu.

Bir kere.

"Ben de tam Bunny'yle buradan gitmekten bahsediyordum ama", Hunter'la hararetli bir tartışmaya girmiş gibi görünen omzumun üzerinden bakıyorum, "sanırım yapacak başka bir şey bulmuş olabilir."

Ryan başımın üzerinden onlara bakıyor ve gülüyor. "Şu ikisi, yemin ederim. Hep birlikte oluyorlar. Sikişiyorlar, değil mi? O göt herifte ne buluyor bilmiyorum."

"Henüz değiller." En azından ben öyle düşünmüyorum. Açıkçası bu beni şaşırtmazdı ama sonunda gerçekleştiğinde bana söyleyeceğinden eminim. Bunny ve ben birbirimize her şeyi anlatırız.

"Burada kal o zaman. Bir iki kadeh içmeme izin ver, sonra senin evine dönebiliriz." Ryan, Alex'e bira için işaret vermeden önce boynumun yan tarafını öpüyor.

Bunu aylardır yapıyoruz ama bu gece farklı hissettiriyor. Daha samimi. Ciddi.

Sabit.

Parçası olmak istemediğim şeyler, çünkü insanlar ne kadar yakınlaşırsa yakalanma ihtimali de o kadar artıyor.

"Hunter'ın arkadaşının nesi var?" Ryan kulağıma mırıldanıyor. "İçeri girdiğimden beri bana ters ters bakıyor."

Göz ucuyla bakıyorum. Wrenley hâlâ gözlerini dikmiş bakıyor, kısılmış gözlerini ya da yumuşacık dudaklarının bükülüşünü gizlemeye bile çalışmıyor. "Oh, biz birlikte çalışıyoruz. Merak etme yakışıklı, sorun bende, sende değil. Birbirimize katlanamıyoruz."

Ryan'ın birkaç arkadaşı kapıdan içeri giriyor ve Ryan kolunu kaldırıp elini ağzına götürüyor, sözleri müşterilerin ve bir tepsi martiniyi yere döken Vixey'nin yarattığı felaketin üzerinde yükseliyor. "Hey! Çocuklar! Buraya gelin!"

Onlara doğru yürüyor, erkeklerin yaptığı o yarım kollu sarılmalarla onları karşılıyor. Merakla onu izliyorum ve vücudumun neden onun varlığında her zamanki gibi aydınlanmadığını merak ediyorum.

Sadece biriyle yatmam lazım. Kiminle olduğunun bir önemi var mı? Wrenley'i aklımdan çıkaracak herhangi bir şey.

Arkamdan tanıdık, yumuşak bir tını geliyor. "Daha iyisini yapabilirsin."

İrkilerek döndüm ve düşüncelerimden ayrılmak istemeyen adamın bakışlarıyla karşılaşmak için boynumu bücktüm. "Özür dilerim, Songbird, o da neydi? Az önce bana iltifat mı ettin? Hayır!" Sahte bir şaşkınlıkla elimi göğsüme koyuyorum. "Olamaz!"

Wrenley gülüyor. Bunny'nin daha önce oturduğu taburenin arkasına kollarını dayarken gerçekten gülüyor. "Söylesene, görüldüğü kadar aptal mı?"

"Şimdi, şimdi. Kabalaşmaya gerek yok." Tabureme geri tırmanıyorum, Wrenley'nin gözlerinin açıkta kalan kalçalarına düşüp oyalanmasını kaçırmıyorum. "Gözlerini buraya dik, Songbird. Tabii bu gece Ryan'ın yerini almayı teklif etmiyorsan?"

Koyu kahverengi bakışları benimkilere kayıyor ve yüzümü tararken koyulaşüyor. "Ne yapmak için onun yerini alacaksın, Dove?"

Isı yanaklarımda çiçek açıyor, bacaklarımın arasında birikerek güneye doğru ilerliyor. Öne doğru kayarak gerginliğin artmasına izin veriyorum. "Benden nefret ediyormuşsun gibi sık beni."

Wrenley ile seksin nasıl olacağını hayal ediyorum. Kontrolün bende olmasını seviyorum... ama onunla? Kendimi uzlaştırırken görebiliyorum. Karşılığında ona hükmetmeye izin verdiği sürece değişmeye hazırım.

Gözleri bir parça açılıyor. Taburemin kenarına kayıyorum, doğrulup yaklaştığında memnun oluyorum. Aramızdaki önemli boy farkı yüzünden ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. Sesim boğucu bir mırıltıya dönüşüyor. "Hayır dediğini duymadım."

Ofluyor, ağzının köşesi bir kez daha aşağı doğru kıvrılmadan önce kuru bir sırtışıla hafifçe kalkıyor. Parmaklarının sıcak pedleri kalçamı kavradığında sıcıyorum. Parmaklarını eteğimin kenarına doğru sürüklerken eli herkesin göremeyeceği şekilde benimle bar arasına yerleşiyor.

Ryan her an dönebilir ama umurumda bile değil. Wren'in dokunuşu beni yakıyor ve göbeğimin güneyindeki her sinir ucu elektrikleniyor, dikkatinin en çok istediğim yere girmesi için yalvarıyor.

"İstediğin bu mu?" Wrenley hafifçe üzerime eğilmeden önce barın etrafına bakıyor, elinin yarısı eteğimin altına girene kadar parmaklarını yukarı kaydırıyor. Aramızdaki hava yüklü ve sıcak, nefesimi kesip beni tarçın-portakal kokusuyla boğarken boğucu. Etkileyici hatları pantolonunu zorluyor. Ağzım sulanıyor ve neredeyse parmaklarımı üzerinde gezdirmek için uzanıyorum.

Yumruklarımı sıkıyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. "İkimizin de istediği çok açık. O yüzden sevişelim ve bu işi bitirelim. Tüm gerginliği sistemimizden atalım. Ne dersin?"

Hiç utanmadan, koltuğumun kenarına doğru olabildiğince kayıyorum ve parmaklarının tenime batışının tadını çıkarıyorum. Bacaklarımı hafifçe sıkarak onu kendime hapsediyorum.

Wrenley gülümsüyor ve itiraf etmeliyim ki bu beni şaşırtıyor. Elini kalçamın üst kısmına doğru kaydırıyor, uzun parmakları iç çamaşırlarımın kenarını sıyrırken başparmağı bacaklarımın arasından kayıyor. Tırnak etimi delip geçiyor.

En mahrem yerime çok yakın. Onu istediğim yere yaklaştırmak için kalçalarımı hafifçe kaldırarak yer değiştiriyorum.

Neredeyse *siktir et* deyip kendimi ona doğru atacaktım ki diğer kolu kalçama dolandı ve ağzını kulağıma doğru indirdi. "Seni bu kadar ahlaksız bir sürtük olarak düşünmezdim, Dove. Ama beni istediğini bilmek güzel."

Şok bir zıpkın gibi içime saplandı. *Onu doğru mu duydum?* Wrenley geri adım atıyor ve ben kıllanıyorum, arkasına bile bakmadan uzaklaşırken neredeyse tabureden düşüyordum.

Ahlaksız bir sürtük mü?

Kendini zeki sanıyor. Beni kızdırabileceğini ve savunmam düştüğünde üzerime çullanabileceğini sanıyor.

Başka bir şeyi daha var.

Kimse beni aptal yerine koyamaz ve bundan paçayı kurtaramaz.

Wrenley.

Seni lanet olası aptal.

Onu yakalamıştın. Kendini şeker kaplı bir tepside sunuyordu!

Başımı tiksintiyle sallama dürtüsüne direniyorum ve azgın ereksiyonumla başa çıkmak için erkekler tuvaletine gidiyorum.

Benim neyim var böyle?

Dove onu sistemimden atmam için bana mükemmel bir fırsat verdi. Bir kez, hepsi bu kadar. Bunu aşmış olurdum. Onu unuturdum. O lanet olası büyüleyici mavi gözleri.

Ve en iyi kısmı? O da beni istediğini itiraf etti.

Peki neden ona hakaret ettim ve hiçbir şey olmamış gibi çekip gittim?

Sanki onun yanındayken kendimi tutamıyorum.

Çünkü onu uzaklaştırıyorsun. Çok yakın olmasını istemiyorsun. Benzerlik çok esrarengiz ve eğer çok dikkatli bakarsan, ikisini birbirinden ayıramazsın. Onu yatağa götürürsen ne olur?

Bir kabine girip tuvalete çöktüğümde inliyorum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimi boynumun arkasında kenetliyorum. Tek gecelik ilişkiler neyse de. Ama Dove'la yatmak? Bu işle zevki karıştırmak demek ve içimden bir ses bir kez yapmanın yeterli olmayacağını söylüyor. Kendimi ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsam da.

Onun tadına bir kez baktım mı, bırakmam imkansız olacak.

Ama çok yaklaşmasına izin vermek de öyle. Beni tanısaydı -gerçek beni-muhtemelen iğrenerek gülerdi.

Kendinden nefret etme işini yapıyor. Banyo kapısının çarparak açılmasıyla sikim tam zamanında yumuşuyor. Ryan'a ait rahatsız edici sertlikteki tenorun duvarlardan sektiğini duyuyorum.

"Tek yapmam gereken köpeğine biraz ödül maması götürmek, o da dizlerinin üzerine çöküp olimpik bir spormuş gibi bana oral seks yapıyor ve altın madalyaya koşuyor."

Şok içinde başımı kaldırdım. *Gerçekten de düşündüğüm şeyi mi söyledi?*

İkinci bir ses kıs kıs güler. "Yine de çok ateşli, dostum. Ben olsam onu ömür boyu hapis cezası almış bir suçlu gibi kilit altında tutardım. Dışarıda onu becermek istemeyen bir erkek yok, ben de dahil."

"Eminim küçük bir grup aksiyonu için can atıyordur," diye gülüyor Ryan. "Tüm deliklerinin doldurulmasından hoşlanıyor, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Daha ne yaptığımı bile anlayamadan kabinin kapısını çarparak açıyorum ve boyumca yükseliyorum. Ani gürültü Ryan'ın irkilmesine neden oluyor ve aceleyle pantolonunun içine geri sokuyor. Sonra beni görünce sırtıyor.

"Ne oldu? Wren, değil mi? Hunter'ın arkadaşı?"

Onun bir polis olduğunu biliyorum. Polislere el kaldırılmayacağını biliyorum. Eğer isterse, bunun için hapse gireceğimi biliyorum.

Bunların hiçbiri onu gömleğinin önünden tutup fayans kaplı duvara doğru itmemi engellemiyor. Sırtı tatmin edici bir gümbürtüyle pırl pırl krem rengi seramiğe çarpıyor.

"Ondan uzak dur."

Geriye dönüp baktığımda, herhangi birinden bahsediyor olabilirdi. Onun ya da şaşkın şaşkın bakan arkadaşının Dove'un adını açıkça söylediğini duymadım. Ani bir karar verdim ve bunun için cevap vermek zorunda kalabilirim.

Ancak bunların hiçbiri önemli değil.

Ryan "ın yüzünde yavaÇ, çarpık bir sırtıma beliriyor. "Sorun nedir, dostum? Birbirinize katlanamadığınızı söylüyor. Sana ne bundan?"

"Çünkü Dove senin gibi bir pislikten daha iyisini hak ediyor. Onun hakkında konuşma. Ona bakma. Bir daha ona yaklaşma. Anladın mı?" Onun üzerinde yükseldim, kürek kemiklerini duvara vurdum, neredeyse onu yerden kaldıracaktım. "Anladın mı dedim?" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım.

"Dostum, bırak onu." Arkadaşının sesi endişeli geliyor ama müdahale edecek kadar değil, bu da bana onun polis olmadığını söylüyor.

"Evet, Wren. Bırak gideyim. Neden sana katlanamayan bir kızın onurunu savunuyorsun?" Ryan sanki dişlerini kaybetmesine saniyeler kalmamış gibi alay ediyor.

Onu becermem için bana yalvardı. Sikimi içinde isteyecek kadar bana katlanabiliyor.

Neredeyse kelimeleri yüksek sesle söyleyecektim, ama bu özel -ama erotik olarak kamusal- an Dove ve bana ait. Başka kimseye değil.

Ryan taktik değiştiriyor ve bileklerimi sıkıca kavlıyor. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Eminim Hunter senin türünden hoşlanmayan insanlar tanıyordur." Hunter "ın onu koz olarak kullandığım için kızacağını çok iyi bildiğimden sırtıyorum. "Senin gibiler" derken neyi kastettiğimi açıklığa kavuşturumuyorum, boşlukları Ryan'ın doldurmasına izin veriyorum. Polislerden nefret eden biri olabilir. Kadınlara çöp gibi davranan ukala pisliklerden nefret eden biri olabilir.

Az önce Dove'a boktan konuşup ona bok gibi davranmadın mı?

Aynı şey değil. Ben kendimi koruyorum.

Bu adam tam bir dallama.

Ryan'ın yüzünün rengi soldu. Damarına bastım. Hunter'la birbirlerine katlanamadıklarını herkes biliyor. Hunter'ın onu Dove'a yaklaştırması bile onun için bir mucize. Bunny'nin en iyi arkadaşı olduğu için, onun koruması altında olduğunu düşünebilirdim.

"Her neyse. Küçük bekçi köpeğinin arkasına saklanabildiğin için kendini şanslı say," diye alay ediyor Ryan. "Ama umarım seni asla yalnız yakalamam. Bir polise el kaldırmak mı? Kötü bir hareket."

Onu sertçe bırakırken göz göze geliyoruz. Başını sallayarak arkadaşına dönmeden önce burun deliklerini açarak gömleğini düzeltiyor. "Hadi gidelim."

Onları dışarı kadar takip ediyorum ve Ryan'ın bardan fırlayıp gecenin içinde kayboluşunu izliyorum.

Yavaşça bilaro masalarına doğru ilerliyorum, kalabalığı pembe bir ışık için tarıyorum. Bunny ve Dove gitmişlerdi.

İyi oldu. En azından bu şekilde, Dove'un Pazartesi günü işe gitmeden önce serinlemek için zamanı olacak.

Dove'un az önce gönderdiği makalemin taslağına baktım. Sanki biri ekranıma fırça ile vurmuş gibi her yer kırmızıya boyanmış. Dove'un yorumları kenar boşluklarını dolduruyor, tüm pasajların üstü çizilmiş ve altta büyük kırmızı bir not var: *Yeterince uzun zaman oldu. Şimdiye kadar ne aradığımızı öğrenmiş olman gerekirdi. Haftaya daha iyi şanslar.*

"Siktir!" Yumruğum masanın üzerinde geziniyor, vurmaya hazır, ama son saniyede geri çekiliyorum, onun yerine elimi yüzümde gezdiriyorum.

Dove'un hafta sonu sakinleşmesi için çok fazla.

"Kendine gel Wren," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Bu kadın beni düğüm düğüm etti ve ben sürekli takılıp yüzüstü düşünüyorum.

Joe'nun neden yine Dove'un yanında yer aldığına dair son mesajını gözden geçirerek e-postama göz atıyorum. İç çekerek başka bir e-postayı açıyorum; bu e-postada şirket sahibinin eşinin Bronx'ta yeni bir aile merkezi açması ve mahallelinin ilk başta şüpheyile yaklaştığı ancak büyük açılış yaklaştıkça halkın desteğinin nasıl arttığına dair yazım onaylanıyor.

Alttaki notta şöyle yazıyor: *Bana bundan daha fazla göster.*

Tiksintiyle homurdandım. Ben bunun için işe alınmamıştım. Bu işe başvurduğumda ne hakkında yazmak istediğimi açıkça belirtmiştim.

Telefonumu kaptığım gibi Hunter'la olan mesajlaşmamı açıyorum, şikâyet etmeye hazırım - ta ki bana hâlâ kızgın olduğunu hatırlayana kadar. Ryan'la aralarında bir sevgi bağı yok ama bir polisi tehdit etmek için onun adını kullanması, Ryan resmi bir şikâyetle bulunsaydı işini riske atabilirdi. Onun ve arkadaşının sözüne karşı benim sözüm olacaktı ve bunun nasıl sonuçlanacağını hepimiz biliyoruz.

Telefonum elimde *çalıyor*, sanki neredeyse üç bin mil öteden zayıf durumumu hissedebiliyormuş gibi. Adı bir uyarı sinyali gibi ekranda yanıp sönüyor. Tereddüt ediyorum, parmağım kabul düğmesinin üzerinde geziniyor.

Ofisime yumuşak bir tıklama sesi giriyor ve dikkatimi cihazdan uzaklaştırıyor. Bakışlarım açık kapıya yöneliyor ama kimse yok. Yine de tıkırtı devam ediyor. Telefonumu yere bırakıp masamın üzerine eğildim ve-

Ne oluyor be?

İnsanoğlunun bildiği en çirkin fare... köpek... fare-köpek...? bana bakıyor.

"Nesin sen be?" Tiksindirici bir merakla çiziyorum, izliyorum gözünü kırpmadan incelemeye devam etmek için masamın etrafında dönerken.

Vücudu tüysüz, benekli kahverengi ve beyaz derisi açıkta, kabarık beyaz kürk tutamları ise tuhaf bir aslan gibi pençelerini, kuyruğunu ve başını kaplıyor. Boynuna tül gibi pembe bir eşarp sarılmış ve kafasının üstünde, saçlarını gözlerine doğru iten, daha koyu pembe, tüylü bir kafa bandı - bir puf topuyla tamamlanmış - oturuyor.

Bu Dove'a ait olmalı.

Yaratık hırlama ile yumuşak bir havlama arasında bir yerde alçak bir ses çıkartıyor, kuyruğunu sallayarak geri dönüyor ve ben tepki vermeden kendini kucağıma fırlatıyor. Ellerim havaya kalkıyor, bu şeyin piresi, kuduzu ya da bana bulaşabilecek başka bir hastalığı olup olmadığından emin değilim.

Köpeklerden nefret ettiğimden değil, bu şeyin yarı New York lağım faresi olduğundan yüzde yüz emin olduğumdan.

"Neden buradasın, küçük dostum?" Kucağımda kıvrılmadan önce bir kez dönerken soruyorum. "Hayır." Elimi kışkırtıcı bir hareketle sallıyorum. "Git buradan."

Esniyor, vücudu hareketle birlikte titriyor, yerleşmeden önce ağzından küçük bir gıcırtı kaçıyor, tamamen rahatsız değil. Kalın, mücevherli bir tasma, daha önce fark etmediğim bir etikete takılarak sallanıyor.

"Fang," diye yüksek sesle okudum, parıltılı kurukafa ve çapraz kemikli kimlik plakasının parmaklarımdan kaymasına izin verdim. "Ciddi misin? Sana *Fang* adını mı verdi? Bu isme sahip köpeklerin korkutucu olması gerekmez mi?"

Fang gözlerini kapatmadan önce onaylarcasına ofluyor, gayet memnun. Dizüstü bilgisayarımdan bir bildirim geliyor. İşime geri dönmeden önce gönderene -Bayan Tailor'ın yeni aile merkezi hakkında bilgi veren ofisine- bir göz atıyorum.

Dove'un ofisin uğultusunu bölen çılgınca sesini duyana kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmiyorum bile. "Fang!" Alarm halindeyken bile sesi parlak ve neşeli.

Platformlarının ağır tıkırtısı koridorda yankılanıyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. İçeri baksa bile, kucağıma kıvrılmış değerli yavrusunu asla göremeyecek.

Hayır! Hayır! Siktir! Neden kendine bunu yapmaya devam ediyorsun? Güzelce oyna!

Meşhur meleğim öfkeyle inliyor ama ben onu sinir bozucu bir sivrisinek gibi uzaklaştırıyorum. Dove, ofisimi katın geri kalanından ayıran camın hemen dışında beliriyor, diğerleri yardım etmek için odalarını terk ederken geniş mavi gözleriyle köpeğini arıyor.

Fang bir santim bile kımıldamayınca sırtarak aşağı bakıyorum. Aslında - evet- horluyor.

Dove açık kapımda tereddüt ediyor, içeri bakmak istemiyor. Onun yerine köpeğini tekrar çağırıyor ve dinlenme odasına doğru ilerliyor.

Bu sefer küçük piç canlanıyor ve keskin bir havlamayla karşılık veriyor.

Kafasını çeviriyor, parlayan gözlerinde öfke alevleniyor. Evet, parıldayan demek istedim, parıldayan değil. Eğer bakışlar öldürebilseydi, sandalyemin üzerinde bir kül yığını olurdu. Ofisime girdi.

"Fang!" diye sertçe sesleniyor.

Çizgi filmde fırlamış gibi, kafası masamın üzerinde beliriyor ve havlıyor.

"Burada ne yapıyorsun, seni aptal çocuk?" Başını tekrar dışarı eğdi. "Onu buldum!" Sonra bana dönüp gözlerini kısıyor.

"Hey! O buraya geldi. Onu ben çalmadım ki. Belki de sıçan köpeğinizin tasmasını takın, eğer size doğru koşarsa."

"Eski-özür dilerim? *Ratdog*?" Dove kekeliyor. "Onun adı Fang! O bir Çin Tepeli ve tüm şehirdeki en sevimli şey!" Onu kucağına alırken cıvıldıyor.

Onu toplarken parmakları kalçama değiyor ve kaskatı kesiliyorum. Anlık uyarılma bana bir kamyon gibi çarptı. Fark etmiyor, onu bir bebek gibi kucağına almakla meşgul.

"Belki de onu pembe ve parıltılı giydirmeseydin kaçıp gitmezdi," diyorum alaycı bir şekilde, kolçağıma yaslanıp dudaklarımı bükerek.

İçten içe kendimi azarlıyorum. *Kapa çeneni. Kapa çeneni. Siktir. Kapa çeneni.*

Omuzlarımdaki melek ve şeytan sırayla kafama vurup bana bağıyorlar. Biri halesiyle, diğeri dirgeniyle, ben bu kadınla pazar gününden pazar gününe kadar kendimi altı yönden mahvetmeye devam ederken.

Şaşırtıcı bir şekilde kıkırdıyor. Dehşet verici. Özellikle de ona böyle çirkin bir isim taktığım için hiçbir misilleme yapmadığını düşünürsek - sadece agresif düzenlemeler ve çalışmalarımın kenarlarına küçümseyici notlar, ama bu gerçekten yeni bir şey değil.

"Ah, Songbird," diye iç geçiriyor, sırtarak. "Seninle ne yapacağım ben?" Dilini şaklatıp başını sallıyor, iri sarı saçları hareketle birlikte zıplayıp çıplak omuzlarının üzerine düşüyor.

Utanmadan, bakışlarımı müstehcen bir şekilde vücudunda gezdiriyorum. Bugünkü kıyafeti sakız pembesi düğmeli, yakalı, kısa kollu bir üst ve ona uygun bir etekten oluşuyor. Bu kadar kısa olmasına rağmen, topuklu ayakkabılarıyla daha da uzun görünen bacakları var. Dudaklarımı yalayarak gözlerimi tekrar yukarı kaldırıyorum. "Aklıma birkaç şey geliyor ama," diye duraksıyorum, devam ederken aşırı alaycı çekiciliğimin boşa çıkmasına izin veriyorum, "Oyuncak Bebek hakkındaki lanet makalelerimi yayınlarsanız çok sevinirim!"

Dove'un kalın kirpikleri masumca dalgalanırken o da eğiliyor. "Pekala, Songbird! Eğer yayınlamaya değer bir şey yazsaydın, yayınlardık. İki haftadır sana notlarımı veriyorum. Bir takım oyuncusu ol ve biraz yönlendirme al. Ya da," diye fısıldıyor komplocu bir şekilde, şekerli kurabiye nefesi bana doğru geliyor, "iyi olduğun şeyi yazmaya devam et."

Göz kırparak uzaklaşıyor, Bebek Katili videolarındaki olay yeri fotoğraflarından oluşan panomu görünce kısa bir süre duraksadıktan sonra hızla ofisimden çıkıyor.

İnkâr etmiyorum, yol boyunca kışını izliyorum ve o zaman bile gözlerimi kapatıp sandalyemde arkama yaslanıyorum, eğildiğinde dantelli sütyeninin üstünden göğüslerinin yuvarlak kürelerinin nasıl taşıdığını hayal ediyorum.

"Sinir bozucu kadın," diye fısıldıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Ayağa kalkmadan önce kaşlarımı ovuşturarak uzun ve yavaş bir nefes veriyorum. Bu makaleyi gün bitmeden bitireceksem kahveye ihtiyacım var.

Ofisimden çıkıp koridordan Dove'un odasına doğru bakıyorum. Kapısı açıktı. Masasının arkasına tünemiş, bir yandan Fang'i beslerken bir yandan da onunla ilgileniyor. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırıp bakıyor. Bir an için neredeyse

barda geçen gece için neredeyse özür dileyecektim. O zamandan beri bir kadın için bu kadar kargaşa hissetmemiştim.

Pamuk şekeri pambesi dudakları geniş bir sırtışla geriliyor ve elini kaldırıp Fransız uçlu tırnaklarını bana doğru salladıktan sonra gl altından narin saatine dokunuyor; bu da teslim tarihimin geldiğini sessizce hatırlatıyor.

Ellerimi ceplerime sokarak asansöre yöneliyorum. Bina bir Pazartesi günü için ürkütücü derecede sessiz. Zemin kattaki kahve dkknı bile her zamanki kaotik enerjisinden yoksun. Ne sabırsız çalışanlar ayaklarını yere vuruyor, ne de sokaktan hışımla içeri giren sinirli müşteriler. Ama *Tailor Industry* binalarında bu olağan bir durum. Bazen New York'un tamamının aynı şekilde işlemediğini unutuyorum.

"Selam Wren," diye başını sallayarak selamlıyor beni barista Ted. "Her zamankinden mi?" diye soruyor çalışan kartımı tararken.

"Evet, lütfen. Teşekkürler."

Latteme başlarken, bakışlarım tezgahın üzerinde duran bir bardağa takılıyor - Dove'un adı kalın bir kalemle çizilmiş.

Ted görüş alanımı takip ediyor. "Yukarıda işi var mı? Genelde ğleden sonra Americano'sunu unutmaz."

"Köpeğini ofiste kaybetti. Muhtemelen sipariş ettiğini unutmuştur." İ çekerek buzlu ieeği kendime doğru yaklaştırdım. "Ben getiririm."

Ted kıkırdarken parmaklarımın üzerinden yoğuşma damlıyor. "Oh, Fang? Çok tatlı bir şey. Onu bulduğuna sevindim. Onun yanından hiç ayrılmıyor. Acaba dikkatini ne çekti?"

Buna biraz seviniyorum - çünkü her ne sebeple olursa olsun, fare köpek beni aradı ve varlığımı uykuya değer buldu. Ted'e söylediğimden değil.

"İkisine bir tutam şeker eklemenin sakıncası var mı?" Ted, vanilya şurubunu başka bir bardağa doldurmak için arkasını dönmüşken soruyor. "ğleden sonraları bunu hep kendisi yapar."

Gözlerimi arkasına dikip isteksizce, özenle dizilmiş şekerlerin, şurupların ve sütlerin beklediği çeşni barına doğru adım atıyorum.

Tatlı, bağımlılık yapan beyaz granüllerden oluşan kristal kabı elime alıp kenarını buzun üzerinde sürüklüyorum ve kapağı yerine oturtmadan önce kalın bir F ve U harfi iziyorum. Ben yukarı çıkana kadar şeker erimiş olacak. Hiçbir şeyden haberi olmayacak.

Başparmağımdaki şeker tozunu yalayarak hemen geri çekiliyorum, yüzümü buruşturuyorum.

Tuz.

Öğürerek Ted'e söylemek için dönüyorum, sonra duruyorum. Yavaşça, Dove'un içkisinin masum bir şekilde tezgahın üzerinde durduğu yere dönüyorum.

Boynuzlarım olsaydı, yaramazca kıvrılırlardı.

Sırtarak kendi içkimi alıp yukarı çıkıyorum ve Ted'i birinin şekeri tuzla değiştirdiğinden habersiz bırakıyorum.

Dove koridorun yarısından beni görüyor. Bakışları elimdeki bardağa kilitleniyor, güzel yüz hatlarında bir farkındalık titreşimi beliriyor. Ofisine girip içeceği masasına bıraktığımda Fang kuyruğunu çılgınca sallayarak havlıyor.

"Ted bunu aldığından emin olmamı istedi." Ofisime doğru yola çıkmadan önce cevap vermesi için ona zaman tanımadım.

"Teşekkür ederim," diye homurdanıyor, sanki onu kafeinlemek benim görevimmiş gibi alaycı bir tavırla.

Üç... iki... bir...

Öğürme ve sıçrama sesleri koridoru yırtar. "WREN!"

Sırtarak ofisimin kapısını kapatıp kilitliyorum, tam o sırada insanlar masalarından kalkıp boyunlarını bükerek kargaşayı incelemeye başlıyorlar.

Meleğim başını sallıyor. *Yeterince yalnız bırakamıyorsun, değil mi?*

Şeytanım sırtıyor. *Bu onun kendi ön sevişme şekli.*

Şansım varken onunla yatmalıydım. Şimdi, beni asla becermek istemeyecek.

Şimdi beni öldürmek isteyecek.

"APTAL, APTAL ÖTÜCÜ KUŞ!" Her kelime derin bir bıçak darbesiyle noktalanıyor, kan maskeme sıçırıyor. Altımdaki adam çoktan öldü ve bu benim her zamanki yöntemimin tamamen dışında, ama bu gece hassasiyetle ilgili değil - kadınsı öfkemi serbest bırakmakla ilgili, Metro Polis Departmanı için bir gösteri yapmakla değil.

"Aşkım Dove, eğer devam edersen bu pisliği temizlemekte daha çok zorlanacağız. Onunla işim bittiğinde Nathaniel'den daha kötü görünüyordu." Bunny iç geçiriyor ve telefonunda gezinirken kaşlarını çatıyor.

Aşağı bakarken göğsüm ağır nefeslerle kabarıyor. Adamın gövdesi gerçekten de Bunny'nin rahmetli kocasının yüzüne benzemeye başlıyor. Burnumu çekerek kolumu maskemin altına siliyorum ve malzemeye kan bulaştırıyorum.

"Onu geri almalıyım, Buns." Ellerimi cesedin karnına bastırıyorum. Ayağa kalkarken kan ve parçalanmış etin ıslak sesi bodrumda yankılanıyor. Eldivenlerimi çıkarıp onları ve hançerimi cansız bedenin üzerine fırlattıktan sonra maskemi çıkarıp aletlerle kaplı paslanmaz çelik tepsiye doğru ilerliyorum.

Genellikle yalnız çalışırız. Kurbanlarımla şehrin kenar mahallelerindeki köhne otellerde buluşmayı ya da aileleri yokken evlerine gizlice girmeyi tercih ediyorum. Bunny avını buraya çekerken, durumu tersine çevirmeden önce onların sapkın fantezilerini tatmin etme vaadinde bulunuyor. Ama arada bir, her iki kurban profilimize de uyan bir adam buluyoruz.

Bazen de kız arkadaşınızla birlikte birini öldürerek bağ kurmanız gerekir.

Bunny, "Onu becerip sisteminden çıkarman gerekiyor," diye mırıldanıyor.

"Onunla yatmak *istemiyorum*," diye yalan söylüyorum, bana inanmayacağını çok iyi biliyorum. "Ve eğer lanet Ryan beni hayalet gibi terk etmeseydi, cinsel açıdan bu kadar hüsrana uğramazdım."

Ryan'ın geçen gece ortadan kaybolması ve mesajlarıma cevap vermemesi çok garip. Hiç ona göre değil, özellikle de o akşamki durum ilişkimizde işleri bir sonraki seviyeye taşımaya hevesli görüldüğü için. Kabul ettiğimden değil ama yine de bir kadının ihtiyaçları vardır ve Ryan bu konuda güvenilirirdi.

Kırmızı bir ışık gözüme çarpıyor. Beyaz elbisemin üzerine giydiğim tek kullanımlık giysideki bir yırtıktan kan sızmış. "Kahretsın! Bu benim de en sevdiklerimden biriydi," diye dudak büküp plastiği çekiştiriyorum. "Oh neyse." Omuz silkiyorum. "Bir katliamda beyaz giyersem böyle olur."

Bunny kayıtsızca mırıldanıyor, hâlâ ekrana bakıyor. Takım elbisesini çoktan çıkarmış ve duvara dayalı içi sıvı dolu bir varilin üzerine bağdaş kurarak oturmuş, siyah deri eteğinin elektrik mavisi iç çamaşırını ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkmış olmasından hiç rahatsız değil.

"Dikkatini çeken nedir, Buns?" Onunkinin yanındaki varilin üzerine atlayıp telefonuna bakıyorum. Popüler bir sosyal medya uygulamasında geziniyor, rastgele bir kızın fotoğraflarına bakıyor. "Kim o?"

"Hunter'ın etrafını koklayan lanet olası bir rozet tavşanı," diye ısıırıyor.

"Ah. O zaman onun için üzülüyorum." Duvara yaslanıyorum, bakışlarım yerdeki cesede kayıyor. "Biri ona Hunter'ın sadece çok özel bir tavşanı tuzağa düşürmeyi planladığını ve bu tavşanın o olmadığını söylemeli."

Önce homurdanıyor, sonra dudak büküyor. "Dün gece bir fotoğrafta onu etiketlemiş. Onu yemeğe götürmüş."

"Kapa çeneni! O yapmadı!" Telefonu kapıyorum ve söz konusu fotoğrafa dokunuyorum. Kadının manikürlü eli nazikçe bir şarap kadehi tutuyor,

mum ışığı arka planda titriyor. Karşısında bir adam oturuyor ama adam net değil. "Oh, Buns, bu herhangi biri olabilir."

"Onu *etiketledi*! Eğer o değilse neden etiketlenmesine izin versin ki?" diye tartışıyor.

"Dikkatini çekmek için. Ve bak, işe yarıyor. Bu geceki arkadaşımızdan hoşlanmadın bile." Telefonunu geri vermeden önce yerdeki cesedi işaret ediyorum. "Bunun kız zamanı olması gerekiyordu."

"Haklısın." İç geçiriyor, kuzguni saçlarını omuzlarının arkasına savurmadan önce cihazı namluya yerleştiriyor. "Özür dilerim. Tüm dikkatim senin üzerinde. Wrenley'e karşı nasıl misilleme yapacaksın?"

Adını duymak bile kanımı kaynatmaya yetiyor. "Bilmiyorum ama iyi bir şey olmalı."

Bunny keskin bir nefes alıyor ve gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Mürdüm rengi göz kalemi ela gözlerini ortaya çıkarıyor ve yanağındaki yara izini örten parıltılı altın yıldız çıkartmaları, yüzüne muzip bir sırıtiş yayılırken ışığı yakalıyor. "Ginny Tailor'a çiçek göndersek ve ondan gelen kartı imzalasak nasıl olur? Kocasının öğle yemeğine çıkmalarına pek sıcak bakmadığını söylemiştin."

"Aman Tanrım, Bunny. Ona şaka yapmaya çalışıyorum, onu kovdurmaya ve Manhattan'dan kovdurmaya değil." Jackson Tailor'la bir kez tanıştım ve bir kez yeter de artardı bile. Adam cazibenin ve gözdağının muhteşem bir ambalaja sarılmış hali, ama gözü sadece karısında ve ona bakan her kadının onu istediğini varsayıyor. "Bir keresinde Jackson'dan *Iconic* hakkında bir alıntı almaya çalıştım ve bana aynen şöyle dedi: '*Tatlım, gururum okşandı ama ben evliyim.* Sonra da çekip gitti. Joe o gecenin ilerleyen saatlerinde beni kendisiyle ve eşiyle tanıştırdı ve hiçbir şekilde özür dilemedi. Sadece gülünç güzellikteki karısını götürmeden önce başını salladı."

"Daaamn, çok acımasız... mükemmel!" Bunny ağlıyor. Başımı şiddetle sallıyorum. "Hayır, Buns."

"Boo. Hiç eğlenceli değilsin." İç çekerek başını eğiyor. "Köpeğin dışkısını toplayıp ofisinin etrafına saklayabilir miyiz?"

Burnumu tiksintiyle kırıştırıyorum. "Bir: İğrenç. Tüm zeminin kaka gibi kokmasını istemiyorum. İki: Bana asla seninle ters düşmemem gerektiğini hatırlat." Bir fikir kıvılcımlanır. "Pembe tuvalet kağıdı alsak ve ofisini TP yapsak nasıl olur?"

"Nesin sen, beş yaşında mı?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Sanki senin önerin daha iyiydi."

Sonra gözleri parlıyor ve omuzlarımı tutuyor. "Anladım! Her zaman senin pembe takıntınla dalga geçiyor."

Haksız değil. Wren kıyafetlerim ve ofis dekorasyonum hakkında bana ters iltifatlarda bulunmayı seviyor ama... "Takip etmiyorum."

"Saçları sarı." Sanki noktaları birleştirmem gerekiyormuş gibi başını sallıyor. Ben anlamayınca dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuğa anlatıyormuş gibi devam ediyor. "Spor salonunda biri onun şampuan şişesine boya koyarsa çok yazık olur. Öğle arasında gitmiyor mu?"

"Gerçekten bu düşünce zincirini takip etmemi mi bekliyordun?" derken kaşlarım düzleşiyor.

Fıçının üzerinden atlayıp eteğini düzelterek bodrumun geri kalanına açılan kapıya yöneliyor. "Gel bakalım. Bu gece güvenlikte kim çalışıyor?"

"Oha! Bekle! Ne olmuş ona?" Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim.

Bunny beni başından savdı. "Eh, o iyi. Bir yere gittiği yok."

Wrenley.

Ilık su spreyi ağrıyan kaslarımı rahatlatıyor. Bugün çantaya her zamankinden daha fazla yüklendim, Dove, Doll ve işle ilgili bastırılmış hayal kırıklığımı serbest bıraktım.

Dove'un misilleme yapmasını beklemek beni eski bir saatten daha fazla geriyor. Küçük iğnelemeleri ve şakaları beni sinirlendirmeye başladı ve şimdi burada ne halt ettiğimi her zamankinden daha fazla sorguluyorum.

Suyun vücudumdan aşağı akmasına izin verirken ellerim yanlarımda yumruk oluyor ve son konuşmamızı tekrar ediyorum.

"Bugün birinin Terzilerle oldukça garip bir öğle yemeği yediğini duydum. Görünüşe göre büyük baba Tailor, karısının genç ve yakışıklı bir muhabirle yemeğe çıkmasını biraz kıskanmış."

"Öyle mi? Peki bunu nereden duydun?" Zaten biliyorsa haberler çok hızlı yayılıyor demektir. Jackson Tailor karısıyla birlikte iş yemeğimi bastığında, sırf yeni açacağı merkez hakkında konuştuğumuz için mutlu bir şekilde boynumu kıracak sandım.

Dove kıkırdıyor. "Bir hanımefendi asla kaynaklarını açıklamaz. Ve görünüşe göre en iyi kaynağını kaybetmişsin, Songbird."

"Siktir!" Yumruğumu fayansa vuruyorum, parmak eklemlerimdeki deri yarılırken yüzüm buruşuyor.

Kırmızının kabarması anında yok oluyor, pembe damlacıklar sertleşmiş sikime düşüyor ve ardından kanalizasyona karışıyor.

Şiddet, Dove ve mastürbasyon son zamanlarda el ele gidiyor gibi görünüyor. Onu düşünmek beni kızdırıyor, bu da beni sertleştiriyor ve farkına bile varmadan, ellerim boğazına sarılmış, göz kapaklarımın arkasına kazınmış görüntüsüne geliyorum.

Ereksiyonumu görmezden gelerek şampuanımı alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, saçlarımı köpürtüyorum ve köpüklerin Dove ile ilgili her türlü kirli düşünceyi yıkamasına izin veriyorum. Onun yerine aklım Doll'a kayıyor. Neden burada çalışmanın beni onu bulmaya yaklaştıracaklarını düşündüğümü bilmiyorum. Kim olduğunu anlamaya. Onun zihnine girme ve onun kadar güçlü bir şekilde çıkana kadar orada koza örme şansını elde etmek için - şeytanlarımla yüzleşecek kadar güçlü.

Belki Dove'un bir tanıdığı vardır diye düşündüm. Makalelerine yardımcı olacak bir kaynak ya da *herhangi bir* şey. Ama onu takip etmeye, kanunsuz seri katil hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini keşfetmeye kendimi ikna edemiyorum. Onunla gereğinden fazla zaman geçirmeyi kendime yediremiyorum; o istese bile, eğer geçen hafta sonu bara gitmem bir şey ifade ediyorsa. Onu reddetmek bana kısa süreli bir kontrol hissi verdi, ancak sonrasında Dove'u daha da uzaklaştırırken kaşımak istediğim daha büyük bir kaşıntıdan başka bir şey bırakmadı.

O gecedan önce bile birlikte çalışmak istemediği belliydi. Ama onu kim suçlayabilir ki?

Buradaki ilk günümde iyi davransaydım her şey farklı olur muydu? Dürüst olmak gerekirse, öyle olduğumu düşünmüştüm. Dove'un cazibesine kapılabileceğini, herkesin genelde olduğu gibi benim de yakışıklılığımın etkilenebileceğini düşünmüştüm. Ofisini gördüm ve zeki olsa da iş yükünü seve seve paylaşacak uysal bir kadın bekliyordum.

Ne kadar da yanılmışım.

Saçlarımı tekrar yıkıyorum, spreyin altında dönerken gözlerimi kapalı tutuyorum, kurulamak için havlumu istemeye istemeye almadan önce sıcaklığı içime çekiyorum. Havluyu belime doladığımda yumuşak, beyaz Mısır pamuğunun üzerinde neon pembe bir leke fark ediyorum.

"Ne oluyor lan?" Havluyu ters çevirip duşta bu renge neyin sebep olduğuna dair bir işaret ararken şampuanımın köpüklerinin parlak pembe olduğunu görüyorum.

Adrenalin damarlarımda bir vuruş gibi dolaşıyor ama coşku yerine asit gibi yakıyor, içimi kemiriyor.

Çabucak havluyu belime sarıyorum ve soyunma odasındaki diğer adamların tuhaf bakışlarını görmezden gelerek makyaj masasına doğru koşuyorum. Aynalara ulaştığımda duş terliklerimin içinde komik bir şekilde kayarak çizgi film karakteri gibi görüldüğümünden eminim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Bu soru duvarlarda yankılanıyor ve parmaklarımı harap olmuş saç tellerimde gezdirirken birkaç kıs kıs gülüşle karşılaşıyorum.

Pembe!

Parlak. Lanet olsun. Neon. Kahrolası. *Pembe.*

Saçım biraz daha koyu olsaydı, sorun olmazdı. Ama kirli sarı buklelerim o kadar açık renk ki bunu düzeltmek için profesyonel yardıma ihtiyacım olacağını biliyorum.

Bunu nasıl başardı?

Mesai saatleri dışında içeri girmek için bir gardiyana rüşvet vermesi gerekirdi ama hangi dolabın bana ait olduğunu nereden biliyordu ki?

"Lanet olsun, Dove," diye sıkılmış dişlerimin arasından söylenip derin bir nefes alıyorum, zihnim şimdiden intikam fikirleriyle çalkalanıyor. Makyaj masasının altındaki hasır sepetten mini fön makinelerinden birini aldım.

Kuru hali çok daha kötü. Kaliforniya sahillerinde geçirdiğim günlerden kalan açık renk saç tellerim sanki biri onlara pembe fosforlu kalem sürmüş gibi görünüyor, saçımın geri kalanı ise ahududunun sessiz bir tonu.

"Biri sana iyi şaka yapmış, ha dostum?" Adamın biri Dopp setini benimkinin yanına koyarken sempatik bir şekilde omzuma vuruyor. "Bir tavsiye ister misin? Bu konuda kızgın olduğunu görmelerine izin verme. Yüksek sesle ve gururla tak, adamım. Ayrıca," diyerek bana göz kırpmıyor, "sana hiç yakışmamış."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, tavsiyesini dinlememeye tamamen kararlıyım.

Ancak ofise döndüğümde karşılaştığım bir olay fikrimi aniden değiştirdi.

"Aman Tanrım! Şu haline bak!" Sharon bir elini ağzına kapatarak ciyaklıyor. "Görünüşe göre Dove gitmiş ve seni alenen onun olarak işaretlemiş."

"Tanrı aşkına Sharon, pembe rengin sahibi o değil ki," diye alay ediyor Cecilia meslektaşına doğru. "Bence harika görünüyor, Wren."

Sharon'ın Dove hakkında söylediklerine aşırı odaklanarak onlara kısa bir selam veriyorum

Beni işaretliyorsun.

İçeri gir, Wren. Ve adamın tavsiyesini. Dove'a üzgün olduğunu gösterme. Bırak senin intikamından korksun.

Ofisinin önünden geçerken orada olmadığını görüyorum. Onun yerine, onu dinlenme odasında kitap okurken kahvesini yudumlarlarken buluyorum.

Ellerim ceplerimde, kayıtsızca masasının önünden geçiyorum. "Ne okuyorsun, Dove?"

"To Kill a Songbird, yani Alaycı Kuş." Mide bulandırıcı tatlı tonu ve alaycı cevabı sinirlerimi geriyor ama buzdolabına doğru ilerlerken dış görünüşümde mükemmel bir sakinlik imajı çiziyorum.

Yoğurt kaplarından birini ve bir kaşık alıyorum, dönüp baktığımda kitabından başını bile kaldırmadığını görüyorum. "İlginç," diye dürtüyorum. "Seni gerçek bir edebiyat aşığı sanmazdım."

Homurdanıyor, parlak mavi gözleri elimdeki yoğurdu fark etmek için bir saniyeliğine yukarı kayıyor ve sonra kitabına dönüyor. "Onu değiştirmeni bekliyorum."

"Elbette, Dove. Neden birlikte köşedeki bakkala gitmiyoruz ve sen de istediğin aromayı seçmiyorsun?" Sırıtarak dudaklarımın arasına bir kaşık dolusu çilekli atıştırmalık sıkıştırıyorum.

Karşılık vermeye başlıyor, ama başını sertçe kaldırıncı kelimeler boğazında düğümleniyor. Bu kez homurtusunu elinin arkasına saklamaya çalışıyor. "Ah, Songbird. Ne yaptın sen?"

Ben daha cevap veremediğim *Spor ve Rekreasyon*'dan George kapıda beliriyor ve hemen durup bana bakıyor. "Aman Tanrım, Wrenley. Saçına ne oldu?"

Dove kıkırdamasını kontrol etmekte acınası bir şekilde başarısız oluyor ve eşyalarını toplarken bakışlarımdan kaçıyor.

"Şey, George. Erkeklerin, hoşlandıkları kızlarla oyun alanında nasıl dalga geçtiklerini bilirsin."

Dove kısa bir süre duraksıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve sonra gitmek için dönüyor.

George başını kaşır. "Uh, evet?"

"Bence biri bana aşık ve takıntılı olduğu için benimle uğraşıp duruyor." Boş yoğurt kabını çöpe atıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum, sözlerim tam Dove eşikten geçerken iniyor.

Duruyor, yarı yolda dönüyor ve bana parlayan bir gülümseme sunuyor. "Dikkatli ol, Songbird. Bu tür bir düşünce her iki tarafa da gider."

Ofisimin kapısına hafifçe vurulunca dikkatim bilgisayar ekranından dağılıyor ve ezeli düşmanıma ters ters bakıyorum. Berry boyalı dudakları hafif bir sırtışla kıvrılırken, bakışlarımla buluşmadan önce hala pembe lekeli saçlarımı inceliyor.

"Gölge Siren hakkındaki yazını bitirdin mi?" Dove soruyor, bir bardak Dom olacak kadar kabarcıklı. Kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir elinde telefon, diğer eliyle tırnaklarını pazusuna geçiriyor. Kesinlikle çekilmez biri ama yine de kendimi başka tarafa bakamaz halde buluyorum.

Pantolonum onu görünce gerildi. Bugün giydiği mini fırfırlı etek ve eşleşen üst, pembe çiçek desenli beyaz, dantelle süslenmiş ve iş için tamamen uygunsuz. Yine de, tüm çabalarımın rağmen, kendimi ne kadar pembe yüzünden gözlerimi oymak istediğime ikna etmeye çalışsam da, manzarayı takdir ediyorum.

Masama yaklaşırken beyaz platformları parkeye çarpıyor, ellerini arkasında kenetlemiş, istemeden -ya da dik bir şekilde... bu bir kelime mi? Bunun bir kelime olup olmadığını bilmeliyim... kasıtlı olarak göğsünü dışarı çıkarıyor. "Kitty dilini mi yuttu, Songbird?"

Masamın üzerinde o topuklu ayakkabılardan başka bir şey giymeden yayıldığı hayalimden sıyrılıp bakışlarımı bilgisayarıma çeviriyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, neredeyse bitirdim."

Gitmesini bekliyorum ama Dove masamın etrafında dönüyor ve sanki oraya aitmiş gibi üzerine atlıyor. Telefonunu yere bırakıyor ve ayaklarını hafifçe sallıyor, şekerli kurabiye kokusu midemi ağrıtıyor. Ereksiyonumu görmezden gelmek imkânsız ve onu saklamak için çaresizce yerimde kayıyorum.

"Daha kaç salon seansı sürecektir?" diye soruyor.

"En az iki tane daha," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum, gönder tuşuna basmadan önce son cümleyi tekrar yazıyorum. "Ve faturayı sen alacaksın."

Kahkahası sanki içinde tutmaya çalışıyormuş gibi tizleşiyor ama elini uzattığında yumuşuyor. Çevremden elini görüyorum ve parmakları saç tellerimin üstünden geçtiğinde, tırnakları kafa derime hafifçe sürtündüğünde beni şok etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Bilemiyorum," diye takılıyor. "Bence pembe sana yakışıyor."

Ben ona bakarken eli düşüyor, yüzümdeki ifade açıkça şok olmuş durumda. Yaptığı hareketin ciddiyeti onu çabucak ayıltıyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

Lanet olsun. Ben bir aptalım.

Dove, sistemlerimizden atmak için birlikte uyumamız gerektiğini söylediğinde kartlarını gösterdi. Ve ben aptalca geri çekildim - güvenli oynamak istediğim için değil, onun etrafında ne kadar uzun zaman geçirirsem, onu kafamdan çıkarmak için bir seferin yeterli olmayacağını daha iyi anladığım için.

Telefonu çaldığında ikimiz de sarsılıyoruz, masama çarpıp titriyor ve anı mahvediyor. Ekranda "Anne" ismi yanıp sönüyor. Aramayı reddediyor ve aşağı atlıyor.

"Fang'i tımar randevusuna götürmem gerekiyor. Döndüğümde makalenize bir göz atacağım."

"Fareni tımar ettiriyor musun?" O uzaklaşırken nefes vererek soruyorum. O uzaklaştıkça, mesafeden dolayı göğsümün sıkışmasına rağmen daha iyi nefes alabiliyorum. Günümün ayrılmaz bir parçası haline geldi - öyle ki hafta sonları yaptığımız şakalaşmaları özlemeye başladım. Sırf onunla bir çeşit bağ hissetmek için sosyal medyasını takip etmeye başladım. Bunny ile kitap kulübünde hangi kitabı okuduğunu, Pazar akşamı yemekte ne yediğini ve Fang'i yürüyüşe çıkarmak için hangi rotayı tercih ettiğini biliyorum. Sadece felaketle sonuçlanacağını bildiğim bir şekilde takıntılı hale geliyorum.

Ama bedenimin ve aklımın istedikleri kalbimden çok farklı. Haftalar geçmesine rağmen, hala onun görünüşünü

Bana o kadar büyük bir travma yaşatan bir kişi var ki, işlevsel bir ilişki kuramıyorum.

"Ona fare deme," diye azarlıyor. "Duygularını inciteceksin." Kapının pervazına tutunuyor ve kendini koridora doğru sallıyor. "Onu bırakmam gerekiyor. Yirmi dakika içinde dönmüş olurum."

"Hiç tüyü yok! Onu kuaföre göndermenin ne anlamı var? Neden onu kendiniz yıkamıyorsunuz?"

Dönüyor ve koridorda kaybolmadan önce dilini dışarı çıkarıyor.

Birkaç dakika sonra yanımdan geçip gittiğinde bile yüzümdeki aptal gülümseme kaybolmuyor. Fang kapüşonlu bir kazak giymiş, omzundan sarkan büyük boy pembe bir çantanın içine sokulmuş, minik kafası dışarı çıkmış.

"Neden saçlarını evde kendin açmıyorsun?" diye takılıyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor.

"Aynen öyle. Bir profesyonel yaptığında daha iyi oluyor."

Fang pembe hapishanesinde kaçıp merhaba demek istercesine kıpırdanıyor ama Dove dönüp asansörlere yöneliyor. Unuttuğumdan değil, ama şu anki saç durumumun hatırlatılması, ondan intikam almanın bir yoluna hayat veriyor.

Ofisinde toplantılarını ve kişisel randevularını içeren geniş bir takvim tuttuğunu bildiğimden, dikkat çekmemeye çalışarak koridordan aşağı süzülmeden önce asansörün üç kat gitmesini bekliyorum.

Ben onun pembe ve krem rengi canavar gibi çalışma alanına dalarken kimse kafasını kaldırıp bana bakmıyor bile. Masasındaki her şey tertemiz sıralar halinde dizilmiş. Dove hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da herhangi bir işi yapmadan önce tüm aletlerinin tam olarak düzenli olmasını isteyen bir mükemmeliyetçi olduğudur. Söz konusu takvim masasının arkasındaki duvarda asılı, mükemmel el yazısı ile yazılmış neon pembe yapışkan notlar ve kedi çıkartmaları ile dolu.

Tahmin ettiğim gibi, Fang'in kuaförü, saat ve havluya sarılmış bir chihuahua çıkartmasıyla birlikte listelenmiş. Kimsenin beni fark etmediğinden emin olmak için telefonumu çıkarmadan önce arkama bakıyorum. İlanın altındaki numarayı aramak için nefesimi tutup birinin cevap vermesini bekliyorum ve bunu yapıp yapmamayı tartışıyorum.

Fare kimseye zarar vermedi. Teknik olarak, bu da fareye zarar vermeyecek, ama Dove'un küçük köpeğini almaya gittiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum ve-

"İyi günler! *Fluff N' Puff*'ı aradığınız için teşekkür ederiz. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor aşırı neşeli bir kadın.

"Merhaba, kız arkadaşım köpeğimiz Fang'i bir randevu için bırakmak üzere. Küçük dostumuzun doğum günü için özel bir şey yapmak istiyorum ama bunun Dove için bir sürpriz olmasını istiyorum. Sağduyunuza güvenebilir miyim?" Doğruyu söyleyip söylemediğimden şüphe duyulmaması için sesimi normal çıkarmaya çalışıyorum ama yalanın dilimden bu kadar kolay kaymasına şaşıyorum.

Sakin ol. Ona kız arkadaşım diyorsun ve sıçandan çocuğunmuş gibi mi bahsediyorsun?

Kadın o kadar yüksek sesle ciyaklıyor ki, davulun patlamaması için telefonu kulağımdan uzak tutmam gerekiyor. "Aman Tanrım! Buna bayıldım. Dove'un biriyle çıktığını bilmiyordum! Sağduyuma kesinlikle güvenebilirsiniz efendim. Fang'i seviyoruz ve yardım etmekten mutluluk duyarız. Aklınızda ne var?"

"Geçenlerde beni saçımı pembeye boyamaya ikna etti, ben de düşünüyordum ki

-" Bir daha düşündüm de, belki de bu aptalca bir fikirdir. Dove pembeye bayılır. Değerli köpeğinin tel tel yelesini boyamak muhtemelen haftasının en önemli olayı olacak.

"Seni çok iyi anlıyorum. Oh! Şimdi içeri giriyor. Merak etme," sesi fısıltıya dönüşüyor, "bu bizim sırrımız olacak."

Ona unutmasını söyleyemeden hat kesiliyor ve Dove'un ofisinde, omurgamdan aşağıya kalın, donmuş bir çamur gibi kayan bir dehşet duygusuyla kalakalıyorum.

"Lanet olsun. Beni öldürecek."

Ajandasının geri kalanına dalgın dalgın göz atıyor, Bebek Katili'yle ilgili kaynağı hakkında bana ipucu verebilecek herhangi bir şey arıyorum. Madem buradayım, sonuna kadar gideyim bari.

Her Cumartesi, C.W. harfleri mürekkeple karalanıyor, bir kalbin içine yerleştiriliyor ve güneş gözlüğü takmış bir kedi çıkartması eşlik ediyor. Telefonumdaki Notlar uygulamasını açıp soru işaretiyle birlikte baş harfleri yazıyorum, zihnim Usain Bolt'tan daha hızlı çalışıyor.

Neden etraflarında bir kalp var?

Ryan'dan başka kim düzensiz bir *yastık partneri*?

Neden bu ahmak her cumartesi onunla randevulaşıyor? Neden umurumda olsun ki?

Neden umurumda olsun ki?

İç çekerek sandalyesine çöküyorum, pembe deriye gömülürken doğruluyorum ve bunun standart bir ofis sandalyesi olmadığını fark ediyorum. Kolları kavrayarak, şaşırtıcı derecede lüks arkalığa yerleşmeden önce yumuşak koltukta hafifçe zıplıyorum.

Neden onun sandalyesi benimkinden çok daha güzel?

Onu içeri çekerek bacaklarımı uzatıyorum, kabarık kalemini parlak, krem rengi çiftlik evi tarzı masaya vurmadan önce klavyesini kasıtlı olarak bir inç kadar dürtüyorum.

"Dove'un defteri olsaydım, nerede olurdu?"

Büyük çekmecelerden birinde bir yığın klasör var ama daha küçük olanlarda sadece ofis malzemeleri ve kırtasiye malzemeleri var, hepsi de pembe ve krem tonlarında. Karşı taraftaki başka bir çekmecede Fang'e ait olduğunu tahmin ettiğim birkaç oyuncak, birkaç granola bar ve bir torba... et mi?

Plastik poşeti ters çevirdim. Üzerinde etiket olmamasına rağmen, içindeki atıştırmalığın kuru et olduğu belli. Dove için çok garip bir atıştırmalık seçimi gibi görünüyor. Şimdi düşünüyorum da, onu yoğurt ve kahve dışında sadece taco ve tekila tüketirken gördüğüme eminim. Olsa olsa masasının çekmecelerinin güneş ışığı, gökkuşakları ve bir yığın şekerli yiyeceklerle dolu olmasını beklerdim.

Çantayı açıp bir kokladım.

Hmm. Yenilebilir kokuyor.

Bir parça kopardığımda, hoş bir şekilde esnek olduğunu görüyorum - her zamanki çene kırıcı çeşitlerden daha yumuşak. Ağzıma küçük bir parça attım. Fena değil. Biraz... tuzlu mu? Tam olarak çıkaramadığım bir şey var. Yine de tadı daha önce yediğim hiçbir kurutulmuş ete benzemiyor.

"Hey, Dove-oh! Wrenley. Dove'un ofisinde ne yapıyorsun?"

Cecilia'nın tiz sesi açık kapıdan süzülerek kurabiye kavanozunu karıştırırken yakalanmış bir çocuk gibi beni çiğnememin ortasında donduruyor. Sanki burnunu köşeye dayamış Dove'u bulmayı bekliyormuş gibi odayı tarıyor, sonra yalnız olduğumuzu fark edince keskin yüz hatları memnun bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bu Dove'un atıştırmalık zulasından mı? Ooh, çok kötüsün. Hadi ama, geri kalanımızla paylaş. Güzel kokuyor!"

Ben tepki veremeden odaya giriyor ve çantayı elimden kapıyor. Dove'un ofisinin kapısını neredeyse her zaman açık tuttuğunu biliyorum, bu yüzden Cecilia'nın atıştırmalığı kapıya götürmesi ve kutsal bir diyara açılan kapıyı keşfetmiş gibi koridorda bağırması için haklı bir neden yok.

Saniyeler içinde torba elden ele dolaşır ve tamamen yok olur.

Tek düşünebildiğim misilleme şakamın şimdi bir alana bir bedava haline geldiği ve Dove'un döndüğünde beni öldüreceği.

Herkes ahırda mı büyüdü?

Kim birinin atıştırmalığını çalıp bütün çantayı yer ki?

"Burada ne haltlar dönüyor?" Dove'un meraklı, güneş ışığıyla aydınlanmış sesi konuşmaların arasından süzülüp sandalyesinde uzandığım yerden bana ulaşıyor.

Herkes el feneri altındaki hamamböcekleri gibi dağılır. Cecilia ve Sharon aynı anda ciyak ciyak bağırarak, kanıtı kimin elinde tutarken yakalanacakları konusunda adeta kavga ederler.

Ancak Dove... Boş çantaya bakıyor. Yüz ifadesi?

Geniş gözlü korku.

"Nereden buldun bunu?" diye çıkıştı, bakışları suçlulara kilitlenmişti.

Cecilia ve Sharon, hücrelerine geri dönmeden önce sessiz ve birleşik bir bakışla beni otobüsün altına attılar.

Dove'un başı bana doğru dönüyor, iri mavi gözleri benim, masasının, açık çekmecenin arasında gidip geliyor ve tekrar geri dönüyor.

"Herkes Fang'in kurutulmuş etini mi yedirdin?" İfadesi tiksintiyle çarpılırken sesi tizleşiyor.

"*Fang's jerky?*"

Yavaş yavaş, sürünen bir mide bulantısı içimi sarıyor, midem dehşet içinde çalkalanıyor.

Bakışlarımız kilitlendi. İkimiz de aynı anda öğürüyoruz.

"Aman Tanrım, bu çok iğrenç." Bir elimi yüzümde gezdirip ağzımın üzerinde tutuyorum.

Dove elinin arkasından gülüyor ve elini dudaklarına bastırıyor.

Kıkırdama. *Gag*. Kıkırdama. *Kıkırdama*.

Derin nefes alıyorum, ağzımdan nefes veriyorum, umutsuzca kurutulmuş etin tadını tekrar tatmadan çıkarmaya çalışıyorum.

"Ne tür bir hayvan olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Dove benden daha hızlı iyileşiyor gibi görünüyor. Kapının pervazına yaslanıyor, kıkırdamaları giderek artıyor ve tüm minyon bedenini sarsan kahkahalara dönüşüyor. "Nefes alamıyorum!" diye hırıldıyor soluk soluğa, manyakça kıkırdamalar arasında, sorumu tamamen duymazdan gelerek. Göğsünü sıkarak içeriye doğru yürüyor ve çantasını masasının arkasındaki dolabın üzerine bırakıyor. "Haklısın. Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, biraz hıçkırarak

Gözlerini vücudumda gezdiriyor ve hâlâ onun sandalyesinde oturduğumu fark ediyor.

Hızlıca düşünüyorum, arkama yaslanırken ellerimi kollarında gezdiriyorum, hala onun pembe, simli çöp kutusuna kusacakmış gibi hissetmeme rağmen.

"Diğer yarının nasıl yaşadığını görmek istedim," diye mırıldandım. "Neden senin sandalyen benimkinden çok daha güzel?"

"Çünkü bunu özel olarak yaptırdım ve parasını kendim ödedim, Songbird."

Yaklaşıyor, sesi ipeksi bir şeye dönüşüyor. "Şimdi kay bakalım... Tabii makalenizi gözden geçirirken kucağına oturmamı istemiyorsan?"

Ona patronum olmadığını hatırlatmıyorum.

Çünkü Joe, Dove'un her istediğini yapmasına izin veriyor. Ve çoğu zaman, kimse onu sorgulamadığı için yetkili oymuş gibi davranıyor.

Yine de ondan korkulmuyor. Saygı duyuluyor. Ama ben ona saygı duymak istemiyorum.

Ona saygısızlık etmek istiyorum.

Onu titreyen bir karmaşa içinde bırakmak istiyorum, döllerimle kaplı.

Fısıltıyla söylediği sözler beni düşüncelerimden kopardı. "Kendine beni istemediğini söylemeye devam et, Songbird."

Nefesim kesiliyor. Üzerime eğildiğini, ellerini sandalyenin kollarına dayadığını, dudaklarının kulağıma yaklaştığını zar zor fark ediyorum.

Kahretsin.

Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Hafifçe geri çekiliyor, bakışları aşağıya doğru kayıyor. Kucağıma.

Granit kadar sert olduğum yerde, açık kapıya ve birilerinin geçip bizi görme riskine rağmen onu üzerime çekmeme saniyeler kaldı.

"Junior'ın notu aldığını sanmıyorum."

İKİ SAAT SONRA, alt kattaki lobide volta atıyor, birkaç saniyede bir saatimi kontrol ediyordum. Daha önce Fang'ın ne zaman hazır olacağını sormak için kuaförü aramıştım; anlaşılan onu Dove'a geri getirmişler. İyi müşteri hizmetlerinden bahsediyoruz. Bu da bana onları durdurup onu annesine kendim götürmek için mükemmel bir fırsat veriyor.

"Sen Wrenley olmalısın!" diye sesleniyor neşeli bir ses arkamdan.

Dönüyorum ve beni karşılayan manzara karnıma bir yumruk gibi iniyor. Fang'in bir zamanlar tertemiz olan beyaz kürkü artık *sadece* pembe değil, tam bir renk patlaması. Kafası, kulakları, patileri ve kuyruğu pembe, mor, yeşil, sarı ve turuncu parlak girdaplarla boyanmış. Zavallı fare 90'ların gökkuşağı sanatı rüyalarından fırlamış gibi görünüyor.

"Oh, lanet olsun. Beni öldürecek."

Kız donup kalıyor, bana şüpheyile bakıyor.

"Özür dilerim," diye çabucak toparlandım. "Evet, merhaba. Ben Wrenley. Buraya gel, küçük dostum."

Fang öfkeyle kıpırdanıyor, küçük kuyruğu bir pervane gibi sallanarak onun elinden kurtuluyor ve kendini bana doğru fırlatıyor.

Onun onayını hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama şu anda bunun için minnettarım.

Kızın kaşları eriyerek gülümsemeye dönüşüyor. "Biliyorsun, Dove Fang'i yavruluğundan beri buraya getiriyor. Hiçbir zaman yaratıcı bir renklendirme istemedi, biz de ne olur ne olmaz diye yarı kalıcı bir boya tercih ettik."

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kararınıza güveniyorum. Sağduyunuz için tekrar teşekkürler."

Fang yanağını yalıyor, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi minik boynunu uzatıyor. Daha önce hiç evcil hayvan istememiştim, ama farenin sevgisinin sıcak aşinalığının bana bunun o kadar da kötü bir fikir olmayacağını düşündürdüğünü inkar edemem.

Ben bizim katta inerken Joe başka bir asansöre biniyor. Fang'i gördüğünde gözleri komik bir şekilde açılıyor ve kapılar kapanmadan hemen önce son derece soğukkanlı bir şekilde soruyor, "Ah, Wrenley. Ne yaptın sen?"

"Başımı büyük bir belaya sokmak üzereyim," diye mırıldanarak Dove'un ofisine doğru ilerliyorum.

Daha önce makalemi gözden geçirirken aramızdaki gerilim bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu. Şimdi, kucağında bu lanet olası neon renkli köpeklerle kapısının önünde dururken, beni buraya getiren her karardan pişmanlık duyuyorum.

Şimdiye kadar ne yaptık? Ön sevişme. Ama bu? *Bu* bir savaşın başlangıcı.

Fang'i takım elbise ceketimin içine sokmaya çalışıyorum ama yaklaştıkça kafasını dışarı çıkarmaya daha da kararlı oluyor. Dove'un sesinin koridora doğru süzüldüğünü duyuyorum, bir iş yemeği sırasında bir restoranda olan bir şey hakkında gülerken parlak ve neşeli.

İçeri girdiğimde bakışları kısa bir süre benimkilerle buluşuyor ve hemen arkamdan kapıyı kapatmak için dönüyorum. Ofisin duvarları neredeyse ses geçirmez ama tam değil. Ve önümüzdeki birkaç saniye içinde test edileceklerine dair bir his var içimde.

"Seni geri aramam gerek," diyor yavaşça.

Ahizenin beşiğine yerleşen telefonun yumuşak klik sesini duyuyorum ve arkamı dönmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Fang kollarımdan kurtulup onun kollarına girmek için çabalıyor. Çarpışma için hazırlandım -serbest bırakmak üzere olduğunu bildiğim ateşli, jilet gibi keskin kelimelerin patlaması için.

Bağırmasını bekliyorum.

Beni parçalara ayırmasını bekliyorum, güzel pembe dudakları haftalarca aklımdan çıkmayacak türden sert bir cevap oluşturuyor.

Bana o kızgın küçük piliç memesini düşündürmesini bekliyorum - çünkü o çok kısa ve yan yana durduğumuzda bana sürekli bunu hatırlatıyor.

Beklemediğim şey, köpeğine uzanıp onu yaralıymış gibi göğsüne bastırırken gözlerinin cam gibi olması.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor sulu bir sesle. "Bebeğim, ne oldu sana?"

Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde kalbim sıkışıyor ve bir kez daha atıyor. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Şu anda gerçekten ağlıyor ve *lanet olsun*, neden kendimi bu kadar kötü hissediyorum? "Bu sadece bir şaka, Dove. Saçımı boyadın, ben sadece-"

"O masum bir hayvan!" diye ağlıyor.

Fang'ın gökkuşağı rengindeki kürküne gömülürken yüzü buruşuyor. "Bu işe bulaştığın için çok üzgünüm," diye fısıldıyor ona, sesi kırılarak.

Hıçkırıkları derin, düzensiz ve iç burkucu. Fang sızlanıyor, küçük dili onu rahatlatmak istercesine yanağında geziniyor.

Önceden berbat hissediyordum, şimdi düpedüz berbat hissediyorum.

Onu ağlarken görmekten nefret ediyorum. Bu beni sadece rahatsız etmiyor, aynı zamanda sinirlendiriyor. Onun gözyaşlarına sebep olduğum için kendime kızıyorum.

Onun gibi bir kadın benim gibi bir piç yüzünden ağlamamalı. "Dove, özür dilerim."

"Pardon?" Başını kaldırdı, gözleri benimkilere kilitlenirken alev alev yanıyordu. "*Üzgün müsün?* O masum bir hayvan!" diye tekrarlıyor, sesi yükseliyor. "Ne tür bir canavarsın sen?"

Nefes alış verişı düzensizleşiyor, göğsü çok hızlı inip kalkıyor.
Titriyor, hava almak için mücadele ediyor. Midem bulanıyor.

Kahretsin.

Ya bayılmak üzere ya da panik atak geçiriyor.

Telaşla Fang'i kollarından nazikçe alıp yere koyduktan sonra omuzlarını kavradım. "Nefes al, Dove. Bir şey yok. Bu hayvanlar için güvenli bir boya, aksi takdirde kullanmazlardı. Yıkanınca çıkar."

Cevap vermiyor.

Onu geriye doğru yönlendiriyorum, bir elim kalçasında sabit duruyor, masanın üzerine kaldırmadan önce bir sandalyeyi iterek yoldan çekiyorum. Nemli yanaklarındaki saçlarını düzelterek yüzünü nazikçe kavriyorum ve bana bakmaya zorluyorum.

"Dove. O iyi. Nefes alman gerek. Bunu benim için yapabilir misin?"

Bana bakıyor, gözleri vahşi.

Derin nefes alıyorum, gösteriyorum. "İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı."

Yavaşça nefes alış verişı düzeliyor. Az önce ne olduğunu merak ederek gözyaşlarını siliyorum.

Öfke bekliyordum.

Bunu

beklemiyordum.

Bu konuda bir şey onu tetikledi ve nedenini bilmek istiyorum.

"Şşş. Sorun yok. O iyi," diye yatıştırıyorum ve normal nefes almaya başlar başlamaz geri çekiliyorum.

Saniyeler sonra, yumruğu burnuma doğru uçtu.

Acı yüzümde patlıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, ağzımı metalik bir tat doldururken gözlerim sulanıyor. Aşağı bakıyorum. Kan dudağıma damlıyor, ellerimde birikiyor.

Dove masadan zıplayıp gözyaşlarıyla ıslanmış rimelini kabaca yüzünden silerken Fang havlıyor.

"Bana ne yaparsan yap, ama köpeğimi bu işe karıştırma!" diye hırlıyor, onun yapabileceğini asla tahmin edemeyeceğim bir öfkeyle.

Acıdan göz kırpiyorum.

Tamam.

Bunu hak etmiştim.

"Sözlerimi unutma Wren," diye homurdanarak kapıya doğru bir adım attı ve çekip açtı. "Buna pişman olacaksın. Şimdi çık dışarı."

"Ne olursa olsun, özür dilerim," diyorum tekrar, her şeyi berbat ettiğimi çok iyi bilerek.

Yukarı.

Gözlerini dikmiş bakıyor, dudakları neredeyse zalim bir şekilde kıvrılıyor.

"Henüz değilsin," diye söz veriyor, sesi yumuşak ve ölümcül.
Sonra, neredeyse hınzır bir gülümsemeyle son darbeyi indiriyor.
"Ama güven bana, Songbird-olacaksın."

BUNNY GAGS, Wren'in iş arkadaşlarımıza kurutulmuş penis yedirdiği hikayesini anlatırken elinin tersini ağzına bastırıyor. "Aman Tanrım. Bu insan tüketimi için bile güvenli mi?"

"Yani... normal kurutulmuş et gibi işlenmişti. Pişirilmişti!" Ona sırtımı dönüp tüm vücudumu saran PVC tulumumu sabitlemesini işaret ettiğimde yine kuru kuru kabarıyor. "Sorun yok!" O fermuarı yukarı çekerken ben "i" harfini çıkarıyorum. "Yamyamlık içeren tüm şovlara bak."

"Anahtar kelime: Gösteriler, Dove."

"Tamam, Bayan 'Kocamı öldürmek için but rosto kullandım.'" "Sonrasında onu yemedim! Ya da onu!"

"Po-tay-to, po-tah-to."

Bunny dilini şaklatarak sırtımı sıvazlıyor. "Seninle ne yapacağım ben kadın? Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Böyle bir şey yapmak Doll'a hiç yakışmıyor. Bunun sadece ona olan hayranlığını artıracığından korkmuyor musun? Ya da seni tanıyabileceğinden?"

Dönüp bacak jartiyerime bağlı hançer kılıfını alıyorum, dantelli kumaşı çıkarıp silahımı uyluğuma sabitliyorum. "İşte bu

Kedi kıyafeti bunun için. Peruk takıldığında bir santim bile ten görmeyecek. Ben olduğumu anlamasına imkan yok."

Gözlerini devirdiğini anlamak için Bunny'ye bakmama gerek yok. Bunu sesinden anlayabiliyorum. "Bilmiyorum. Sana kafayı takmış durumda. Tailor Tech'teki çocuklardan aldığım, sosyal medya hesaplarınıza kimlerin baktığını gösteren program söyledikleri kadar iyi çalışıyor. Wrenley sürekli profillerinizi takip ediyor."

"Hunter'ın seninkini takip etme sıklığının yarısı kadar o zaman?" En iyi arkadaşıma sırtıyorum.

O da sırtıyor, bu hareket yanağındaki yara izinin büzülmesine neden oluyor. "Kesinlikle," diye sesleniyor. "Bence siz iki aşk kuşu cennette yapılmış bir eşleşmesiniz."

"Köpeğime saygısızlık etti. Aşk eşleşmesi olmayacak." Kaşlarımı çatıyorum ve peruk duvarıma doğru dönüp tozlu gül rengi bir peruk seçiyorum. Uzun bukleler boynumun takım elbiseden dışarı çıkan kısmını gizleyecek.

"Fang'e saygısızlık etti deme. Kulağa iğrenç geliyor ve şimdi kimsenin düşünmek zorunda kalmaması gereken zihinsel imgelerle savaşıyorum." Kucağında yatan Fang'in kulaklarının arkasını kaşır ve Fang de aynı fikirdeymiş gibi inliyor. Kürkünün Skittles karışımı rengine olmasına hâlâ kızgıyım. Bunu önce Wren'e yapmış olsam da, ötücü kuş çizgiyi aştı.

Peruğumu, lenslerimi ve maskemi paketledikten sonra Bunny'nin yanına oturuyorum ve platform çizmelerimi giyiyorum. Kıyafetin bir parçası gibi görünecek şekilde tasarlanan bu botlar boyumu ve gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarımı gizlemeye yardımcı oluyor. "Burada mı kalacaksın yoksa eve mi gideceksin?"

Bunny'nin yavruları Fang'in yerdeki köpek yatağında uyukluyor, beyaz ve siyah tüylerden oluşan bir yığın yin-yang sembolünü andırıyor. Bu bana onu ve beni ve arkadaş olarak birbirimize ne kadar iyi uyduğumuzu düşündürüyor. Yaptığım şeyleri yapma nedenlerimi anlayan birinin olması çok güzel. Arkadaşlığımız tam anlamıyla 'dinleriz ve yargılamayız' şeklinde. Sadece küreklerimizle nereye gideceğimizi sorarız ve genellikle bir cinayetten sonra birbirimize yaslanacak bir omuz olmak için bekleriz.

Ayağa kalkmadan önce geriniyor ve Fang'i kanepeye yerleştiriyor. "Ben eve gidiyorum. Bana ihtiyacın yok, değil mi? İhtiyacın varsa kalabilirim." Yüzünde hınzır bir gülümseme beliriyor. "Ama içimden bir ses geç saate kadar dışarıda olabileceğini söylüyor."

"Döner dönmez sana haber veririm." Onun imalarına aldırmiyorum. Tek yaptığım Wren'i korkutmak. Ona Oyuncak Bebek'in

idolleştirilecek biri olduğumu ve ben olduğumu bilmese bile bulaşılacak biri olmadığını.

El işi masasından bir paket siyah tırnak çıkartması alıyor ve manikürüne doğru başını sallayarak bana fırlatıyor. "Bunları unutma."

"Sensiz ne yapardım ben?"

"Oh, bilmiyorum, sıkıntıdan ölmek mi? Yasha, Maru, hadi çocuklar." Bacaklarını sıvazlıyor ve köpekleri yanından geçip koridora çıkarken kapıyı daha geniş açıyor. Saçlarını savurup omzunun üstünden göz kırparak ayrılıyor, muzip bir edayla arkasından süzülüyor. "İyi eğlenceler, Aşk Güvercini."

"Eğlenmeyeceğim! Onun ödünü koparacağım!"

WREN, Murray Hill'de, gece hayatıyla dolu işlek bir caddede, tek yatak odalı küçük bir dairede yaşıyor. Gürültülü ve kaotik, bu beni şaşırtıyor çünkü Wren gece hayatı tipine benzemiyor.

Elbette, The Topsy Taco'da vakit geçiriyor, ama hepimiz geçiriyoruz. Salı ve Perşembe günleri yeni bağlantılar ve kaynaklarla ağ kurmak için çok önemli ve son bir buçuk yıldır gidilmesi gereken yer burası.

Gürültü ortama karışmamı kolaylaştırıyor. Kimse kıyafetimi örten uzun trençkota iki kez bakmıyor ya da binaların arasındaki küçük sokağa girerken bana şüpheli bir yan gözle bakmıyor. Bütün günümü rotayı belirlemekle geçirdim - tam olarak hangi pencereden gireceğimi ve çantamı ve paltomu nereye saklayacağımı saptadım - böylece hızlı bir şekilde içeri girebilir ve aynı şekilde etkili bir şekilde kaçabilirim.

Kendimi bir çöp konteynerinin tepesine çıkarıp eski, cılız yangın merdivenine tırmanmaya başlarken sessizce, "Küçük olmasına rağmen çok vahşi," diye söylüyorum. Bina dört katlı, bu yüzden acele etmiyorum, metali çok fazla sarsmamaya dikkat ediyorum. İhtiyacım olan son şey, birinin beni hırsız sanarak penceresinden beyzbol sopası sallaması.

Merak etmeyin, Wren'in apartman sakinleri. Ben hırsız değilim.

-Sadece sinir bozucu güzellikteki iş rakibimi korkutmak için gelmiş bir seri katil.

Wren'in yatak odasının dışındaki koridordan yumuşak bir parıltı yayılıyor. Neyse ki yangın merdiveni doğrudan onun odasına çıkıyor, yaşam alanına değil. Aksi takdirde,

bu çok daha karmaşık bir başarı olurdu ve çok daha sonraya kadar beklemem gerekirdi.

"On üzerinden on tavsiye etmem," diye mırıldanıyorum, kendimi hazırlarken. Çantamı yerleştirmek, peruğumu bağlamak ve lenslerimi takmak için - karanlıkta, kolay bir şey olmadığını da eklemeliyim - ancak bir metreye sahip olmak pek de ideal değil.

Saf, katıksız nefret için yaptığımız şeyler.

Yönetiyorum çünkü ben bir profesyonelim.

Maskemi taktıktan sonra pencereyi kaydırarak açıyorum ve bir mezar kadar sessiz bir şekilde içeri süzülüyorum.

Ben karanlığım. Ben gölgeyim. Ben bir ölüm meleğiyim.

Karanlıkta Wren'in odasını görebildiğim kadarıyla tertemiz, sadece bir yatak ve bir şifonyer var. Duvarı, iş yerindeki aynısı olan, Doll'u ve tüm başarılarını gösteren bir pano var. Kişisel bir şey yok. Ev gibi hissettirecek hiçbir şey yok.

Soğuk ve üzücü. Koca kalbim empatiyle sıkışıyor.

Sorun değil, Dove. Yeni taşındı ve muhtemelen alışverişe gidecek zamanı olmadı.

Sakin bir nefes alarak kapının girişinde durup dinliyorum. Sarımsak kokusu mekânı dolduruyor ve ara sıra bir çatal bıçağın tabağa sürtünme sesi klavyenin ritmik tıkırtılarına karışıyor.

Meşgul, meşgul çocuk. Ne üzerinde çalışıyorsun, Songbird? Saklamam gereken başka bir makale mi? Dairemin mahremiyetinde kendimi tatmin etmem için Doll'un her yönden nasıl mükemmel olduğuna dair daha fazla çiçekli sözler mi?

Beni yargılamayın. Kelimelere karşı bir zaafım var, tamam mı?

Yavaş yavaş, kısa koridorda ilerliyorum. Çok yavaş, botlarım ses çıkarmasın diye. Parmaklarım hançerimin etrafında sıkışıyor, parmaksız eldivenlerimin altında parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Kalbim göğsümde öyle şiddetli çarpıyor ki, Wren'in önce duymaması bir mucize olacak.

Koridorun sonunda, dairesi solda bir oturma odasına ve sağda küçük bir mutfığa açılıyor. Birkaç yıl önce küçük apartman daireleri için çok popüler olan seksiyonel koltuklardan birinde oturuyor; yatağa dönüşen ama üç minderden daha geniş olmayan, üçüncüsü de saklama koltuğu olan türden.

Küçük bir sehpanın üzerinde akşam yemeği - harika kokan bir kase makarna - ve bir şişe ithal bira duruyor. Rahatlamış, dizüstü bilgisayarını kalçalarında, ince tel çerçeveli okuma gözlükleri burnunda.

Gözlük taktığını nasıl bilmem? Ve neden bu onun seksilik faktörünü bin kat artırıyor? Gözlükleri, gri eşofmanları ve dağınık saçlarıyla birleşince vücudum aşırı hızlanmaya başlıyor. O lanet olası bir arzu tuzağı.

Ayağımı yere vurmak ve öfke nöbeti geçirmek istiyorum ama görevimi bir anlığına unutarak sinirli bir oflamayla yetiniyorum.

Wren'in parmakları hâlâ klavyenin üzerindeydi, tüm vücudu korkmuş bir tavuk gibi donmuştu.

Gelmiş geçmiş en kötü seri katil.

Bakışları benimkine yöneliyor. Bir kez göz kırpmıyor. İki kez. Sonra başını sallıyor. Dizüstü bilgisayarını yanındaki mindere taşıyıp gözlüklerini çıkarıyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Vay canına, Wren. Şimdi de onu dairende hayal ediyorsun. Cidden terapiye ihtiyacın var."

Başımı eğiyorum, bunun bir rüya olmadığını anlamasını bekliyorum. Ben gerçeğim ve o çok korkmalı.

Tekrar yukarı baktığında, alaycı bir şekilde gülmeden önce gözleri hafifçe genişliyor. "Pekâlâ, sen de kimsin ve buraya nasıl girdin? Seni bu işe Hunter mı soktu?" Wren, Hunter bir yerlerde saklanıyor olabilir mi gibi etrafına bakınır. "Ha. Ha. Seni pislik." Bakışları bana döndü. "Cidden, hiç komik değil. Seni tanımıyorum. Evimde bir yabancının olmasından hoşlanmam."

Eğer bir hırsız olsaydım, bu adam şimdiye kadar kesinlikle ölmüş olurdu.

Wren'in bariz tehlike sezgisi eksikliği karşısında başımı sallamaktan kaçınarak öne çıkıyorum ve ayağa kalkmaya çalışırken sert bir "Otur!" çekiyorum.

Ses modülatörüm işe yarıyor ve genelde neşeli olan ses tonumu boğucu, bozuk bir törpüye dönüştürüyor. Yüz ifadesi şaşkınlığa dönüşüyor. Ben yaklaşırken, geniş gözlü bakışları benimkilere kilitleniyor.

"*Sensin*," diye fısıldıyor.

"Küçük bir kuş bana bir takıntın olduğunu söyledi." Hançerimi parmaklarımın arasında döndürerek silahlı ve ciddi olduğumu görmesini sağlıyorum. Mutfaktan gelen parıltı bıçağı yakalıyor, gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce bıçağa kayıyor. "Bir şeyleri takıntı haline getirdiğimizde ne olur biliyor musun, Wrenley Campbell?"

Sertçe yutkunuyor, ben sehpa ile kanepenin arasına girdiğimde adem elması sallanıyor. Bana büyülenmiş ve korkmuş bir şekilde bakarken yanaklarında pembe bir kızarıklık oluşuyor ve ben cevap vermesini beklerken başını yavaşça sallıyor.

Bacaklarının arasındaki mindere bir dizimi koyarak öne doğru eğiliyor ve bıçağımın düz kısmını göğsünde gezdiriyorum. "Takıntılar zihnimizi zehirler. Bizi zayıflatırlar." Bıçağım günahkâr derecede mükemmel karın kaslarının üzerinde aşağı doğru kayıyor. Kendimi sabitlemek için kanepenin arkasına tutunuyorum ve onun alanına doğru yaklaştırmaya devam ediyorum. "Kendini onların senin için kötü olmadığına ikna ediyorsun." Wren'in nefesi kısa, keskin patlamalar halinde geliyor. "Ama sonunda," diye kulağına fısıldarken maskem yüzüne değiyor, "çoğu takıntı seni öldürür."

Hançerimin bacaklarının arasındaki boşlukla buluşmasını ve şu anda merhametime kalmış olan adama dehşet saçmasını bekliyorum. Ancak bıçağım onun yerine bir çelik kütlesiyle karşılaşılıyor. Wren taş gibi sert. Tamamen tahrik olmuş durumda. Ve bu keşif karnımın alt kısmında bir sıcaklık selinin birikmesine neden oluyor.

Sıcak eller kalçalarımı sarıyor ve beni aniden aşağı çekiyor, bacaklarımı belinden ayırmak için uyluklarıma doğru kayıyor. Hançerimi tutan elim diğeriyle birleşmek üzere kanepenin arkasına doğru uçuyor ve beni sabit tutuyor. Doğruluyor, otururken bile hâlâ üzerimde yükseliyor, dudakları neredeyse maskeme boyanmış dudaklara değecekken, "İçimde zaten bir ölü var" diye mırıldanıyor. Kalçaları yukarı kalkıyor, aleti kıyafetlerimizin arasından merkezime buluşuyor. "Ama beni cehenneme sürüklemeyen önce bana cennetten bir parça gösterebilirsin."

Benden kaçan inilti modülatörden garip bir şekilde erotik geliyor. Wren yavaş ve derin bir şekilde itmeye devam ediyor, belimi sıkıca kavıyor. Olayların bu şekilde gelişmesinden her ne kadar keyif alsam da, gözlerindeki muzaffer parıltı bana ilk başta neden geldiğimi hatırlatıyor - ve bu onun kanepesinde kuru seks yapmak için değil.

Hançeri boğazına bastırarak onu geri itiyorum. Hareket onun sikini aramıza hapsediyor, tepesi klitorisime doğru kayıyor ve kalçalarımın ona doğru yuvarlanmasına engel olamıyorum. "Ne tür bir hasta herif bir seri katilin hayatını tehdit etmesinden zevk alır?"

Bıçağın ucunu derisine sapladığımda Wren inliyor, bir damla kan fışkırıyor. Parmakları kıcımlı kavramak için kayıyor, hareketlerimi yönlendiriyor, ona daha hızlı, daha sert binmem için beni teşvik ediyor. "Bana zarar vermeyeceksin," diye inliyor.

Ter, tulumumun altından derimi kayganlaştırıyor. Sanki kemiklerimde bir yangın başlatmış, beni içten dışa doğru yakıyor. "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

Maskemi çıkarıp altımda çözülüşünü izleme ihtiyacı beni çileden çıkarıyor. Öne doğru eğilip derisini yalamak, lanet olası bir vampirmişim gibi kanının tadına bakmak ve benim için -benim yüzümden- kanadığını bilerek tadını çıkarmak istiyorum.

"Sadece suçlu olan erkekleri incitiyorsun," diye homurdanıyor ve bileğimi kavramak için elini kaldırıyor. Hareketlerimizi yavaşlatıyor ve her nasılsa, aramızdaki boşlukta havayı paylaşırken bin kat daha şehvetli oluyor. Gözler kilitli, başparmağını eldivenimin bandının altından kaydırarak nabız noktamı okşuyor. "Suçlu olduğum tek şey senin tarafından tamamen büyülenmiş olmak."

Onun güzel sözleri ve dudaklarından dökülen yumuşak, nefes nefese inlemelerle beslenen zevk karnımda aşağıya doğru kıvrılıyor. Daha önce hiç bu kadar sesli bir adamla birlikte olmamıştım ve bu içimdeki ilkel bir şeyin kilidini açıyor, yumurtalıklarımın kendilerini fırlatmaya kararlı görüldüğü bir kapı.

Kontrolümü yeniden kazanmaya çalışarak bileğimi serbest bırakıyorum, dizlerimin üzerine basıyorum ve hançerimi kınına sokuyorum, sonra tekrar aşağı inip kalçalarımın keskin hareketleriyle ona sürtünüyorum.

"Siktir," diye inliyor, başı geriye düşüyor, gözleri kapanıyor. "Bu doğru."

Ellerim göğsünde geziniyor, parmaklarım göğsünün üzerinde kıvrılıyor. Omuzları, onu kuru kuru beceriyor ve aramızda hiçbir engel olmamasını diliyordum. "Annen için gel."

Wrenley.

Gözlerimi açıyorum, parmaklarım kasılıyor. Gözlerinin etrafındaki deri sanki acı çekiyormuş gibi kasılıyor ve tam boşalmak üzereyken hareketlerimi durduruyor.

İçgüdülerim beni ele geçirdi. Ellerim dışa doğru itiyor ve bebeği kucağımdan alıp sehpanın üzerine fırlatıyor. Ağırlığını taşıyor -biram odanın diğer ucuna sekmesine rağmen.

"Ne oluyor lan?" diye soruyor. Modülatör soruyu komik hale getiriyor, ancak durumla ilgili komik bir şey yok.

"Özür dilerim... Ben..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Kalbim göğsümde tekliyor ve nefes almak acı veriyor. Yine de bu acı, hızla sönen aletimde zonklayan katıksız aşağılanmanın yanında hiçbir şey.

Düşündüğüm Doll değildi. Bu senaryoyu milyonlarca kez hayal etmiş olsam da - onunla bu anı yaşamayı hayal etmiş olsam da - zihnimi meşgul eden Dove'du.

Dove'un büyük mavi gözleri ve kabarık sarı saçları. Doll'un yerinde, benden zevk alırken başını geriye atmış görüntüsü. Ve doğru

Beni tamamen sinirlendiren bir kadının düşünceleri yüzünden pantolonuma boşalmak üzereyken, *anne* kelimesini duyduğum anda...

Sanki dünya durmuş gibiydi.

Dove ve o iğrenç kelime eş anlamlı olamaz. Görünüşlerinin bu kadar benzer olması zaten yeterince kötü.

Utanç ve mahcubiyet içinde kendimi Doll'un maskesinin ardındaki karanlık derinliklere bakmaya zorluyorum. Gerçek hayattaki bir seri katil beni neredeyse bitirene kadar sürdürdü ve ben onu bitliymiş gibi ittim.

Sözsüzce ayağa kalktı. Ona doğru uzanıyorum, ama o geri çekiliyor, masanın etrafından dolanıyor ve koridora doğru kaçıyor.

Ayağa fırlayarak peşinden koşuyorum, bağlantı kurma şansını kaybettiğim için damarlarımda adrenalin pompalanıyor. "Bekle!"

Ama odama ulaşıp açık pencereden dışarı eğildiğimde çoktan gitmişti. Yangın merdivenini araştırıp orada olduğuna dair bir ipucu aradım. Düşen bir hançer, zıbınından bir parça, hatta peruğundan bir saç teli, ama arkasında hiçbir iz bırakmamış.

Telefonum çalarken oturma odasından tiz bir zil sesi geliyor. Sersemlemiş bir halde telefonu elime aldığım anda arayanın yine annem olduğunu gördüm. Onunla konuşmak istemediğimi anladığını sanırsınız. Ama ne zaman aklımdan onunla ilgili bir düşünce geçse, sanki ona lanet bir sinyal gönderiyor. Göğsümde öfke birikiyor. Bir saniye sonra telefonum elimde sıkılı duruyor; bir saniye sonra odanın öbür ucunda, çatırdayarak duvara çarpıyor.

Bir şansım vardı ve ben onu mahvettim.

Nihayet sorularıma cevap bulma fırsatı gözümün önünde duruyordu ama ben bunun yerine cazibemin yoluma çıkmasına izin verdim.

Ve neden Dove'u düşünüyordum ki?

Boğazımdaki safra yükseliyor. Akşam yemeğimi -ve öğle yemeğinin bir kısmını- kusmadan önce zar zor tuvalete gidebiliyorum ve aklıma yeni sorular üşüşüyor.

Bebek beni nereden biliyor? Neden onu kucağıma çekmeme izin verdi? Geri gelecek mi?

Kısaca onu kenara çektin ve kendinden uzaklaştırdın. Eğer tekrar gelirse, hançeri gerçekten boynuna saplamak için gelecektir.

Sifonu çekiyorum ve soğuk porselen karoların üzerine yığılıyorum. Belki de Dove haklıydı -en azından kısmen. Belli ki bastırılmış çok fazla cinsel hayal kırıklığım var.

Onu dışarı atmam lazım. Ve bunu Dove ile yapmak büyük olasılıkla içinden geçmek istemediğim bir kapıyı açacağından, becermek için başka birini bulmam gerekiyor.

Neredeyse bir hafta geçmesine rağmen Wren'e bakmaya bile cesaret edemiyorum. O da beni aradığından değil, ama nedenlerinin farklı olduğuna dair bir his var içimde.

Amaç onu korkutmaktı. Bunun yerine tulumumun fermuarını açabilirdi ve ben de onun hem tulumun hem de benim içime girmesine izin verirdim.

Mola odasında bir fincan yoğurt yerken dizüstü bilgisayarımın boş ekranına bakıyorum. Bir saat önce yazmam gereken makale hâlâ bitmedi çünkü tek yaptığım Wren'in iniltileri ve onları tekrar duymayı ne kadar çok istediğim hakkında nostalji yapmak. Artık Fang'e kızgın bile değilim. Özellikle de kuaförü aradığımda boyanın güvenli ve zehirsiz olduğunu söyledikten sonra - ki bunu zaten biliyordum ama yine de duymam gerekiyordu.

Biri yanımdan geçiyor ve Wren'in kahkahasının eşsiz sesi, buzdolabına doğru giderken bakışlarımı onun arkasına çeviriyor. Telefonuyla konuşuyor. Yeni - eskisi koyu renkti, bu ise açık gri- ve bu aptal ayrıntıyı fark etmekten nefret ediyorum.

Bir paket servis kabı alıyor ve arkasını dönmeden önce mikrodalgaya atıyor. Hayalini kurarak çok fazla zaman harcadığım dudakları

Gözlerimiz kilitlenirken aşağıya doğru kıvrılıyor. Göğsüm sıkışıyor, kalçalarım onun altımda bu kadar sert olduğunu hatırlayınca birbirine bastırıyor.

Wren'in gözleri gizlemek için çok uğraştığı bir sıcaklıkla kararıyor. İstek ve ihtiyaç tek bir nefis bakışta toplanıyor. Ama onunla konuşmayı denemeye karar verdiğim anda arkasını dönüyor, öğle yemeğini kapıyor ve ikinci bir bakış atmadan geri çekiliyor, telefonun diğer ucundaki kişiyle sessizce konuşuyor.

Telefonum Bunny'den gelen ve bu gece bara gidip gitmeyeceğimizi soran bir mesajla aydınlanıyor. Bugün Perşembe. Orada olacağımı biliyor, o yüzden sorması bile biraz garip ama eminim Hunter'la bir ilgisi vardır. Olumlu cevap veriyorum. Eşyalarımı toplayıp ofisime dönüyorum ve kapıyı kapatıyorum, o gün için ayrılmadan önce işimi bitirmek niyetindeyim.

Asla dikkatim dağılmaz. Yolumdan sapmama asla izin vermem. Ancak yolumda engellerle karşılaştığım nadirdir; özellikle de dikkatimi mıknaş gibi çeken engellerle. Bütün hafta konuşmadığımıza göre, tekrar yola koyulmak için mükemmel bir zaman olmalıydı. Bunun yerine kendimi sıkılmış buldum. Sessizliği onun düşünceleriyle dolduruyorum. Acaba onu Bebek olarak tekrar ziyaret etsem mi diye düşünürken.

Onu sıcak tavada kızaran bir yumurtadan daha çabuk içeri aldı. Nedenini bilmek istiyorum.

Onunla ilgili takıntısının ne olduğunu bilmem gerek.

Zaten içten içe ölüyüm. O geceki sözleri o günden beri her günün her anında tekrarlanıyor.

Sana ne oldu, Songbird? Sanırım
bunu öğrenmenin zamanı geldi.

Bunny elime uzanıp beni döndürerek "Vay canına, taco ve tekila için çok şık giyinmişsin," diye takılıyor. "Yine de elbiseni beğendim ve bu çok şey ifade ediyor çünkü pembe hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Çok şirin değil mi? Pembeden nefret ettiğini biliyorum ama beni seviyorsun ve bence mağazayı da seversin. Bu hafta sonu gitmeliyiz." Ellerimi, SoHo'dan bulduğum vintage bir tasarım olan spagetti askılı mini elbisemin ezilmiş kadifesinde gezdiriyorum. O kadar yumuşak ki kendimi okşayıp durmak istiyorum.

"Seni seviyorum. Wrenley de seni bu kılıkta gördüğünde sevecek." Göz kırıyor, ela gözleri parlıyor ve ben öne atılıp elimle ağzını kapattığımda gülüyor.

Etrafıma bakınıp iş yerinden kimsenin duymadığından emin olduktan sonra azarlıyorum: "Susar mısın? İhtiyacım olan son şey birinin duyması ve onun için süslendiğimi düşünmesi."

Yara izinin üzerindeki kırmızı folyo kalpleri kırıstıran bir sırtışla elimi aşağı çekiyor. "Onun için giyinip kuşanmışsın," diye şaka yapıyor ve Vixey elinde içki dolu bir tepsiyle köşeyi dönerken bardaki her zamanki yerimize doğru geri geri yürüyor.

"Dikkat et!" Bağıriyorum.

Arkadaşım çarpmaya hazırlanıyor ama Vixey tek bir damla bile alkol dökmeden zarifçe dönerek yoldan çekiliyor. Uzun atkuyruğunun sarı uçları başının etrafında dönerken omzunun üzerinden sırtıyor. "Yemin ederim, şimdi de bana çarpmaya çalışıyorsun."

Bunny sahte bir korkuyla göğsünü tutuyor. "Kim? Ben mi? Asla!"

"Olmasan iyi edersin, Buns," diye sesleniyor Alex barın arkasından bir sürahi bira doldururken. "Artık benden bedava içki alamayacaksın."

"Hay aksi." Bunny suratını asıyor ve parmaklarını dramatik bir hareketle şıklatarak deri ceketinin bir omzundan kaymasına neden oluyor. "Pekâlâ, pekâlâ. İyiye gidiyor. Bunu ona vereceğim."

Barda Wren ve Hunter'ı ararken içkilerimizi sipariş ettiğinin hayal meyal farkındayım. Onları iki kadınla birlikte bilaro masasında gördüğümde ezici bir hayal kırıklığı damarlarımda dolaşıyor. İronik bir şekilde biri sarışın, diğeri esmer. Esmer olan Wren'in koluna yapıştığında tüylerim diken diken oluyor.

Ona gülümsüyor. İlk tanıştığımızda sadece bana bahsettiği o büyüleyici, külot eriten, tüm dişleri dökülmüş, dudakları dolu gülümseme. Esmer kadın bilaro masasına tırmanmaya ve barın ortasında bacaklarını açmaya hazır görünüyor. Daha önce hiç bir kadını öldürmedim, tek suçu arzuladığım adamın dikkatini çekmek olan masum bir insana zarar vermedim, ama her şeyin bir ilki vardır, değil mi?

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi Wren cümlemin ortasında başını çeviriyor ve gözleri hemen benimkilerle buluşuyor. İkiz koyu çikolata havuzları vücudumdan aşağıya doğru iniyor ve tıpkı daha önce olduğu gibi kararıyorlar, çenesi öyle bir güçle kenetleniyor ki odanın diğer ucundan bile görebiliyorum.

Gelmek üzereymiş gibi hareket ediyor ama sonra duruyor. Bakışları girişe kayıyor. Görüş alanını takip ediyorum ve Ryan'ı içeri girerken buluyorum.

Haftalar önce beni barda hayalet gibi gördüğünden beri birbirimizi ilk kez görüyoruz. Wren'in ona ters ters baktığını fark etmiyor ama bakışları bana geldiğinde duraksıyor.

"Hey," diye teklif ediyorum, hâlâ Bunny'nin benim için bir tabure ayırdığı barın yanında duruyorum.

"Hey," diye huysuzca cevap veriyor ve başka bir şey söylemeden yanından geçip gidiyor.

Kaşlarım çatıldı. Onu benimle konuşmayacak kadar kızdıracak ne yapmış olabilirdim ki?

"Bu garipti. İkinizin arasında ne oldu?" Bunny soruyor.

"Hiçbir fikrim yok." Wren'e dönüp bakıyorum ama onun bir kez daha esmer kıza odaklandığını görüyorum. Göğsüm sıkışıyor. Başımı sallayarak tabureme kayıyorum ve peş peşe iki kadeh içiyorum. "Gerçekten erkekleri anlamıyorum."

"Erkekler erkekleri anlamıyor bile," diye iç geçirdi Bunny.

"Hunter'la ilgili bir gelişme var mı?"

"Hunter'la neden ilerleme olsun ki?" Böyle bir soru sorduğuma bile inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

Ona bilmiş bir bakış atıyorum, dirseklerimi barın tepesine dayıyorum ve dikkatimi karşıdaki gruba veriyorum. "Bu kadınların kim olduğunu biliyor musun?"

Bunny homurdanır. "Hayır. Umurumda da değil. Dedektif Dick istediği kişiyle istediği şeyi yapabilir."

"*Sen* ne istersen o olduğu ve *seninle* olduğu sürece, değil mi?" Hunter'ın gözlerini arkadaşşıma diktiğini fark etmiyorum, sanki geçen seferki gibi üzerine gitmesi için ona meydan okuyor. Birbirleriyle oynadıkları oyun çok kafa karıştırıcı; birbirlerini bu kadar çok isteyen iki insan arasında tanık olduğum en uzun ön sevişme. Şimdiye kadarki en mavi taşaklara sahip olmalı.

Patlamış saçlarını bir omzunun üzerinden atıp omuz silkiyor ve yanımızda oturan, onu canlı canlı yemek istiyormuş gibi görünen rastgele bir adamla göz göze geliyor. Hunter'a hiç düşünmeden kendi ilacından bir doz verecek. Bu beni meraklandırıyor. Ben de aynısını yaparsam, Wren gelip müdahale edecek mi?

Yoksa oraya gidip kendimi mi savunmalıyım? Aralarına girip hakkım olmayan bir iddiada bulunursam ne yapar?

Dört kadeh tekila, iki taco ve esmer kızın çok fazla sahte kıkırdamasından sonra, öğrenmeye hazır olduğuma karar veriyorum. Bunny yine de beni görmezden geliyor, rastgele bir adamın kucağında yarı otururken Hunter'a bakışlar atıyor, onunla kendi oyununu oynuyor ve kazanıyor. Hunter adamı işlemediği bir suçla itham etmeye hazır görünüyor.

"Whoa, Love Dove." Taburemden kayarak bilardo masalarına doğru ilerlerken Bunny kolumu tutuyor. "Ne yapıyorsun?"

"En iyi yaptığım şey." Hızla bara dönüyorum ve iyi bir önlem için bir kadeh daha içiyorum. "Kontrolü ele almak."

Bundan sonra olan her şey 2000'lerin başındaki sevimsiz bir filmde fırlamış gibi hissettiriyor. Tren enkazının ortaya çıkışını sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi izliyorum, ikinci el utanç omurgamda sürünüyor.

Hunter önce beni görüyor, çenesini bana doğru sallıyor ve Wren'in dönmesine neden olacak bir şeyler mırıldanıyor. Ona çok yakın duran kadını görmezden gelerek bakışlarını tutuyorum ve hemen yanına gidiyorum. "Buradan çıkmak ister misin?"

Wren'in kaşları birbirine çarpıyor, yüz hatlarını düzeltip bir kolunu kadının beline dolamadan önce yüzünde okunamayan bir ifade belirliyor. "Aslında biz de tam ayrılmak üzereydik."

Büyüleyici bir gülümsemeyle ona bakarken, yüzündeki saç telini almak için uzandığında içimi bir bulantı dalgası kaplıyor. Acı beni felç ediyor. Beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Gözlerim onlar arasında gidip gelirken neden *acıdığını* anlamıyorum.

Birbirimiz için bir hiçiz. Aksini düşünmekle aptallık ettim. Wren Doll'a ilgi duyuyor. İkinci kişiliğime, bana değil.

Yanaklarım ısınıyor, göğsüm kendimi ortaya koyduğum için bile utançtan sıkılıyor. Haftalardır bu oyunu oynuyoruz ve ben onu istediğimi göstererek kaybetmeye devam ediyorum. Ama artık oynamak bile istemiyorum.

Onu tanımak istiyorum. Bir bağ kurmak için. Ama Wren beni de istese bile, bunu gerçekleştirmeyeceğini açıkça belirtti ve benimle kişisel olarak hiç ilgilenmedi.

Takıntılar bizi zayıflatır. Kan dolaşımında dolaşan tekila miktarından başka hiçbir neden yokken gelen gözyaşlarımı öfkeyle kırıştıtırırken kendi sözlerim bana geri dönüyor.

Soğukkanlılığımı yeniden kazanarak yüzünün endişeye benzer bir şekle bürünmesini görmezden geliyorum. "Doğru." Ses tonumdaki mahcubiyeti duyabilmekten nefret ediyorum. Geri çekilerek, boktan gösterimi büyük bir finalle sonlandırıyorum, sesim kazara çatlayarak boğuk bir şekilde, "Özür dilerim. Bunu sormakla aptallık ettim. İyi geceler, Wrenley."

Yüz ifadesi karnına yumruk yemiş gibi değişti. İkimiz de ona asla tam adıyla hitap etmediğimi biliyoruz. Öyle demek bile istemedim. Sadece ağzımdan kaçtı.

Titrek bir nefes alıp dönüyorum ve uzaklaşırken gözyaşlarımın akmamasını diliyorum. Arkamdan Hunter'ın "Senin derdin ne lan?" diye homurdandığını duyuyorum. Ardından ağır bir gümbürtü geliyor, sanki bılardo masasına bir şey fırlatmış gibi.

Yerimize geri döndüğümde, Bunny sinüslerimi yakan sempatik bir ifadeyle bana bakıyor. "Oh, Aşk Güvercini. Çıkmak ister misin-"

Sözünü kesiyor, gözleri ani bir telaşla arkama kayıyor. Arkamı döndüğümde Hunter'ın göreve çıkmış bir adam gibi bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Önce Bunny'yle konuşuyor ama viski rengi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Bunny, yapmak üzere olduğum şey için özür dilerim." Yürümeyi bırakmıyor, eğilirken yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Güvercin, sadece devam et."

Sonra dudakları dudaklarıma değiyor ve en iyi arkadaşıma aşık olan aptal adam beni onun önünde öperken donup kalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şok oluyorum.

KIRMIZI.

Hunter, Dove'un yüzünü kavrayıp onu öperken kırmızı, maraschino kirazı, kıp kırmızı elma şekeri tonları görünürdeki her şeyi kaplıyor.

Görünüşe göre, en iyi arkadaşım yaratıcısıyla erken tanışmak istiyor ve ben de onu oraya tek yön biletle göndermekten çok mutluyum.

İçimde bir şey kükrüyor - varlığından haberdar olmadığım bir canavar, kaçmak ve en iyi arkadaşımı öldürmek için pençeliyor, sonra da her şeyi yeniden yapmak için onu diriltiyor.

Benimkini.

"Hey!" Kadın-Cindy? Mindy mi? Adını hatırlamıyorum- kucağından kurtulup barın karşısına geçtiğimde ağlıyor.

Bunny hayalet gibi solgun bir halde taburesinden atlar ve kaçır. Dove sonunda -neden bu kadar uzun sürdü ki- Hunter'ı iterek uzaklaştırdı, sonra da en iyi arkadaşının arkasından bağırdı. "Bunny!"

Hunter omzunun üzerinden bakıyor, ırkiliyor, sonra ne kadar yakın olduğumu fark edince hızla dönüyor. "Ben onun peşinden gideceğim. Siz ikiniz, hepimize bir iyilik yapın ve defolup gidin."

"Hunter!" Hırlayarak ona doğru hamle yapıyorum ama elimden kurtuluyor ve kalabalığın içinde kayboluyor.

"Sizin neyiniz var böyle?" Dove çantasını kaptığı gibi onun peşinden gitti ve omzunun üzerinden, "Alex, hesabımızı sonra hallederim," diye bağırdı. Bana doğru bir bakış bile atmadan yanımdan geçip büyüyen kalabalığın içine daldı.

Onun peşinden dışarı çıktığımda gece havası serin. Bunny ve Hunter ortalıkta görünmüyorlar ama Dove'un elbisesi sokak lambalarının altında parıltıyor, kollarını kendine dolamış bir şekilde dairesine doğru fırlıyor -evet, nerede yaşadığını biliyorum.

"Dove!"

Başını sallarken sarı bukleleri sallanıyor, yanıt vermiyor. Ona yetişmek için koşmam gerekiyor. Bu kadar kısa boylu ve saçma sapan topuklu ayakkabılar giyen biri için çok hızlı.

Ona ulaştığımda ince bir puro yakıyordu. Çekinerek dudaklarından kapıyorum. "Bu bok seni öldürecek."

Sevimli bir şekilde ayağını yere vuruyor, yumruklarını iki yanında sıkıyor. "Ne. Ne. Senin sorunun bu gece mi?" Eliyle bara doğru işaret ediyor. "Takıldığın yere geri dön ve beni yalnız bırak."

"Neden? Hunter'la buluşabilesin diye mi?" Bunu Bunny'ye asla yapmayacağını çok iyi bildiğim için onu kışkırtıyorum. Ellerimi ceplerime sokarak onu takip ediyorum, birkaç adım geriden takip ediyorum, sürüngenlere karşı gözümü dört açıyorum.

Elbette, Wren. Bunun onun kışına bakmanla bir ilgisi yok.

Tamam, ben sürüngenim.

Sırıtarak omzunun üzerinden bakıyor. "Fena öpüşmüyordu. Eğer Bunny'yle birbirlerinin kışında olmasalardı ondan hoşlanabilirdim."

Sözlü olarak beni dürttüğünü hissediyorum ama yine de içimde bir kıskançlık dalgası yaratıyor. "Kes şunu, Dove."

"Ooh, yan," diyor kuru bir sesle. "Bayan arkadaşının yanına dön Wren. Benimle eve kadar yürümene ihtiyacım yok."

"Üniversitenin ilk yılında bir öğrenci birliğini öldürecek kadar tekila içmişsin." Titrediğini fark ettim ve ceketimi çıkarıp omuzlarına atmak için öne doğru yürüdüm. "İşte, al bunu."

Duruyor, küçük bedeninin etrafındaki kumaşı kavrarken bana bakıyor. Kıyafetlerimin içinde çok sevimli görünüyordu.

sevmiyorum. Onu sadece elbise gömleğimle hayal etmeme neden oluyor - ya da hiçbir şey olmadan, terim ve diğer vücut sıvılarım tenini işaretliyor.

"Neden buradasın?" diye soruyor, sesi yorgun.

Vücudumun tepkisini görmezden gelmeye çalışarak pantolonumun yerini değiştirmek için ellerimi tekrar ceplerime sokuyorum. "Bak, seninle eve gitmek istediğimi söylemediğim için özür dilerim, tamam mı?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve bu harekette anlam veremediğim, biraz tanıdık bir şey var. Bunu daha önce milyonlarca kez yaptığına eminim, ama nedense, ulaşamayacağım bir anıyı canlandırıyor - deja vu gibi, ama değil.

"Sorun değil," diye tersliyor, adımlarına devam ediyor ve kollarını ceketimin kollarından geçiriyor. "Gerçekten. Belli ki arkadaşına ihtiyacın yok."

"Birileri kıskanmışa benziyor."

Homurdanıyor. "Hayal kurmaya devam et, Songbird."

Bana annemin kullandığı lakapla hitap etmesinin artık beni rahatsız etmemesi çok garip. Şey... ediyor. Ama tam adımı söylediğini duymaktan daha az. Ondan nefret ederdim. Bir tokat gibi geldi, sanki tüm acısını alıp silah haline getirmiş ve doğrudan göğsüme nişan almıştı.

"Eve sarhoş gitmene izin vermeyeceğim."

Tartışmıyor ve sessizliğe gömülüyoruz, şehir sesleri aramızdaki boşluğu dolduruyor. Bu bir çeşit... hoş. Sanki normal bir randevudaki normal bir çift gibiydik.

"Neden Bebek Katili'ne bu kadar takıntılısın?" diye soruyor sessizce sokağına yaklaştığımızda. "Onda seni bu kadar cezbeden şey ne?" "Vay be.

Etkilenmek mi? Bu biraz zorlama oldu," diye yalan söylüyorum gergin bir kahkahayla.

Geçen gece Bebek'i ne kadar kolay kucağıma aldığımı hatırlıyorum. Onun varlığından ne kadar etkilendiğimi. Ama Dove nasıl oldu da katilden etkilendiğim sonucuna vardı? "Ona hayranım. Ondan etkilendiğimi söyleyemem."

"Makaleleriniz aksini söylüyor. Bu yüzden onları yayınlamadık. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Onu göklere çıkarıyorsunuz ve öldürdüğü adamların yaptığı korkunç şeyleri görmezden geliyorsunuz." Dove ellerini havaya kaldırıyor. "Ofisinde onun koca bir panosu var. Takıntılısın!"

Yan yana gelene kadar daha hızlı yürüyorum. Yüzü soğuktan kızarmış, göğsü ne kadar heyecanlandığından kabarıyor. Yüzümde bir sırtıma beliriyor. "Kıskandığında da çok tatlı oluyorsun."

Gözlerini deviriyor ama binanın girişinde dururken cevap vermiyor. Dove'un dairesinin çocukken sık sık ziyaret ettiği bir teyzesi tarafından ona bırakıldığını biliyorum. Daha gençken komşular ona kucak açmış. Parlak ve neşeli kişiliği ve çoğunun onu zaten tanıyor ve seviyor olması nedeniyle, Dove şehre taşındığında diğer kooperatif üyeleri ona çok sıcak davrandılar.

Ama bunu kendime sakladım. Çünkü neden ona hayatı hakkında mahrem detaylar bildiğimi söyleyeyim ki?

O haklı.

Ben

takıntılıyım.

Ona.

Ve bunun o kadar da kötü bir şey olmadığına inanmaya başlıyorum. Dove'un dünyaya gösterdiği ışıltılı maskeden çok daha fazlası olduğunu görmeye başlıyorum. Her ne kadar karşı koymaya çalışsam da, onun gerçek yüzünü tanımak istiyorum. Onun kafasının içine girip yerleşmek istiyorum, tıpkı benimkinde bir yuva kurduğu gibi. Onun da en az benim kadar bizim fikrimize aşık olmasını istiyorum.

"Şey, bu benim." Gözlerime bakmıyor, beyaz platformunun ayak parmaklarını gergin bir şekilde betona gömüyor. Onu daha önce hiç gergin görmemiştim. Bu bana umut veriyor.

Neyden, tam olarak emin değilim. Ona baktığımda hala annemi görüyorum ve bu beni korkutuyor. Geçmişimin deforme olmuş parmakları hâlâ derimin altında. Dove, lekelemek istemediğim yeni ve parlak bir başlangıç gibi.

"Zaten burada olduğuna göre, yukarı gelebilirsin." Hayır dememe fırsat vermeden dönüp içeri girdi. Ben de onu takip ettim, çünkü -son dakika haberi- görünüşe göre bir aptal olmuşum.

Evi aydınlık, temiz ve çok pembe. Krem ve allık vurgular her yerde, sanki Pinterest panosundan fırlamış gibi dekoratif yastıklar, ipek çiçekler ve hatta yaldızlı kristal avizelerle hayat bulmuş. Dove'un zevki eski, zengin bir büyükannenin zevkine benziyor - eğer o büyükanne ev aletlerini yüzyıla uyacak şekilde yenilemiş olsaydı.

Fare bizi kapıda karşıladı. Bir Skittles reklamı için hazırlanıyor gibi görünüyor, seyrek saçları hala parlak ve renkli. "N'aber küçük sıçan?"

"Ona fare deme!" Dove azarlıyor, ama Fang bacağıma atlıyor, eski dostlar gibi kuyruğunu sallıyor.

"Umurunda değil. Sanırım benden hoşlanıyor." Onu kucağıma aldım, bir bebek gibi koluma soktum. "Değil mi, küçük dostum?" Başını kaşıyarak onu içeriye kadar takip ediyorum.

Omzunun üzerinden bakıp Fang'e dik dik bakıyor. "Hain."

Özel allık buzdolabıyla krem rengi tertemiz mutfağına ulaşıyoruz. "İçecek bir şey ister misin?"

Bir dolabı açarken hâlâ ceketimin içinde yüzüyor, parmak uçlarında yükseliyor ve çıplak kalçalarını daha fazla ortaya çıkarıyor. Pantolonum sıkılaşıyor ve onu kaldırıp tezgâhın üzerine koysam ne yapacağını merak ediyorum.

Yine de nedense kendimi "Fang'i gördüğünde panik atağını tetikleyen neydi?" diye sorarken buluyorum.

Dove donakalıyor, parmakları al renkli kristal kadehin etrafına dolanıyor ve buzdolabından bir su sürahisi alıp bardağı dolduruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Hadi, Dove. Seni harekete geçirdi. Burada bir hikâye olmalı." Tezgâhın üzerinden kaydırıldığı bardağı ona doğru geri itiyorum. "Sen iç. Ben birkaç bira içtim. Tek başına yarım şişe Patrón içtiğinden eminim."

Bana küstah bir bakış attı. "Küçük olabilirim, Songbird, ama yine de seni masanın altından içebilirim."

"Bundan hiç şüphem yok." Sırıtiyorum, o bardağı kaldırıp bir yudum alırken bakışlarını tutuyorum. "Peki, hikâye nedir?" Fang'i yere bırakıyorum ve tekrar ilgi için yalvardığında içten içe gülümsüyorum.

Onun yerine tezgâhın karşısına uzanıp bardağını dolduruyorum ve kanepeye getiriyorum. Bardağı bir bardak altlığının üzerine koyup yanımdaki yastığı okşayarak rahatlıyorum. "Takılmak istiyordun, değil mi?"

Tırnaklarını altın benekli krem granite geçirirken dudakları seğiriyor. "İlk randevuda travma atlatmanın ikinci randevuyu garantileyecek bir malzeme olduğunu sanmıyorum," diyor kesin bir dille.

"Bu bir randevu mu, Dove? Yoksa sadece iki meslektaş takılıyor muyuz?" Kaşımı kaldırıp yastığı tekrar okşuyorum. "Hadi ama."

Fang onu çağırıyormuşum gibi zıplıyor, kucağıma kıvrılıyor ve bir onay gibi Dove'a bakıyor. İşe yarıyor gibi görünüyor. Dudaklarının köşesi kalkıyor, başını sallarken soluk soluğa bir kahkaha atıyor. "Genel olarak erkeklerden hoşlanıyor. Kendini çok özel hissetme, Songbird."

"En azından Ryan'dan hoşlanmadığını söyle bana? O şerefsizi seviyorsan seninle arkadaş olabileceğimi sanmıyorum," dedikten sonra fareyle bebek sesiyle konuştuğumu fark ediyorum.

Dove gülümsemesini ceketimin manşetine saklayarak kanepede yanıma geliyor. Bir yastığı karnına sarıyor, başını kanepenin arkasına yaslıyor.

Yastık. "Tamam, yapmayacağım."

Fang'e bir bakış fırlatıyorum. Masumca bana bakıyor, kuyruğunu öfkeyle sallıyor, iri gözlerinin yarısı uzun perçemleriyle gizlenmiş. "Benim gözümden iki puan kaybettin, sıçan." Tekrar Dove'a dönüyorum. "Hikaye zamanı. İtiraf et. Seni ne kızdırdı?"

Ağır ağır nefes veriyor. "Wren-"

"Burada seni tanımaya çalışıyorum, Dove. Bana gerçek bir şeyler ver. İş yerinde herkese gösterdiğinden daha derin bir şey. Güneş ışığı rolünü bırak. Güvenli bir alandasın. Çok pembe, çok güvenli bir alan." Sırıyorum, oturma odasını işaret ediyorum.

"Ama güvenli bir şirkette miyim?" diye yüksek sesle merak ediyor, sesine melankoli karışıyor.

Gözlerine bakıyorum, önceki şakacılığım azalıyor. "Evet. Güvenli bir arkadaşın var. Bana söyleyeceğin her şey burada kilitli kalacak." Şakağıma dokunuyorum.

Ve burada. Kalbim çınlıyor.

Sağ ol dostum, ama seni onun ayaklarının dibine dökmeye hazır değilim.

Henüz.

Güvercin derin bir nefes alır, sonra yanakları şişmiş ve dudakları büzülmüş bir şekilde nefes verir.

"Tamam. Uzun lafın kısası. Uzun lafın kısası, küçükken bir öğretmenin başını belaya soktum ve okuldaki çocuklar buna çok kızdı. O herkesin favorisiydi, bu yüzden misilleme olarak bana sataştılar. Herkesin herkesi tanıdığı küçük bir kasabada büyüdüm. Birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir mahallede yaşıyorduk ama insanlar olanlardan dolayı öfkeliydi. Çocuklar hınçlarını köpeğimden çıkardılar.

Evime paintball attılar, köpeğimi vurdular ve onu boyayla kapladılar. Hem iç kanamaya neden olan boya toplarının şiddetinden hem de boyanın zehirli olmasından dolayı öldü. Kendini temizlemeye çalıştı ve bu sırada boyayı yuttu. Annem ve ben eve vardığımızda artık çok geçti."

Hikayesini umursamaz bir omuz silkmeye bitiriyor. "Aptalcaydı. Çıldırmasıydı. Özür dilerim."

"Uzun versiyonu nedir?"

Sertleşen ses tonum karşısında gözleri parladı. Başından beri dinledim, ama beynim onun bir öğretmenin başını belaya sokması fikrine takılıyor. Bir his omurgamdan aşağı iniyor ve uzuvlarıma yayılıyor, buz gibi ve acı, cildimi tüylerim diken diken ediyor.

Güzel mavi gözlerinde bir şey titreşiyor. Bir parça hüznün. Yıllardır taşıdığı ağır bir yük. Tanınabilir bir azap. Umarım yanıliyorumdur.

Ama sevgi sevgiyi çağırır.

Ve şu anda Dove, karanlık ve fırtınalı bir denizin ortasında lanet bir deniz feneri gibi parlıyor.

"Ne?" diye soruyor bir solukta, uzun kirpikleri sanki sorum kafasını karıştırmış gibi dalgalanıyor.

"Öğretmenle ne oldu? Başını nasıl belaya soktunuz?"

Yer değiştiriyorum. Fang kucağımdan atlayıp koridorda ilerliyor, muhtemelen içimdeki huzursuzluğu hissetmiş olmalı.

Şaşkınlıkla Dove cevap veriyor. Rastgele bir bukleye oynarken gözleri aramızdaki mindere düşüyor, parmaklarını keten tellerin üzerinde gezdiriyor. "Babam ben on üç yaşındayken öldü. Bir iş gezisindeydi. Sarhoş bir sürücü kontrolünü kaybedip ona çarptığında kaldırımda durmuş, bir restoranda oturacak yer bekliyordu."

Gözleri yaşlarla doluyor ve kalbim teselli vermek için onunkine uzanıyor.

"Pek anlamsızdı. Bana hep yük olduğumu hissettirirdi. Annem de bunu çok zor karşıladı. Günlerce yataktan çıkamazdı. Evde hiçbir şey yapmayı bilmiyordu. Babam faturaları ödüyor, hesapları yönetiyor, bozulduğunda tamir ediyordu. Hayatı bitmiş gibi hissediyordu. Ve yas tutarken... benim hakkımda."

Kendi çocukluğumu düşünüyorum. Annemin beni nasıl *hiç* yalnız bırakmadığını. Hangimizin durumu daha kötüydü bilmiyorum.

Onu kendime çekmek istiyorum ama Dove kucağındaki yastığa bir cankurtaran halatı gibi yapışıyor ve devam ederken saçlarını savuruyor.

"O sonbahar on dört yaşıma girdim ve liseye başladım. Başlarda herkes iyiydi. Anlayışlıydılar. Derslere katılmak istemediğimde görmezden geldiler. Çocuklar koridorlarda başsağlığı diledi. Öğretmenler annemi sordu. Ama kimse kendi başımın çaresine baktığımı bilmiyordu. Kimse o kadar yakından bakmayı umursamadı. Ta ki *ona* kadar."

Sesi çatlıyor ve ellerim kenetleniyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor çünkü o tek kelime etmeden hikayenin geri kalanını zaten biliyorum. Ama yine de devam etmesine izin veriyorum çünkü içimden bir ses hikayesini gerçekten dinlemek isteyen hiç kimseye anlatmadığını söylüyor.

"Herkesin en sevdiği İngilizce öğretmeni idi. Komik, zeki, kibar... yakışıklı. Bütün kızlar ona aşıktı. İlgisini çekmeye başladığında *onur duydu*m. Başlarda sadece küçük şeylerdi. Annem yerine benim nasıl olduğumu ya da okul için bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorardı. Sonra bana

yazdıklarımından etkilendi. Yetenekli olduğumu söyledi. Bunu bir kariyer olarak sürdürmeyi düşünüp düşünmediğimi sordu ve bana özel ders vermeyi teklif etti. Dürüst olmak gerekirse, yazar olmamın tek nedeni ona nispet yapmaktı." Dove öfkeyle gözyaşlarını yanaklarından siliyor ve bir kahkaha atıyor. "Her şey söylenip bittiğinde, bana hiçbir şey olamayacağımı söyledi, ama şimdi bana bir bakın Bay Patterson!"

Yaklaşık bir elimi dizine koyuyorum ve rahatlatıcı olduğunu umduğum bir şekilde hafifçe okşuyorum.

"Her neyse, çok sevindim. Ben de evet dedim. Okuldan sonra özel derslerle başladı, sonra gece seansları, sonra da onun evinde vakit geçirmek. Bunun ne kadar yanlış olduğunu anladığımda neredeyse on yedi yaşındaydım." Burnunu çekiyor. Bu adam hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için aklıma bir not alıyorum.

Doll bunu yapabiliyorsa, belki ben de yapabilirim. Belki de mesele benim başıma gelenlerle yüzleşmek değil, başkalarının başına gelmemesini sağlamaktır. Belki de bu yolculuğa Dove'un çalınan geçmişini düzelterek başlayabilirim.

"Bir baba figürüne ihtiyacım olduğunu biliyordu, bu yüzden devreye girdi ve beni yetiştirdi. Bir buçuk yıl boyunca masum ve yanlış arasındaki o çizgide yürüdü. Ve o çizgiyi geçtikten sonra," diye sertçe nefes veriyor, "ilklerimin çoğunu aldı. Benim için 'iyi kız' kavramını mahvetti. Sanırım ben de cinsel olarak bundan çok hoşlanırdım." Suratını asıyor, şaka yapmaya zorluyor çünkü trajediyle başa çıkmak için yapması gereken bu.

Dove bakışlarımla buluşuyor, gözlerimdeki akmayan yaşları görünce yumuşuyor. "Benim için ağlama, Songbird. Ben değmem-"

Yastığı kucağından çekip alıyorum ve onu kendime çekerek şiddetle sarılıyorum. "Yanılıyorsun, Dove. Sen buna değersin."

Bana sarılırken titriyor, kollarını boynuma doluyor ve sıkıca sarılmama karşılık veriyor. Neredeyse geçen hafta sonu Oyuncak Bebek'le bulunduğum durumdayız, ama hiç şüphesiz burada hayran olduğum yabancıyla olmaktansa Dove'la olmayı tercih ederim.

Geri çekildiğinde, yüzündeki gözyaşlarını başparmaklarımla düzeltiyorum. Otururken bile ondan daha uzunum ve aletimin onun altında sertleşmesine engel olamıyorum, onu düşünerek mastürbasyon yapmak yerine gerçek bir şeye merhaba demeye hazırım.

Gözleri dudaklarıma düşüyor. Kendi dudaklarını yalıyor.

İlk öpücüğümüz için iyi bir zaman değil. Hunter'ın dudaklarının bu gece onun dudaklarında olmasından nefret ediyorum ve haftalardır acı çektiğim aynı pembe dudakların az önce bana benimkine rakip bir hikâye anlatmasından nefret ediyorum.

Samimiyet için uygun bir zaman değil.

Yine de nefeslerimiz birbirine karışıkça aramızdaki boşluk kayboluyor. Yavaşça yanaklarını okşuyorum ve ilk kez tadına bakarak onu kendime doğru çekiyorum. Tadı görüldüğü kadar tatlı, şeker ve tekila gibi, biraz önceki shot'lardan kalan narenciye kokusu da var. Çok içtiğini hatırlatan bir şey.

"Fazla düşünmeyi bırak Songbird ve beni *öp*," diyerek parmaklarını saçlarımin arasında dolaştırıyor.

Dudaklarıma öyle bir şevkle saldırıyor ki, ben ona -kokusuna, tadına ve kollarımdaki hissine- yapışırken gözlerimi kapatmaya zorluyor. O kadar küçük ve hafif ki istesem ondan kaçabilirim.

Çok mükemmel.

Dudaklarımin kenarını yalıyor, giriş arıyor ve ereksiyonuma karşı sallanıyor. Gerilim cinselden endişeye kayıyor. Geri çekiliyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum.

Kıkırdıyor. "Ne? Bunun için beni çalıştırmaya mı çalışıyorsun?"

Tutuşumu gevşetiyorum. "Ben... ben öpüşmeyi seviyorum... dille." derken dudaklarımin ısırmasına izin veriyorum.

Dove göz kırpmıyor. "Ne? Isırıp koparmaya çalışacağımdan mı korkuyorsun?"

Ellerimi yanlarından aşağıya ve ceketimin altından geçirerek elbisesinin yumuşak kumaşını sert darbelerle ovuyorum. "Bu beni iğrendiriyor."

"Neden?" Sorusu samimi ve hareket etmeyi bırakıyor, cevabımı beklerken elleri göğsümde sabit duruyor.

"Bilmiyorum. Onlar... uzun." Kulağa ne kadar aptalca geldiğimi fark ediyorum ve boğazından aşağı öperek dikkatini dağıtmaya çalışıyorum.

Köprücük kemiğine geldiğimde ağzını boğazımın dibine indiriyor. "Tabii ki öyle. Onlar yalamak için." Ağzı yukarı doğru yavaş bir çizgi çiziyor. "Ve tatmak için." Çenemi tutup yüzümü ona çevirmeden önce kulağımın altındaki nabız noktasına ağzı açık bir öpücük konduruyor. "Ve öpmek."

Şimdi öp beni, Songbird! Tıpkı sana öğrettiğim gibi!

Panik alevlenir. Kızgın, her şeyi tüketen. Ona ait olmayan bir ses kafamı işgal ediyor.

Tehlike.

Tehlikedeyiz.

Göremiyorum. Her şey bulanık, ama tek gördüğüm kırmızı olmasına rağmen ellerimin beni kavradığını belli belirsiz fark ediyorum.

Tehlike.

Tehlikedeyiz.

"...benim," yumuşak bir nefes.

Keskin bir havlama. Sonra bir tane daha.

"Wren... benim... Dove. Sadece Dove." Boğuk, kırık ve yalvaran.

"Wren!"

Başka bir keskin

havlama. Benim

köpeğim yok. Benim

köpeğim yok.

Benim...

Dünya bir krem ve pembe patlamasıyla geri dönüyor ve o kucağımdan tökezleyerek, nefes nefese kalarak ve boğazını nazikçe tutarak düşerken tutuşumu bırakıyorum.

"Vay anasını. Dove, çok özür dilerim." Şok ve farkındalık ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Ayağa kalkıp ona doğru uzandım ama beni durdurmak için elini uzattı.

"Hayır. Özür dilerim Wren. Seni itmemeliydim. İyi misin?" Benden korkmuşa benzemiyor ama cildinde iz bırakan parmak izlerinin oluşturduğu kırmızı halkaya bakılırsa korkmuş olmalı. Daha önce içtiğim biralar ortaya çıkma tehdidinde bulunurken, bu görüntü midemi bulandırıyor.

Onu incittim.

Onu incittim ve o *bana* iyi olup olmadığımı soruyor. "Dove..."

"Sorun yok." Ona tekrar yaklaştığımda başını sallıyor. "Cidden, ben iyiyim." Sesi hırıltılı ve kulağa çok acı verici geliyor ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmek *beni* incitiyor.

"Siktir!" Ya kalıcı bir hasar verdimsem? Ya ses tellerini mahvettiysen ve onun neşeli, şen şakrak ses tonunu bir daha asla duyamayacaksam?

Ona doğru uzanıyorum ama Fang aramıza giriyor ve sanki ona ulaşmamı gerçekten engelleyebilecekmiş gibi bana hırlıyor.

"Sorun yok bebeğim. İsteyerek yapmadı," diye mırıldanıyor.

Çok özür dilerim, bebeğim. Bunu yapmak istememiştim. Görüşümde başka bir flashback çıkıyor.

Daha önce hiçbir şey beni şiddet uygulayacak kadar öfkeli olmemişti. "Çok özür dilerim."

Dove bana yine iyi olduğunu söylüyor ama ben duymuyorum. Utançtan kaçıyorum.

Özellikle de bana söylediklerinden sonra.

Dove içini açtı ve geçmişindeki şeytanı paylaşarak beni de içine aldı.

Benimkinin tüm geleceğimizi mahvetmesine izin verdim.

"BU KÖTÜ BİR FİKİR," Bunny'nin endişesi hoparlörden duyuluyor.

"Aramalarım ya da mesajlarım cevap vermiyor. Başka ne yapabilirim ki? Benimle konuşmayacak. Belki *onunla* konuşur," diye homurdanıyorum, fermuarımı çekmekte zorlanıyorum. "Keşke burada olup bunu benim için yapsaydın. Hunter'ın beni öpmesiyle hiçbir ilgim olmadığını biliyorsun. Neden cezalandırılan ben oluyorum?"

"Hunter kimi isterse öpebilir. Umurumda değil," diyor kayıtsızca. "Ve sen cezalandırılmıyorsun. Sana söyledim, bu gece planlarım var."

"Önemsiyorsun." Görevimi durduruyorum, son cümlesi nihayet yankılanıyor. Bacaklarım kasılmış, fermuarı parmaklarımın arasına sıkıştırmayı zar zor başarıyorum. "Ne planı? Bana hiçbir plandan bahsetmedin. Neden planlara davet edilmedim?"

"Bu iş için," diye homurdanıyor.

Hoparlörlerden başka bir şey geliyor ama ne olduğunu anlayamıyorum. "Neydi o?"

"Hunter benden özellikle bir iş istedi," diye söze girdi.

Kendimi bu Allah'ın belası sargının içine sokmaya devam ediyorum. "Gördünüz mü? Siz ikiniz bir arada olduğunuzda bana kendimi toparlamamı söylemesi hoşuma gitmiyor.

çok daha kötü. Neden şimdiden pes etmediğini cidden anlamıyorum."

"Kendimce nedenlerim var," diye mırıldanıyor. "Her neyse. Belki de Wren'in biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır. Bunu hiç düşündün mü? İkiniz birbirinizden nefret ederken öpüşmeye başladınız, sonra o sana dilli öpüşmeyi sevmediğini söyledi ve sen de onunla dalga geçtin."

Dik durarak, platform çizmelerimi parkeyi kaplayan kalın halıya vuruyorum. "Ben onunla dalga geçmedim! Beni bunun için zorladığını düşünmüştüm! Meydan okumayı ne kadar sevdiğimi *bilirsin*." Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum, her zamanki enerjimle doluyum, ama boğazım hala ağrıyor ve patlamamı fısıltılı bir öfke nöbetine indiriyor.

"Tek söylediğim, onu işte görmek için Pazartesi gününe kadar beklemen gerektiği." Bir sayfa çevrildi, ardından Lucky Charms'ın çıtırtısı ve bir kaşığın kaseye vuruş sesi duyuldu. "Bu oyalanacak bir şey değil, Dove. Eğer senin gerçekte kim olduğunu öğrenirse, işler karışır. Biliyorsun öyle olacak."

Şık siyah saçlarımı sabitliyorum ve makyaj aynasındaki yansımamı kontrol ediyorum.

Peruklarımın çoğu uzun ve ağırdır ama bu gece onun gibi görünmekle ilgili değil. Wren'le konuşmakla ilgili. Ayrıca, cinayetlerimin hiçbirinde catsuit giymiyorum. Bu peruk o kadar şüphe çekmeyecek, sokaklarda fark edilmeden dolaşmak için mükemmel.

"Sabırsızlanıyorum, Buns." Ayak bileğime kadar uzanan deri trençkotumun cebine birkaç çift karartma lensi yerleştiriyorum ve hançer kılıfımı kalçama bağlıyorum.

"Kahretsin, çok kötüsün. Tanrım, belki de onun yerine kocamla evlenmeliydin. Bir adam sonunda seni boğuyor ve sen de üzerine bir yüzük takmak istiyorsun," diye şaka yapıyor.

Benim gibi Bunny de geçmişiyle başa çıkmak için sık sık mizahı kullanıyor.

"Kimse yüzük hakkında bir şey söylemedi," diye cevap verdim. "Sen orada değildin. Onun gözlerini görmedin. Sanırım yaptığı şeyi görmek beni incittiğinden daha çok onu incitti."

"Yani, boğazını gördüm. Geçici olarak parmak izlerini üzerine dövme yaptırmış." O devam ederken aynada morlukları inceliyorum: "Muhtemelen utanmış, mahcup olmuş ve polislerin her an kapısına dayanmasından endişe ediyordur. Peki neden yanına kâr kalmasına izin verdin? Onun elinden kurtulabilirdin."

İki gece öncesini düşünüyorum - Wren'in gözlerindeki parıltıyı, onu sürekli zorladığım şeyle başa çıkmak için kendi içine çekilişini. O bakışı iyi bilirim. Ve Oyuncak Bebek'e fısıldadığı sözler hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Zaten içimde bir ölü var.

"Dediğim gibi," diye mırıldandım. "Gözlerini görmedin."

Wren'in evine girdiğimde havada sarımsak kokusu yok. Klavyedeki parmakların yanlışlıkla tıklaması ya da tabakların tabağa sürtünmesi yok. Sadece benim ötücü kuşum, soğuk ve karanlıkla sarmalanmış, kanepedeki yerinden boş gözlerle televizyona bakıyor.

Varlığımı belli ettiğimde gözleri bana kayıyor. Ölü, boş mağaralar canlanıyor, binlerce güneşin ışığıyla parlıyor. "Geri döndün."

"Geçen sefer işleri bırakma şeklimiz hoşuma gitmedi." Modülatör ayarlarım değişmedi, ama benden kaçan ses biraz *bozuk* çıkıyor. Yavaşça ve olabildiğince sessiz bir şekilde, o yanından ayağa doğru kayarken boğazımı temizliyorum.

Tanrım, o eşofmanlar yasadışı olmalı.

"Bunun için özür dilerim." Elini utangaç bir tavırla saçlarının arasında gezdiriyor, ipeksi saç telleri geriye doğru uçuşuyor, ön kısmı ise alnını çerçeveleyecek kadar düşüyor. "Yine de burada olmana sevindim."

O lanet gülümsemesini gösterip öne doğru adım atıyor. Ama hançerimi çıkarıp ona doğrulttuğumda aniden durdu, ellerini kaldırdı.

Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor, ona kaç kez ulaşmaya çalıştığım için beni deli gibi gösteriyor. Ama Doll'un burada olmasından mutlu mu?

İkinci kişiliğinizi kıskanabilir misiniz?

"Neden memnunsun?" Yan çiziyorum. O da benim hareketimi yansıtıyor ama mesafesini koruyor.

Wren ellerini kapüşonunun ön cebine sokuyor ve bana heyecan ve eğlence karışımı bir bakış fırlatıyor. Sırtım neredeyse koltuğuna gelene kadar daireler çizerek tekrar birlikte adım atıyoruz. Sehpanın kenarından dolanıyorum ve ondan en uzaktaki kolçağa tünüyorum, bana saldırmaya çalışırsa diye silahımı yukarıda tutuyorum.

"Çünkü sorularım var." Şimdi sakın, soğukkanlı ve rahat. Mutfağına girerken omzunun üzerinden "Bir içki ister misin?" diye sorar.

Maskemin arkasından bir bok göremeyeceğini hatırlamadan önce ona donuk bir bakış fırlatıyorum. Alaycı bir tavırla maskemdeki dudakları işaret edip "Pipetin var mı?" diye soruyorum.

"Bunu düşünmemiştim." Wren güler. Davetsiz misafirine iyi bir ev sahibi gibi davranmayı bir kenara bırakır ve bir mutfak sandalyesini oturma odasının yarısına kadar çeker, ters çevirerek arkaya doğru oturtur.

"Peki, sorularınız neler?" Ön kolumu dizimin üzerine koyuyorum, hançeri parmaklarımın arasından sarkıtarak boş boş çeviriyorum. Ne kadar dostça davrandığını görünce gözeneklerimden kızgınlık sızıyor.

Sakinliğini kaybetme, Dove. Sen bir seri katilsin, Tanrı aşkına. Bu zaman ve sabır ister. İkisini de şu anda kullanmalısın.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Kollarını sandalyenin arkasında kavuşturup öne doğru eğiliyor, dudaklarından merak damlıyor, yüz yapısının her kıvrımına ilgi sinmiş.

"Ne yapmak?"

"Öldürmek. İstiyorum-" Wren durur, ifadesi değişir. Neredeyse ani bir öfke nöbetini dizginlemeye çalışıyor gibi görünüyor. Yumruklarını sıkıyor, bir bacağı zıplamaya başlıyor. "Öğrenmem gerek." İçimden yükselen kahkahayı durduramıyorum ama bu hareket beni irkiltiyor - karşımdaki adamın iki gece önce neredeyse boğazımı parçaladığını hatırlatıyor. "Kimi öldürmen gerekiyor, So-" Sözümü keskin bir şekilde kestim, ağzımdan kaçırıldığımı öksürükle gizledim.

Hay sikeyim. Ben de tam ona Songbird diyecektim.

"Dove Carroway'i tanıyor musun?" Gözlerini kısıyor, sanki maskemin arkasını görebiliyormuş gibi, bir yalana dair herhangi bir ipucu arıyor. Hatamı yakaladığına dair hiçbir kanıt yok. Soru çok hızlı geldi, beni sahte öksürüğün ortasında yakaladı - ki bu da *yine* çok acıtıyor.

Eğer pipeti olsaydı ve ben de içseydim, eminim boğulurdum. Kelime oyunu yaptım. Tepki vermemek için kendime hakim olmam gerekiyor. Neden Dove'u soruyor ki... şey... beni?

"Hayır mı? Ama benim hakkımda yazdıklarını seviyorum." Sesim hafif, küstah. "Neden soruyorsun? Öldürmek istediğin kişi o mu?" Öğrenmesi gerektiğini söylüyor ve şimdi de kendimi tanıyıp tanımadığımı mı soruyor? Herhalde *beni* öldürmeye çalışacak kadar aptal değildir.

Hepsi biraz dil hareketi için mi?

Soruma cevap vermedi. "Başka hiç kimse senin hakkında onun kadar bilgiye sahip değil. Ve buraya geldiğin ilk gece, küçük bir kuşun sana benim takıntımdan bahsettiğini söylemiştin."

"Bu bir deyim. Gerçekçi değildim." Ayağa kalkıp geriniyorum, sanki beni sıkıyormuş gibi sahte bir esneme sesi çıkarıyorum. "Yine de onunla tanışmak isterim. Beni *anlıyor* gibi görünüyor."

Wren de ayağa kalkıyor, ağır adımlarla yaklaşıyor. "Dove'un senin hakkında yazmasının bir nedeni var," diye vurguluyor ve sanki düşündüğü şey hakkında bana ipucu verecekmiş gibi elleriyle vurgulu hareketler yapıyor.

Açıkçası, yaptığım şeyin nedenini biliyorum. Bu kadar çabuk bir araya getirmiş olması etkileyici ve... sevimli mi?

"Bu sebebi *öldürmek* istiyorum." Sözleri bir çekiç gibi iniyor.

Neredeyse bayılacaktım.

Wren çok ciddi görünüyor. Görevdeki bir adam gibi.

Ötücü kuşum *beni* öldürmek istemiyor. Benim *için* öldürmek istiyor.

Ne yazık ki, hızlı bir internet araştırması ona ölmesini dilediği adamın çoktan gitmiş olduğunu söyleyecektir.

Freddy Patterson, yirmi yaşındayken öldürdüğüm ilk adamdı. Suçsuz bulunduktan sonra kasabadaki insanlar tehditler savurmaya başladılar ve iki yıl boyunca onun yaptıkları, bana yaptırdıkları hakkında yalan söylediğini söylediler.

Görevine iade edilmişti. Çok özür diledi. Hatta bir iftira davasından bile bahsediliyordu ama annem ona sus payı teklif etti çünkü o da bana hiç inanmamıştı.

Baba sorunları.

Herkes babamla sorunlarım olduğunu söyledi, belki de vardı.

Ama Freddy Patterson Bebek Katili'ni yarattı. Beni giydirmeyi, yetişkin bir kadının giyebileceği güzel şeyler almayı ve olduğumdan daha genç göstermeyi seviyordu. Evinde sadece benim için danteller, fırırlar ve bebeklerle dolu bir oda tuttu - o kadar çok bebek vardı ki bazen geceleri beni korkutuyorlardı.

Bana yapılan tüm korkunç şeyleri izleyeceklerdi. Güzel, parlak bir yıldız olduğum bir kabusun sessiz röntgencileri - artık olmak istemesem bile.

Yine de bir şekilde, bebekler, fırırlar ve güzel pembe kişilik yapışıp kaldı. Asla çıkarmayacağım bir maske çünkü onlar benim bir parçam oldular - Dove Carroway'in kim olduğunun hayati bir parçası. Yaptığım şeyi neden ve kimin için yaptığının bir hatırlatıcısı.

"Sen bir katil değilsin, Wrenley Campbell. Bunu profesyonellere bırakmalısın." Gözyaşları gözlerime batıyor ve karartma lenslerimin kaymasına ve kaşınmasına neden oluyor. Gözlerimi kaçırıyorum, tek kaçış yolum olan koridora ve onun yolumda durduğu gerçeğine odaklanıyorum. Tek bir kontağın kayması yeterli olacak ve gerçek kimliğimi yüzüne bakarak görecek.

Burnumu çekerek saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Ona dönüp baktığımda donup kalmış, kaşlarını çatmış, özenle güzelleştirdiği yüzünü geriyor. Mutfaktan ve televizyondan gelen loş ışık oturma odasının üzerinde değişen gölgeler oluşturuyor ama o maskeme bakmıyor.

Boynuma bakıyor.

Neden... *Oh, kahretsin!*

Wrenley.

Olamaz.

"Gitmem gerekiyor. Özel röportajınız sona ermiş sayılır." Bebek başını sallıyor, saçları kulağının üzerine düşüyor.

Bana deli diyebilirsiniz ama saçını arkaya attığında boynunda bir morluk olduğuna yemin edebilirim - tam da iki gece önce Dove'u yakaladığım yerde.

"Bekle!" Elimi uzattım ama hançerini bana doğru savurup, dönüp koridordan aşağıya doğru fırlamadan önce etrafımda dönmeye başlayınca telaşla geri çekildim.

"Beni takip etme!" diye tersliyor.

Ama istesem de yapamazdım. Yerimde donup kaldım, az önce gördüklerimle uzlaşmaya çalışıyordum. Döndüğünde saçları tekrar boynundan uçtu ve morluklar bir kez daha ortaya çıktı. Bu bir ışık oyunu değildi.

Öyle miydi?

Hayır. İmkânı yok. Dove'dan daha uzun. Vücudu...

O gecenin anıları zihnimin ön saflarına düşüyor. Doll ve Dove aynı kıvrımlara sahip. Kalçalarında ve bellerinde aynı çukurlar ve yarıklar, göğsüme baskı yapan göğüslerinin aynı kabarıklığı.

Cep telefonumu kapıp Hunter'ın numarasını çevirene kadar en az beş dakika geçiyor.

"Oh, şimdi de benimle mi konuşuyorsun?" diyerek ikinci zil sesinden sonra telefonu açıyor.

Kızgınlık kan dolaşıma karışıyor. "Hayır ve seni bir daha gördüğümde yüzünü yeniden düzenleyeceğim. Sonsuza kadar ailenin yanında saklanamazsın. Ama bu yüzden aramadım."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, iki saniye öncesine göre sadece biraz daha endişeli.

"Uh... evet." Ona Dove'la olanları anlatamam. Bir tür ağır suç olmalı ve onun, kızımın bir ihbarda bulunmak isteyip istemediğini sormak gibi garip bir duruma düşmesini istemiyorum. Ama onunla ilgili şüphelerimi de henüz paylaşmak istemiyorum. "Bebek'in videolarını bana e-posta ile gönderebilir misin?"

"Hayır mı? Bunu biliyorsun, Wren. Neler oluyor?"

Karıştırma sesleri duyuyorum ve arka planda garip bir şekilde Bunny'nin neden "orada" olması gerektiği hakkında bağırmasına benzeyen bir ses duyuyorum.

Nerede o? Son bildiğimde şehirde değildi.

Başımı sallayarak, onunla tavşanı arasında ne olup bittiğini daha sonra sormaya karar veriyorum. "Patronun bazılarını gördüğümü biliyor. Onları bana gönderemez misin? Yayınlama şansım var ve ayrıntıları doğru anladığımdan emin olmak istiyorum."

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, onu şahsen görüp mükemmel burnunu yeniden düzenlememek için hala çok kızgınım. Ayrıca... bu ondan ilk kez bir şey saklayışım değil.

Dizüstü bilgisayarımı açıp boş bir belge çıkarıyorum ve tuşlara istem dışı vuruşlar yapıyorum. Parmaklarım yeni bir dil yaratırken Hunter iç geçiriyor. "Sızdırılmışlar. Neden internetten izleyemiyorsun?"

"Çünkü tam sürümler sızdırılmadı. Elimde olduklarını kimseye söylemeyeceğim ve makalede sana atıfta bulunmayacağım." Bunny'nin kim *olduğunu* duyduğumda duraksıyorum, artık sözlerini seçebilecek kadar yakınlım.

"Gitmem gereken bir randevum var, o yüzden eğer... mrffgh!"

"Şimdi gönderiyorum. Gitmem gerek, hoşça kal." Hat kesildi.

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, telefonumu kulağımdan çekip ana ekranımın bana baktığını görüyorum.

Neden nerede olduğu hakkında yalan söylüyor?

Düşünmek için fazla zamanım yok çünkü bir dakikadan kısa bir süre sonra tam da ihtiyacım olan şeyi içeren bir e-posta geliyor. Saatlerce izliyor ve tekrar izliyorum, daha önce yakalanmamış herhangi bir ipucu arıyorum.

Ama hiçbir şey yok. Bebek çok titiz. Videolar bir teknik ekibin çözmesi haftalar alacak şekilde çarpıtılmış.

boyuyla ilgili bazı kapsamalar.

Ben son videoyu tekrar izlerken Hunter arıyor. "İş için geri dönmek zorunda kaldım. Annemle babamın selamı var bu arada."

"Uh-huh. Tavşanını randevusu için doğaya saldın mı?" Biramdan bir yudum alıp arkama yaslanıyorum ve dizüstü bilgisayarımdaki videoları yayınladığım televizyonun sesini kısıyorum.

"Randevusunu sikeyim," diye alay ediyor Hunter. "Herif beş-dokuz yaşındaydı ve pedofili bıyığı vardı."

"Ve bunu biliyorsun *çünkü*?" Ekranda Doll kurbanının mahrem yerlerini testereyle kesiyor. İzlerken taşaklarım ağrıyor.

"Çünkü buluştukları bara kadar onunla ben yürüdüm. Sadece Dove'u öptüğüm için benden intikam almaya çalışıyor."

"Hmm. Belki de o ve ben bir ekip oluşturmamız. İkinizin önünde biraz tükürelim ve bakalım hoşunuza gidecek mi?" diye düşünerek yeni bir şişe almak için ayağa kalkıyorum. Ancak kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz suçluluk duygusu karnıma yumruk gibi iniyor.

Geçen gece bir korkak gibi kaçtığımdan beri Dove'u görmezden geliyorum. O daha iyisini hak ediyor. Narin boynunun etrafındaki çürük halkasından ve büyük mavi gözlerinde yarattığım acıdan daha fazlasını hak ediyor. Ne kadar paniklemiş olursam olayım.

Doll olsa bile. *Özellikle de Doll ise.*

Ve lanet olsun, eğer öyleyse... bunca zamandır gözümün önünde miydi?

"Bunny'nin saçının teline dokunursan seni cinsel saldırıyla suçlarım."

Hunter homurdanıyor. Yapmayacağını biliyorum.

"Sürekli tehdit etmen çok hoş, ama yine de benim..." Benim neyim? Dove benim hiçbir şeyim değil. Her türlü şansını mahvettim.

Öyle değil mi?

"Öyle mi? Artık *senin mi*?" Hunter'ın sesi eğlenmiş gibi.

Ekrandaki hareket dikkatimi tekrar televizyona çekiyor. Kurban bağlarına doğru hamle yapıyor ve sandalyeyi Doll'un aletlerinin bulunduğu masaya çarpıyor. Kadın hançerinin kabzasıyla kurbanın sırtına vuruyor. Başı geriye düşüyor, omuzları iç çeker gibi yükselip alçalıyor, sonra masayı metodik bir şekilde eski konumuna getiriyor.

Yüzüm kızardı, neredeyse biramı düşürüyordum.

Aceyle dizüstü bilgisayarına dönüp otuz saniye geri sarıyorum ve Hunter'ın Bunny'nin randevusuyla nasıl dalga geçtiğini, adamın daha içkiler sipariş edilmeden gittiğini anlattığını hayal meyal fark ederek oynat tuşuna basıyorum.

Sahne tekrarlanırken dikkatle izliyorum, her saniyeyi Dove'un ofisinde bir şeyi yerinden oynattığımda nasıl tepki verdiğiyle eşleştiriyorum - onu eski haline getirmeden önce nasıl durakladığını.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

"Hey, Hunt? Suç mahallerinde hiç parmak izi bulamıyorsun, değil mi?" Doll'un parmaklarının tenimde nasıl hissettirdiğini düşünüyorum - pürüzsüz, pürüzlü kenarları olan, sanki pedlerin üzerine bir şey bantlamış ya da tutkalla kaplamış gibi.

"Hayır." "Sahneler her zaman temizlenir."

Arkama yaslanıp bir elimi yüzümde gezdirerek ona söyleyip söylememeyi tartıyorum. Ama özümde, araştırmak zorunda kalacağını biliyorum ve Dove'un parmaklıklar ardında oturması fikrini midem kaldırmıyor.

Doll hapishaneye ait değil. Erkekleri öldürmesi umurumda değil. İğrenç piçler bunu hak ediyor.

Hunter da onu yakalamakla pek ilgileniyor gibi görünmüyor. "Siz de Oyuncak Bebek'i ya da Siren'i yakalamak konusunda pek endişeli görünmüyorsunuz."

Isırmasını umarak önden gidiyorum.

Öyle yapıyor. "Bu tabii ki kayıt dışı Wren. Ama onlar kötü adamları öldürüyorlar, dünya onlarsız daha iyi. Bazılarımız onları parmaklıklar ardına koymak için can *atmıyor* değil."

Telefonu kapattıktan çok sonra, neredeyse tüm tesadüfleri eşleştirdikten sonra ikna oldum.

Dove Carroway Bebek Katili.

Bu bir e-posta ya da telefon görüşmesi olabilirdi. Neden ev ziyareti olmak zorunda?

İç sesim bugün garip bir şekilde Bunny'ye benziyor.

Soluk pembe balıkçı yaka kazağını (üzerimde berbat durduğu için sahip olduğum tek kazak) çenemin hemen altına oturana kadar yukarı çekiyorum. İhtiyacım olan son şey Hunter'ın arkadaşının bıraktığı morlukları görmesi ve sorular sormaya başlaması.

Bu en büyük ihanet. Bunny'nin çılgınlıklarını sanki yanımda duruyormuş gibi duyabiliyorum.

Hayır, ihanet Hunter'la yatmak olurdu. Bu zararsız. Bugün pazar ve bu konuşmayı özel olarak yapmalıyım.

Hunter'ın West Village'daki evinin sokağında yürürken Aux Merveilleux de Fred'den bir kutu mini Merveilleux alıyorum. İyi bir misafir her zaman bir hediye getirir ve Bunny Hunter hakkında sandığından daha fazla konuştuğundan, bunların onun en sevdiği ikramlardan bazıları olduğunu biliyorum.

Kapıyı açtığına daralmış, viski rengi bakışları beni selamlıyor. "O öpücüğün Wren'i kendine gelmeye zorlamak için olduğunu biliyorsun, değil mi? Üzgünüm Dove, ama arkadaşınla sana burada yer açamayacak kadar kafayı bozmuş durumdayım." Göğsünü sıkıyor, ses tonundan alaycılık damlıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve beni içeri almak için kenara çekilip kutuyu karnına sokarken yanından geçip gidiyorum. "Size de iyi günler, Dedektif Remington."

"Bunları sevdiğimi nereden biliyorsun?" Hiç vakit kaybetmeden kutuyu karıştırıyor ve kahve aromalı mini bir beze çıkarıyor. Gerçekten çok iyiler. Sırada beklerken iki çeşidini denedim ve hatta eve giderken almak için bir sipariş verdim.

Onu görmezden gelerek, yenilenmiş mekânına bakıyorum. Beklediğimden daha temiz.

-Beyaz ve lacivert duvarlar, gri tonlu mobilyalar ve açık meşe yer döşemeleri mekâna canlı ve dengeli bir hava katıyor. "Güzel kazılar."

"Teşekkür ederim. Söyle bakalım, Dove. Seni buraya getiren ne? Bunny öğrenirse ikimizin de derisini yüzer, biliyorsun değil mi?" Duraklıyor ve kaşlarını çatıyor, sonra başıyla onu mutfığa kadar takip etmemi işaret ediyor. "Burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," diye iç geçirdim. "Ama söz veriyorum, buraya sana o l a n sonsuz aşkımı ilan etmeye gelmedim. Koyu renk saçlar ve camı kesebilecek çene hatları bana göre değil." Gülüyor. "Sanırım bu bir iltifattı, o yüzden teşekkür ederim. Eminim sarışınları tercih ediyorsundur, ha?" Ağzına bir beze daha atmadan önce göz kırptıyor - bu sefer çikolatalı olanı. Ağzını doldururken soruyor: "İçecek bir şey ister misin? Tekila için çok erken... yoksa öyle mi?"

Sırıtarak yutkunuyor. "Yemin ederim, bazen sen ve Bunny'nin o şeyle koştüğünüzü düşünüyorum. Sanki bir şeymiş gibi yakıt."

"Su iyidir." Beyaz granit adanın en ucundaki uzun tabureye tırmanıp gri mermer detaylara bakıyorum. "Bak, aramamın tuhaf görüldüğünü biliyorum. Muhtemelen telefonda da sorabilirdim ama..." Kendimi sorgulayarak sözümü kesiyorum. Wren hâlâ beni görmezden geliyor ve dün gece onu Oyuncak Bebek olarak görmeye gitmemden sonra herhangi bir şüphesi varsa, başvuracağı ilk kişi Hunter olacaktır.

Ama yine de... Hunter aynı zamanda ihtiyacım olan cevaplara sahip olabilecek tek kişi. "Wren hakkında bazı sorularım var."

Bir bardak su ve küçük bir kâse limon dilimini önüme koyuyor, sonra dirseklerini tezgâha dayayıp bana temkinli bir bakış fırlatıyor. "Ne tür sorular?"

Bakışlarımı kaçırarak suyuma iki kama sıkıştırıyorum. "Wren'in geçmişi hakkında."

Hunter usulca iç geçiriyor ve benimkinin hemen köşesindeki tabureye oturmak için adanın etrafında dönüyor. "Ne oldu?"

"Özel bir şey yok." Omuz silkerek yalan söyledim. "Sadece... fark ettiğim bazı şeyler var ve senin bir fikrin olup olmadığını merak ettim."

"Nasıl?" Hunter'ın bunu kolaylaştırmayacağını farkındayım. Cevap istiyorsam, doğrudan sormam gerekecek.

"Wren'e küçükken bir şey mi oldu?" *İşte. O kadar da kötü değilmiş.*

Hunter'ın omuzları gerildi.

Belki de öyledir.

Limon kasesini alıp granitin üzerinde boş boş döndürüyor. "Ne gibi bir şey?"

"Tanrım, Hunter." Suyumu itiyorum, sıvı bardağın kenarından aşağı damlayarak bardağın etrafında bir halka oluşturuyor. "Sorumdan kaçmayı bırak. Bir basın mensubu olarak sormuyorum. Onun için endişelendiğimden soruyorum."

"Sana tekrar soracağım, Dove. Ne oldu? Ne oldu?" Bana bakmıyor ama ses tonu sertleşti ve varsayımlarımın temelsiz olmadığına inanmamı sağladı.

"*Hiçbir şey,*" diye vurguluyorum. Birini tanımak için biri gerekir diyeceğim neredeyse. Ama Hunter'la derin, karanlık sırlarımı paylaşacak kadar yakın değilim. Onunla bağlantı kurma çabası içindeyken bunları Wren'e anlattığım için hâlâ kızgınım.

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor. Sonunda konuştuğunda, o kadar sessiz ki onu zar zor duyuyorum. "Annesine benziyorsun. Benzerlik tekinsiz."

Kalbim çarpıyor, kaburgalarım doğru yavaş, mide bulandırıcı bir gümbürtü. İçimde donmuş bir baharın ilk çözülen damlaları gibi rahatsız edici bir his yuvarlanıyor. "Annesi mi?"

"Evet. Her zaman... yakın bir ilişkileri vardı." Hunter elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor. "Babası o küçükken onu terk etti. 'Hanım evladı' bir çocuğun yetiştirilmesinde yer almayacağını söyledi ve annesinin ona bebek gibi davrandığından yakındı. Wren'in, babasının onu kendisinden alması için her şeyini verebileceğini bilmiyordu."

Gözlerim yaşıyor ama onları tutuyorum. Eğer bu düşündüğüm yere gidiyorsa... Wren neden orada oturdu ve kendi geçmişini paylaşmadan benim geçmişimi anlatmama izin verdi?

"O... o..."

"Emin değilim," diye mırıldandı Hunter. "İşaretler vardı. Bu büyük bir suçlamaydı ve kanıt olmadan aileme bir şey söylemek istemedim." Çenesini başparmağı ve işaret parmağı arasında tutuyor, bacağı

zıplıyordu. "Wrenley'le yüzleştüğimde bunu inkar etti. Yani, şiddetle inkar etti. Sanırım utanmıştı. Ve ben denedim-" Devam etmeden önce sert bir şekilde nefes vererek ara veriyor. "Onun yanında olduğumu bilmesini sağlamaya çalıştım. Artık acı çekmek zorunda olmadığını."

Titrek bir nefes alıyorum. Wren kendisi kadar ağır bir şey taşıırken beni nasıl rahatlatabilirdi? Bu yüzden mi Oyuncak Bebek'e bu kadar takıntılı?

Çocukları istismar edenler sadece erkekler değildir.

Polis merkezindeki sözlerini hatırlıyorum. Bir gözyaşı kaçıyor, sonra bir diğeri kirpiklerime yapışıyor.

"Hafta sonuna kadar gitmişlerdi," diye bitiriyor Hunter. "Wren'e göre onları topladı ve yeni erkek arkadaşıyla yaşamak için Kaliforniya'ya taşındı. İrtibatta kalmaya çalıştık ama sonunda konuşmayı bıraktık. Üniversiteden sonra yeniden görüştük ve iyi görünüyordu, ben de bir daha bu konuyu açmadım."

"Ona cinsel tacizde bulunduğunu mu düşünüyorsun?" Kelimelerin tadı acı. Benim yaşadıklarım korkunçtu ama Hunter'ın söyledikleri doğruysa... Wren'in yaşadıkları hayal bile edilemez.

Ve eğer ona benziyorsam... Tanıştığımızda benden bu kadar nefret etmesine şaşmamalı.

Tacizcime benzeyen birini öpmeyi hayal bile edemiyorum. İşleri daha ileri götürmeye çalıştığımında böyle tepki vermesine şaşmamalı.

Hunter başını sallar. "Bilmiyorum. Dediğim gibi, şüphelerim var. Ona bir koalanın okalıptüs dalına sarıldığından daha sıkı sarılıyordu ve aşırı - aşırı demek istiyorum - *sevecendi*. Zaman zaman rahatsız ediciydi."

"Hiç *onu* rahatsız ediyormuş gibi göründü mü?" Ama ben cevabı zaten biliyorum. Ben de Freddy'ye yıllarca aynı şeyi yaptım. Başlarda kendimi özel hissettiğim için, ama artık öyle hissetmediğiminde... Buna bu kadar uzun süre izin veren bir kıza kim inanır ki?

"İyi saklamış. Wren gerçek duygularını saklamakta hiç de iyi değildir." Hunter bana bir bakış attı, gözyaşlarımı görünce keskin yüz hatları yumuşadı. "Ona hiçbir şey söyleyemezsin, Dove."

"Yapmayacağım." Makyajımı lekelememeye dikkat ederek gözlerimin altını ovuyorum. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Senden hoşlanıyor. İstemiyor ama seviyor. Ona karşı sabırlı ol." Ona bilmiş bir bakış atarak gülüyorum. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

"Hey, eğer üstün olduğum bir şey varsa, o da sabırdır." İç çekiyor. "Bundan bahsetmişken, bana bir şey söyle."

Burnumu çekerek adanın ortasındaki kâğıt havlu rulosuna uzanıyorum ve bir tane koparıp gözlerimi siliyorum. "Bu da ne?"

"Zamanımı boşa mı harcıyorum?" Sinirli bir şekilde kıpırdanıyor, parmaklarını ritmik bir şekilde sadece kendisinin duyabileceği bir melodiye vuruyor.

Ne demek istediğini ya da ne hakkında konuştuğunu açıklamasına ihtiyacım yok.

"Zamanınızı boşa mı harcıyorsunuz? Sanırım bu değişir. Ondan tam olarak ne bekliyorsunuz?"

"Hiçbir şey," diye başını sallayarak nefes alıyor. "Ondan beni içeri almasından başka bir şey beklemiyorum."

"Seni içeri aldı, Hunter. İster inan ister inanma -beni saymazsak- gerçek bir arkadaşına sahip olduğu en yakın şey sensin. Yıllardır onun yanındaydın. Şimdi ondan vazgeçme."

"Ondan vazgeçmiyorum. Ama sanki ne zaman bir adım ileri gitsem, o iki adım geri atıyor. Ben sadece..." Yumruğunu adaya vurur. Öfkeyle değil, Bunny'yle olan durumundan duyduğu hayal kırıklığıyla. "Sadece onu sevmeme izin vermesini istiyorum."

Bunny bunu hak ediyor. Onunla ilgilenmek isteyen ve onu olduğu gibi kabul edecek bir erkeği hak ediyor. Özellikle de kocası onu bir Stepford ev kadınına dönüştürmeye çalıştıktan sonra.

Hunter'la bunu her şeyden çok istediğini biliyorum. Ama aynı zamanda korktuğunu da biliyorum ve dürüst olmak gerekirse ona istediğini verebileceğinden emin değilim.

"En iyi tavsiyem *kendi* tavsiyenize uymanız. Sabırlı ol. Kocası öldüğünde, Bunny onun oldukça yüklü bir hayat sigortası poliçesi olduğunu öğrendi." Sözlerimle birlikte başımı sallıyorum, satır aralarını okumasını istiyorum.

Anlamıyor. Bunun konuşmayla ne ilgisi olduğunu bilmiyormuş gibi çentik kaşlarıyla bana bakıyor.

Tatlı, tatlı, Dedektif Dick. Çok güzel, ama çok basit.

"Hayata hazır, Hunter. İstemiyorsa çalışmak zorunda değil. Ama geri dönmesinin bir *sebebi var*." Onu özlediği için geri döndüğünü açıkça söylemedim. Bunny henüz bunu bana itiraf etmedi bile. Sadece gerçeğin bu olduğunu biliyorum.

Tabureden kayarak bir elimi omzuna koyuyorum ve toplayabildiğim en ciddi ifadeyle ona bakıyorum. "Bunny olmak istiyor

Sevmiş. Sadece nasıl seveceğini bilmiyor çünkü sevdiği herkes onu incitti. Onu incitme Hunter. Yoksa seni öldürmek zorunda kalırım."

İKİ GÜN. Dove'un kişisel nedenlerle işten ayrılması için iki gün yetiyor ve ben destansı boyutlarda bir beşinci aşama yapışkanına dönüşüyorum.

Şimdi de senaryoyu tersine çevirdi, aramalarım ve mesajlarım cevap vermeyi reddediyor. Tek bir kırılmış *iyiyim mesajı* dışında. İtiraf etmeliyim ki, bu ona verdiğimden daha fazlası, ama onunla konuşmak, onu görmek için içimi kemiren ihtiyacı susturmaya yetmiyor.

Tam bir sapık moduna geçebilir, evine gidebilir ve ikiyüzlü bir şekilde beni neden görmezden geldiğini öğrenmek isteyebilirdim. Bunun yerine, sadece birazcık dizginliyorum ve neler olduğunu bilip bilmediğini görmek için en iyi arkadaşına pusu kurmakla yetiniyorum. Çünkü, belli ki, kaba davranmaktan başka bir şey yapmadığım ve hakkında pek de hoş olmayan şeyler söylediğim Bunny, Dove'un nerede olduğunu onca insan arasında *bana* söylemekte bir sakınca görmeyecek.

The Topsy Taco'ya girdiğimde, tamamen Bunny'yi avlamayı beklerken, kız arkadaşımı bir bardo masasının kenarına tünemiş, *Ryan'la hararetli* bir şekilde konuşurken bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. O kadar insan arasından.

Dove ne zaman yanımda olsa göğsümü mesken edinen vahşi canavar uyanıyor. Kıvrık boynuzlar, duman ve Ryan'ın manken gibi suratına yumruğumu indirmek için duyduğum açıklanamaz ihtiyaç bir engerek yılanı gibi içimde geziniyor.

Piç masaya yaslanmış, bir eliyle bilardo ıstakasını tutarken diğer eliyle de hikayenin ortasını işaret ediyor. Her ne söylüyorsa, Dove'un kahkahayla başını geriye atmasına neden oluyor, boynunun narin çizgisini ve cildini hala lekeleyen solmakta olan morlukları ortaya çıkarıyor. Kaşları birbirine yaklaşıyor ve uzanıp parmaklarını kaşlarının üzerinde gezdiriyor.

Dove birkaç santim uzaklaşıp Ryan "ı sallarken öfkem kabarıyor ve pembe Çortundaki görünmez tüyleri toplarken bir bahane olduğunu tahmin ettiğim bir Çeyler mırıldanıyor. Masadan kayarak beyaz gömleğinin eteklerini çekiştiriyor, sırtını saran ve bir yay oluşturan kumaşı ayarlıyor, Ryan ise sorgulamasını sürdürüyor.

"Orada daha ne kadar aptal gibi duracaksın?" Bunny'nin yumuşak tonu sessiz kaynaşımını böldü.

Şimdi yanımda, koyu mor cilalı parmakları içinde tekila olduğunu tahmin ettiğim bir shot bardağının etrafında kıvrılmış. Bugün, gökkuşağı folyo pençe izleri yanağından aşağı iniyor ve elmacık kemiğinin en yüksek noktasındaki gözünün altındaki yara izini kapatıyor. Leylak rengine boyanmış dudaklarında kurt gibi bir sırıtışla olan biteni izliyor ve Hunter'ın bu koyu saçlı güzele neden hayran olduğunu *anlıyorum*.

Dove'un parlak, coşkulu bir güneş ışığı olduğu yerde, Bunny gizem ve hesaplama duygusuyla sarmalanmış, tavşan postuna bürünmüş bir kurt gibi. Bakışlarımı tekrar Dove ve Ryan'a çeviriyorum ve onları tam anlamıyla bir tartışmaya kilitlenmiş halde bulmaktan rahatsız oluyorum. "Onlar-"

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Bunny kollarını kavuşturmuş, içkisini yudumluyor. "Şimdiye kadar o kızın senin parmağında oynadığını bilmen gerekirdi, gerçi bunu sana söylediğim için beni öldürür."

O zaman neden beni görmezden geliyor?

Dove hararetli bir şekilde konuşurken onu inceliyorum, bu halini Oyuncak Bebek'le bağdaştırmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Bunu anlayamıyorum ama yine de anlayabiliyorum. O çözmem gereken bir paradoks. Bana bakmasını istiyorum, *beni seç* enerjisinin her umutsuz dalgasını çubuğa gönderiyorum. Bu onu çekiştiriyor, görünmez parmaklar çenesini bana doğru eğiyor. Bir anlığına öylece bakıyor. Sonra, sıcak bir gülümseme dudaklarının köşesini çekiştiriyor.

Bunny uzaklaşmadan önce, "Tanrım, siz ikiniz çok kalın kafalısınız," diye iç geçiriyor.

Neredeyse ona dönüp Hunter'la daha iyi olmadıklarını söyleyecektim, ama tam Dove bana doğru bir adım atacakken Ryan uzanıp kemerinin halkasından tutuyor ve onu geri çekiyor. Agresif bir hareket değil, ama kalın platformlarında tökezlemesine neden oluyor, kendini sabitlemek için ona tutunuyor.

Ayaklarım beni altı uzun adımda barın karşısına taşıyor; niyetim yumruklarımı doğrudan Ryan'ın suratına indirmek. Durmuyorum. Tereddüt etmiyorum. Ryan'ın kişisel alanına giriyorum, göğüs göğüse, onu Dove'u bırakmaya zorluyorum. "Çek o lanet ellerini onun üzerinden."

"Vay vay vay, Hunter'ın fino köpeği değil mi bu?" Ryan göğüs kaslarını şişirerek, sanki ona olan beş santimlik farkımı telafi edecekmiş gibi bakıyor. "Bu seninle ilgili değil."

"Wrenley, ne yapıyorsun?" Dove küçük avucunu göğsüme dayayarak aramıza girmeye çalışıyor. Bu puşla takıldığı için zaten kızgın değilim, şimdi kesinlikle kızgınım çünkü az önce *tam adımı* kullandı.

"Sana ondan uzak durmanı söylemiştim," diye feryat ediyorum, öfke her gözeneğimden yayılıyor. Eğer onun hakkında söylediği şeyleri bilseydi, onunla konuşmayı aklından bile geçirmezdi. Ama bir kalabalığı çekiyoruz ve bu pisliği herkesin içinde yayarak onu utandırmayı reddediyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyor, hâlâ aramıza girmeye çalışıyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Wrenley."

Boynumu kırıyorum, çenem geriliyor, ama cevap veremedim Ryan araya giriyor. "Seninle konuşmayı neden birden bıraktığımı bilmek ister misin?" Bana eliyle işaret ediyor. "Çünkü bu pislik beni tehdit etti."

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. "Ona *nedenini* söylemek ister misin?" Sesim kulaklarıma yabancı geliyor; çiğ, filtrelenmemiş bir öfke damlıyor. Hiç böyle bir öfke hissetmemiştim. Birini tamamen yok etmek için böylesine dizginlenemez bir ihtiyaç.

"Sorun değil. Önemli değil." Dove parmaklarını ceketimin içine sokuyor, bana doğru adım atıyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Hadi buradan çıkalım. Beni eve götürür müsün?"

Sesindeki ve gözlerindeki aciliyet karşısında öfkem bir parça azalıyor. Elim belini buluyor, sıcaklığı beni topraklıyor - bana bir kez daha görevde olmayan bir polisle kavga ettiğimi hatırlatıyor.

"Küçük bir nefret sikişi gibisi yok sanırım." Ryan Dove'un başının üzerinden sırtıyor. "Sorun değil. Onu bir gezintiye çıkar. Her zaman geri gelir."

Dove'un nefesi kesildi. Dönüyor, eli havada uçuşuyor. Adam bileğini salınımının ortasında yakalıyor ve onu geri itiyor - canını yakacak kadar sert değil ama tökezlemesine yetecek kadar.

Yüzüne doğru savururken onu yakalamak için hamle yapıyorum. O kaçıyor ve kendi yumruğunu atıyor. Yere düştü ve kafamı yana savurdu.

"Wren!" Dove kollarımda kıvranıyor, zarar görmemiş ama *lanet olsun*, onu ciddi şekilde yaralayabilirdi ve yüzündeki ifadeden bunu bildiği anlaşılıyor.

Avucunu ağzımın kenarına bastırıyor, endişeli bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce omzunun üzerinden ona bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Ben daha sert darbe aldım." Tükürdüm ve elimin tersiyle kanlı dudağımı sildim.

Biri ona peçete uzatıyor. Bir fedai beceriksizce gelip Ryan'a dışarı kadar eşlik ediyor. Kalabalık tarafından yutulurken bize ters ters bakıyor ve sanki vebalı gibi onun için ayrılıyorlar. Polis düşmanı değilim ama güçlerini kötüye kullananlar var ve Ryan da kesinlikle onlardan biri. Onu ve Dove'u birlikte - yakından- düşünmek taze bir öfke uyandırıyor.

"Hadi gel." Dove kolumdan çekştirerek buz dolu bir poşeti dudağıma bastırıyor. "Hadi seni eve götürelim."

"Bunu yapmak zorunda değildin, biliyorsun," diye mırıldanıyor Dove, gül şeklinde, ahududu ve nane karışıklı bir buz küpünü -çünkü elindeki tek şey bu- dudağıma bastırarak. Acıdan hafifçe irkiliyorum ama ona gerçek bir zayıflık göstermeyi reddediyorum. Onun parlak zırlı şövalyesi olmak için acele ettim; basit bir kesik için ağlamamalıydım.

Ryan beni iyi benzetti, alt dudağımı o kadar kötü yarmıştı ki Dove dikiş atılması için beni hastaneye götürmeye çalıştı. Ama hasta insanlarla dolu havasız bir bekleme odasında oturmak ve uykusuzluktan hasta bakıcılarla uğraşmak istemiyordum.

Sadece eve gitmek istiyordum. Görünüşe göre, bu onun evi demekti. Bu konuda kızgın değilim.

Fang bir patisini kucağıma koyup ilgi için yalvarıyor ama ben fareyi kucağıma alamadan Dove onu nazikçe uzaklaştırıyor. "Büyük, kötü arkadaşın şu anda acı çekiyor, bebeğim. Onu sağlığına kavuşturmalıyız."

Birden beynim Dove'un küçük, sürtük bir hemşire kostümü içindeki görüntüleriyle doluyor ve boğazımdan bir inilti kaçıyor - ki o bunu tamamen başka bir şey sanıyor.

Bardan ayrıldığımızdan beri bilmem kaçınıcı kez, "Onunla bu işe hiç başlamamalıydın," diye tekrarlıyor ve buzu ondan almama izin veriyor.

"Not edildi. Bir dahaki sefere seni, tek görevi ahbablarının sana tecavüz etmesine izin vermek olan iki yüz kiloluk sığır etine bırakacağım," diye mırıldanıyorum, yavaşça dudağımın etrafındaki küpe masaj yapıyorum.

Dove dizlerinin üzerine oturmuş, küçük, öfkeli bir ejderha gibi burnundan hava üflüyor. Burun deliklerinden kıvrılarak çıkan pembe dumanın havayı ısıltılı bir öfkeyle doldurduğunu hayal ediyorum. "Bunu söylediğine hâlâ inanamıyorum. Beni tamamen kandırdı ve genelde karakter tahlilinde oldukça iyiyimdir."

Evet, ona olayların neden bu şekilde geliştiğini tam olarak anlattım. Ayrıca, teknik olarak ben başlatmış olsam da, onu görevi kötüye kullanmaktan ihbar etmek için en az üç kez polisi aradı.

Koltuğun üzerinden kalkıyor, kollarını kavuşturmuş, duvara bakarken bir ayağını yere vuruyor. "Olimpik oral seks göndermesinden biraz gurur duyuyorum yine de. Sporda rekabetçiyimdir," diye düşünüyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum, dudağımı tekrar yarmakla tehdit eden gülümseme çok genişlediğinde irkiliyorum.

"Zavallı ötücü kuş." Alaycı bir tavırla alt dudağını çıkarıyor. "Bana kötü davranırsan böyle olur işte."

"Sana göre mi?" Yakamı çekiştirerek kuşkuyla tekrarlıyorum. Tenime değen buza rağmen dairesi boğucu. Küpü bir bardak altlığına bırakıp ayağa kalkıyorum, ceketimi omuzlarımdan sıyrıp kanepenin koluna atıyorum ve kravatımı çözüp gömüğümün üstteki üç düğmesini açıyorum.

Dove adanın yanındaki tabureye atlıyor, çenesini eliyle destekliyor ve utanmadan beni izliyor. Yine, onu etrafta dolaşıp erkeklerin aletlerini kesen karanlık, akli dengesi yerinde olmayan Bebek olarak hayal etmeye çalışıyorum.

Küçükken yaşadığı onca şeye rağmen çok zeki ve mutlu.

İlk tanıştığımızda hedefi on ikiden vurdum ve onun sahte olduğunu mu düşündüm? O pamuk şekeri gülümsemesinin ardında bir şeyler sakladığını mı?

Umurumda mı ki?

Bu noktada, Dove'un Bebek olması başıma gelebilecek en iyi şey olurdu. Bencilce hem pastamı yiyebilir hem de onu yiyebilirdim. Sonsuza kadar her lanet günde bir tarafı pembe parıltılı siyah buttercream.

"Sana hikayemi anlattım ve sen beni hayalet gibi gördün, Wren," diyor açıkça. "Sana defalarca ulaştığımda bile beni görmezden geldin. Gördün mü? Çok adisin."

"Özür dilerim. Ben-" diye devam ettim, onun bakış açısıyla hiç düşünmediğimi fark ettim. Beni içeri aldı ve sanki onun travması benim için çok fazlaymış gibi kapıyı çarparak kapattım.

Tam bir aptalım.

"Dove-" Telefonum çalıyor, tiz sesi özür dilememi kesiyor.

Dove yarım bir dönüşle tezgahın üzerinde kendi telefonunun yanında duran benim telefonuma bakıyor. Gözlerini kırıştırıp mırıldanıyor, "Annen arıyor."

Anı mahvetmeyi *ona* bırak.

"Onu sana bırakayım." Dove, ben ona telefona cevap vermek istemediğimi söyleyemeden koridorda kaybolmaya başladı bile. Banyo kapısı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve bana doğru son bir kez anlamsız bir bakış fırlatıyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, geri çevir tuşuna bastım; ancak bir saniye sonra Hunter'ın adı belirdi. Cevap verdim. "Sanırım Bunny sana söyledi?"

"Evet. Nasıl hissediyorsun dostum?" diye soruyor en iyi Deadpool taklidiyle.

"Ben iyiyim, seni alaycı pislik. Ne istiyorsun? Bunny sana ne olduğunu anlattıysa, Dove'la birlikte olduğumu biliyorsundur."

"Bu küçük fıstık seni sağlığına kavuşturacak mı? İyi bir çocuk olduğun ve bir şampiyon gibi dayak yediğin için enayi olduğunu unutma. Yoksa onun için enayi olan sen misin?" Gülüyor.

"Güle güle, *Dedektif Dick*."

"Selam Hunter," diye sesleniyor Dove arkamdan. Dönüyorum, hâlâ telefonu tutuyorum, Hunter'ın kahkahası kulağımda yankılanıyor.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum ve şaşkın şaşkın bakarken telefonu kapatıyorum.

Dove görünüşe göre ceketimi ve kravatımı çıkarmamı rahatlamam için bir davet olarak algıladı. Ki burası onun yeri ve bunun için minnettarım.

Krem dantel süslemeli, sakız pembesi saten bir kaşkorse ve kalçalarını yukarıdan kesen uyumlu bir şort giymiş, saçları dağınık bir şekilde başının üstüne yığılmış halde oturma odasında yeniden belirir.

"Ne?" diye sorar. "Pijama zamanı. Rahatına bak, Songbird.

Film izleyip konuşacağız. Ben patlamış mısır yapacağım."

Beni geçip mutfığa gidiyor, sanki bizim için her gün olan bir şeymiş gibi malzemeleri çıkarıyor. "Git!" diye ısrar ediyor. "Yüzündeki kanı yıka ve gargarayla durula."

"Çok otoriter." O göremese de sırtıyorum. Şakacı şakalaşma bana bir şeyler yapıyor ve bunu istiyorum - kahretsin, kalıcı olmasını o kadar çok istiyorum ki.

"Yatak odasına taşıyana kadar bekle, yakışıklı" gibi şüpheli bir şeyler mırıldanıyor.

Göğsümde patlamış bir su balonu gibi bir sıcaklık oluşuyor. Beni mutlu hissettiriyor, neredeyse *başım dönüyor*.

Dove ve ben, çiftlerin genellikle kur yapmanın ilk aşamalarında yaşadıkları olağan gariplikleri çoktan aştık. Güldük, bağırdık ve birbirimize öyle şakalar yaptık ki, belki de her zaman doğrudan bu noktaya atlamamız gerekiyordu.

Ama hâlâ üzerimizde asılı duran çok fazla sır var.

Gerçek anlamda bir şeyler yapmak istiyorsak, gün ışığına çıkması gerektiğini düşündüğüm sırlar

o.

Banyodan çıkarken, o sırlardan bazılarının saklı olduğunu hissediyorum Koridorun sol tarafındaki uğursuz kapının arkasında. Evindeki diğer tüm kapılar gibi görünüyor, ama bu farklı *hissettiriyor* - neredeyse yanından geçerken soğuk, beliren bir varlık gibi.

Mikrodalgada patlayan mısır bana Dove'un hâlâ mutfakta olduğunu söylüyor. Yıldızlı kapı tokmağına uzanıp Fang'i uyarmamak için yavaşça çevirirken omurgamda garip bir karıncalanma hissediyorum.

Kilitli.

"Ne yapıyorsun, Wrenley?"

KAHRETSİN!

Sorusu beni ürkütüyor ve neredeyse kendimi duvara doğru fırlatıyorum.

"Tanrım, beni korkuttun." Derin bir nefes alarak göğsümü tutuyorum ve ona doğru bir adım atarken hafif bir kıkırdamanın çıkmasına izin veriyorum.

"Ne yapıyordun?" diye tekrar soruyor, yüz hatlarını gerginleştiren bir ihtiyatla. Bana öyle bakılmasından hoşlanmıyorum.

Sakin davranarak omuz silkiyorum. "Beni burnumu sokarken yakaladın. Merak ettim." Kaşlarımdan biri hafifçe kalktı. "Merak kediye öldürür, Songbird."

"Ama cevaplar onu geri getirdi ve bilgi onu canlı tuttu."

Onu yönlendirme girişimim işe yaradı. "Felsefe için çok geç, Wrenley."

Neden *bana sürekli öyle diyor?*

"Bana öyle deme," diye çıkışıyorum, niyetimden daha sert bir şekilde. Tam adımı kullanmasından bıktım. Aptal takma adıma bakış açımı değiştirdi ve şimdi de başım beladaymış gibi beni tam adımla mı çağırmak istiyor?

Hayır.

"Sana ne diyeyim?" Dove küstahça soruyor, yumruklarını kalçalarına yerleştiriyor ve boynunu eğip bana bakıyor. "Senin adın mı?"

Yavaşça öne çıkıyorum, onu bir adım geri çekilmeye zorluyorum. "Hiç tam adımlı kullanmıyorsun."

Bir adım daha. "O zaman sana nasıl hitap edebilirim? Songbird'ü sevmiyorsun. Wren'i de sevmiyordun. Eğer tam adını kullanamayacaksam, o zaman sana başka ne diyebilirim?"

Bu kedi fare oyunu beni sertleştirdi, aletim fermuarıma vuruyor. Gözleri aşağı kayıyor, dudaklarını yalarken dili parlıyor.

Gergin misin, bebeğim?

"Senin. Seni sinir bozucu lanet kadın." Uzuvarımın telaşıyla onu taburenin üzerine kaldırıyorum ve o da aynı anda zıplayarak onu yakalamamı bekliyor.

Ağızlarımız kabaca buluşuyor ve ben acıya karşı savaşıyorum, onun sunduğu cennetten küçük bir parçayı almak için acıya karşı askerlik yapıyorum. Dudaklarında kan tadı almadan önce sadece bir an sürüyor.

"İyi misin?" diye soruyor hafif bir kahkahayla, avuçları yanaklarımda sıcacık. Alnını benimkine yaslıyor ve bir vampir gibi tenindeki kızılığını yalıyor.

"Evet. Ben iyiyim." Dökülen saç tellerinden birkaçını düzeltiyorum. Bu hareket sanki yıllardır yapıyormuşum gibi doğal geliyor.

Kalçasını kavrayarak, vücutlarımız birleşene kadar onu kendime çekiyorum. Dove benim kollarıma, bedenime ait, kafamın içinde kira ödemededen yaşıyor. Eğer bir buçuk ay öncesine dönüp her şeyi baştan yapabilseydim, o ilk gün onun için dizlerimin üzerine çöker ve hayatım üzerine yemin ederdim.

"Gerçekten ciddi miydin?" Gömleğimi kavriyor, sıkılı yumruklarının gücüyle iki düğmeyi yırtıp göğsümün yarısını ortaya çıkarıyor. Bakışları kalbime kilitleniyor. "Gerçekten benim olmak istiyor musun, Songbird?"

"Evet." Burnuna sokuluyorum ve ağzımın yaralanmamış tarafıyla onu usulca öpüyorum. Ellerim kaşkorsesinin altından kayarken tüylerim diken diken oluyor. "Binlerce kez evet."

"Seni daha iyi hissettirmemi ister misin bebeğim?" Sesi boğuk bir törpüye dönüşüyor, elleri keşfetmek için gömleğimin içine kayıyor.

"Sana istemediğin bir şeyi asla yaptırmam," diye mırıldanıyorum o öne doğru eğilip baktığı noktaya bir öpücük kondururken, altındaki organı beni böylesine fethetmesinin ödülü olarak sahiplenirken. Dove geri çekiliyor, biraz üzgün, biraz da utangaç görünüyor. Gözlerime bakmayı reddediyor. "Sana istemediğin bir şeyi asla yaptırmam,

Ya da, Wren. Geçen gece seni ittiğim için özür dilerim."

Çenesini yukarı kaldırarak dudaklarını okşuyorum ve ona ağzımla her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Ellerini diğer düğmelerin üzerine koyarak sessizce kıyafetlerimi çıkarması için onu cesaretlendiriyorum.

"Emin misin?" diye fısıldıyor bana karşı, sonra fermuarıma uzanıyor.

"Evet," diye inliyorum, nefesim kesiliyor.

Pantolonumun sınırlarından kurtulmuş, avucunu üzerinde gezdirirken sikim boxer klotumun içinde zonklıyor.

Bu *onun* ilk günden beri hayalimdi. Bu kadar şanslı piçler olacağımızı hiç düşünmemiştik.

Pantolonumdan çıkarak bacaklarını belime doladım ve onu yatak odasına taşıdım. Tenimi okşarken boynuma karşı yumuşak kıkırdamaları beni teşvik ediyor. "Seni öpmek için olmadığı sürece dilimi kullanmama izin var mı?"

Neden sürekli beni kontrol ettiğini bilmiyorum. Evet, geçen sefer sinir krizi geçirdim. Ama nedenini bilmiyor. Kafamın arkasındaki küçük bir ses daha ileri gitmeden önce konuşmamız gerektiğini söylüyor-

Sonra dişleri göğüs ucumu sıyrıyor ve daha onu çıplak görmeden neredeyse boşalıyorum.

"Ben cam değilim, Dove. Geçen seferki gibi üzerine düşüp paralanmayacağım." Onu yatırmaya çalışıyorum ama o hemen bizi ters çeviriyor ve beni krem, yumuşak altın ve al renkli dekoratif yastıkların st üste yığıldığı yatağın başına götürüyor.

"Seni parçalara ayırmayı *planlıyorum*, Songbird." Kıyafetlerimin sonuncusunu da vücudumdan sıyrıyor, makyaj masasının ışıklarının yumuşak parıltısı onu ruhani bir haleye brndrrken huşu içinde sikime bakıyor. "şanslıyım," diye mırıldanıyor takdirle, bir parmağını uzunluğumu kaplayan damarların üzerinde gezdiriyor. "Benim zevkim için kaburgalı."

Dilini tenimde gezdirip bacaklarımın arasından karnına yerleşirken "Siktir," kelimesi uzun bir iniltiye dönüşüyor. Aletim karın kaslarıma vuruyor, bana tatlı tatlı gülümseme için onu terk ettiğinde dikkatini çekmek için yalvarıyor.

"Başının altına bir yastık daha koy, böylece beni izleyebilirsin bebeğim." Ağırlığını bir koluna veriyor, beni başparmağı ve orta parmağı arasına alıp itaat etmemi beklerken boş boş okşuyor.

Dove'un sikimi orospusu yapmaya hazır olması kadar ateşli bir şey görmemiştim.

Parlayan dili tacımı yalamak için dışarı fırlıyor, yarığın üzerine serin hava üflemek için geri çekilmeden önce ucun etrafında şehvetli bir şekilde dönüyor. Şimdiden ağlamaya başladım, beni hassas bir şekilde boğazına alırken tükürüğüyle karışmak için precum sızıyor.

Tüm sinirlerim yanıyormuş gibi hissediyorum, yaptığı her geçişte elektrik atımları tutuşuyor. Her darbesi daha da derine iniyor, yumruğu ağzına sığdıramadığı yerimde çalışıyor.

Ama deniyor işte.

Hızını artırırken gözlerimi ondan alamıyorum, her santimimi emerken dudaklarının kenarlarında tükürükler köpürüyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş tadını çıkarıyor.

Henüz gelme. Henüz gelme. Bir inilti havayı doldururken dudakları etrafımda kıvrılıyor. *Kahretsin, bu ben miyim?*

Dove sikimi bırakıyor, tembelce beni okşarken tükürük ipi hâlâ bizi birbirimize bağlıyor. "Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en erotik şey. Benim için daha yüksek sesle söyle, Songbird."

Yenilenmiş bir güçle tekrar aşağı iniyor, pelüş yorganına dolanmış olan elime uzanıyor ve parmaklarımı dağınık topuzuna geçiriyor. Sessiz izniyle kalçalarımı yüzüne doğru kaldırıyorum, boğazımdan tam olarak duymak istediği şeyi serbest bırakırken onu nazikçe aşağı itiyorum.

Boyumun etrafındaki memnun iç çekişi gözlerimi geri döndürüyor. Aylardır bastırdığım gerginliği boğazından aşağı boşaltmaya çok yaklaştım.

Hiç kimseyle böyle olmamıştı. Tüm kontrol Dove'da ama bir şekilde bana kontrolü elinde tutan benmişim gibi hissettiriyor.

Birlikte hareket ediyoruz, zevk dolu inlemeler ve iç çekişler ağzının kaygan, ıslak emişine karışıyor.

"Siktir, Dove." Çok yaklaştım ama hiç bitmesini istemiyorum. Onun şımarık ağzını saatlerce sikebilirim ve sikimde boğulmasını izlemekten asla yorulmam. "Beni kendinin yaparken çok güzelsin."

"Mmhmm," diye inliyor etrafımda, titreşimler omurgama doğru fırlıyor.

Hayalarım geriliyor, iki elimle saçlarını can simidi gibi kavıyorum. Boştaki eli kalçamdaki anlaşılmaz sembolleri okşuyor, ağzının beni tüketme şekliyle yumuşak, çıldırtıcı bir tezat oluşturuyor. Yaklaşan orgazmımı engellemek için çaresizce onlara odaklanmaya çalışıyorum.

M

"Yaklaştım," diye uyarıyorum, sesim titriyor.

I

Başını sallıyor, hiç yavaşlamıyor, kararlılığı açık. Bir görevi var - ruhumu bedenimden emerken beni çözmeye çalışıyor.

N

Şu andan itibaren, onun istediği her şeyi yapacağım. Eğer Doll oysa, ben de onun suç ortağı olacağım. Cesetleri gömmesine yardım edeceğim. Ne isterse yaparım, yeter ki buna sahip olayım. *Ona* sahip olacağım.

E

Sıcak, kalın patlamalar halinde boğazından aşağı boşalırken adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor. Tüm bedenim sarsılıyor, onun altında titreyen bir enkaz haline geliyorum ve o hala emmeye devam ediyor, beni hiçbir şeye indirmeye kararlı. Sanki bir Tootsie Pop'un merkezine ulaşmaya çalışıyor.

"Siktir. Siktir. *Siktir*." Kalçalarım ağzını kovalıyor, diline karşı yumuşayana kadar beni her son artçı şoktan geçirirken gözümünden bir damla yaş süzülüyor.

Göğsüme tırmandığında, öldüğüme ve cennete gittiğime ikna oluyorum. Ve o da cennetin kapısında beni bekleyen melek.

Yumuşak kıkırdamaları tenimde titreşiyor. "Şey, üzülerek söylüyorum ki inci gibi kapılar yok, ama kesinlikle döl incileri vardı."

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?" Şaşkınlıkla soruyorum, kendimi tamamen kemiksiz hissediyorum. Ruhumu geri isterdim ama ruhumun onda kalmasını istiyorum.

Zaten artık ona ait.

Saçlarını tuttuğum yerde kafa derisine masaj yapıyorum, alnına bir öpücük konduruyorum, sonra burnunun ucuna, en sonunda da ağzına, dudaklarındaki tadımın tadını çıkarıyorum. "İnanılmazsın amına koyayım."

Dove cevap vermiyor. Sadece gülümsüyor, parmaklarını göğsümün üzerinde birleştiriyor ve çenesini parmaklarına dayıyor. "Uyumak için kıyafet ister misin?"

"Turtle Dove, hangi dünyada kıyafetlerinin bana uyacağını düşünüyorsun?" Göğsümde sıcaklık yayılırken tembel bir sırtış dudaklarımı çekiştiriyor. Yanakları kızarmış ve yapış yapış ve kalçalarının arasındaki kaygan sıcaklık tenime sızıyor.

Onu ters çevirmek ve benim olarak işaretlemek istiyorum - tıpkı onun beni kendisinin yaptığı kadar kapsamlı, aynı şekilde yıkıcı bir şekilde.

"Az önce bana Turtle Dove dedin." Işıl ışıl parlıyor ve tüm odayı aydınlatıyor. "Sanırım benden birazcık hoşlandın."

"Az önce yaptıklarından sonra senden çok hoşlandım." Ondan nasıl nefret edebilirdim ki? Aptal rekabetimizin düşüncesi - dürüst olalım, pek de rekabet sayılmaz çünkü Dove her zaman istediğini elde ediyor - şimdi çok anlamsız geliyor.

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi yan dönüyor ve başını elinin üzerine koyuyor. "Fikrini değiştiren ne oldu, Songbird? Daha önce benden çok nefret ediyordun. Şimdi benimle olmak mı istiyorsun?"

Onun pozisyonunu taklit ediyorum, tamamen tükenmiş aletimin onun yatak büyütücüsüne *ve* duşuna düşmesini umursamıyorum, millet. "Gerçekten mi?"

Başını salladığında, başparmağımla dudaklarını izliyor, uzun, kalın kirpiklerinden düğmeli burnuna kadar güzel yüzünün her bir mükemmel özelliğini ezberliyorum. Hiç kimseyle şu anda olduğum kadar huzurlu olmamıştım.

Ona baktığımda, yaşadığım korkunç çocukluk hemen aklıma gelmiyor. Geçmiş yavaş yavaş yok oluyor ve mahvettiğimi düşündüğüm gelecek çok daha *parlak* görünmeye başlıyor.

"Evinde gibi hissediyorsun."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışmak sinüslerimi yakıyor.

Wren yanıma kıvrılmış uyuyor, benim kargaşamdan habersiz huzur içinde. İpeksi saç tellerini yavaş ve yatıştırıcı bir şekilde okşamaya devam etmeden önce yavaşça başına bir öpücük konduruyorum.

Evinde gibi hissediyorsun.

Annesi gibi mi demek istiyor?

Yoksa gerçekten öyle mi demek istiyor?

"Bir daha kimse sana zarar veremeyecek, Songbird. Ben buralardayken olmaz," diye fısıldıyorum dinlenmekte olan bedenine.

Annesi hayatta. Hayatta ve hala onunla iletişim halinde.

Konuşuyorlar mı?

Onu affediyor mu?

Bu yüzden mi Oyuncak Bebek'e bu kadar takıntılı?

Şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor.

Onu alter egom için her şeyi sakladığım odanın kapısını açmaya çalışırken yakaladığımda içime garip bir sükûnet çöktü.

O biliyor.

Evine döndüğüm gece morlukları görmüş olmalı. Benim zeki ötücü kuşum her şeyi bir araya getirdi ve yine de beni aradı. Hala merhametimle onu yememe izin verdi. Onu benim yapmam için bana yalvardı.

Benim olmanın ne demek olduğunu biliyor musun, Wren?

Bir kez benim oldun mu, seni asla bırakmayacağımı anlıyor musun?

Görüş alanımın kenarında beyaz ışıklar yanıp sönüyor. Fang başını yatağının kenarından kaldırıyor, karanlıkta parıltı titreşirken gözleri komodinine kilitleniyor. Bir kez daha, aylardır açmamış olmama rağmen annem arıyor.

Görünüşe göre ikimizin de anne sorunları var. Ben annemi affetmiyorum.

Öcünün tarafını tutan kadınla konuşmak için hiçbir isteğim ya da nedenim yok.

Ama şimdi, Wren'i yatağının altında gizlenen canavardan kurtarmak için yoğun bir ihtiyaç duyuyorum.

Sanki serseri düşüncelerim rüyalarına girmiş gibi kıpırdanıyor. Beni daha sıkı kavrarken koyu sarı kaşları birbirine yapışıyor. "Hayır..." diye mırıldanıyor.

"Ne yok, bebeğim?" Yüzünü daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum.

Derin bir ürperti vücudunu sarıyor. Parmakları beni kavradığı kalçama acıyla saplanıyor. "Hayır, yapma!"

"Wren," diye fısıldıyorum, onu hafifçe sarsarak. "Bebeğim, uyan. Kabus görüyorsun."

Beni ne kadar sıkı tutuyorsa, beni itmeye çalıştığında gücü daha da artıyor ve dikleşiyor. "Dokunma bana!"

"Bebeğim, benim. Benim, Dove," diye yatıştırıyorum, yanaklarını okşamak için yorganın üzerinde çabalamadan önce hızla başucu lambamı açıyorum. "Benim, Dove."

Odaklanmamış gözler birkaç saniye benimkilere kilitlendikten sonra netlik kazanıyor. "Dove?"

"Evet, bebeğim." Tehditkâr gözyaşlarına karşı koyuyorum. "Benim."

Wren beni kendine doğru çekerken yanıyor, sanki sonsuz bir denizde onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi bedenlerimizi birbirine yapıştırıyor.

"Bir şeyin yok." Nefesi boynumda eşitlenene kadar parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Özür dilerim. Ben... ben seni yine incittim mi?" diye sorar korkuyla.

"Hayır, Songbird. Bana zarar vermedin. Uzan bakalım." Partnerim giyinirken kendimi çıplak halde savunmasız hissedeceğimi biliyorum, bu yüzden boxer külotunu alıyorum ve yanına yerleşmeden önce giymesini bekliyorum.

"Kötü bir rüya mı gördün?"

"Sadece aynı lanet kabus." İç geçiriyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. Saç telleri dağınık bir şekilde alnına düşüyor ve ben bir anlığına ona hayranlıkla bakıyorum.

Wren güzeldir. Trajik türden bir güzellik; kendisine karşı silah olarak kullanılmış, ancak nereye *bakacağınızı* bilerseniz görebileceğiniz bir hüznü gizleyen türden.

"Ne?" diye mırıldanıyor, bakışlarımla buluşmak için kayıyor. Parmakları tenimde sıcak yollar çiziyor, omzumdan dirseğime ve tekrar geriye.

"Hiçbir şey." Bakışlarımızı ayırmak fiziksel olarak acı veriyor ama göğsüne sokuluyorum ve ona *Wedding Crashers* filminde kıızıl saçlı kızın Vince Vaughn'a sarıldığından daha sıkı sarılıyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Boyun eğmiş bir iç çekiş. Daha o konuşmadan cevabını biliyorum. "Bu gece olmaz."

İtmiyorum. Onun yerine tırnaklarımla teninde boş desenler çiziyorum. Eli dizimin etrafından dolanıyor, bacağımı yarı yarıya onun üzerine düşene kadar yukarı kaldırıyor. "Bu gece başka şeyler yapmayı tercih ederim."

Dudaklarını dudaklarıma her değdirdiğinde irkiliyor, ben de dudaklarını bırakıp boğazını ısırmağa başlıyorum. Elleri dolaşüyor, keşfediyor - dokunulmadık hiçbir yerimi bırakmıyor.

Beni altına doğru kaydırıyor. "Seni tatmak istiyorum," diye mırıldanıyor, burnunu meme ucumun üzerinde gezdirdikten sonra dişleriyle kaşorsemin üzerinden hafifçe sıyrıyor.

"Songbird." Daha da güneye gitmeden onu durduruyorum. "Dudağın bunu kaldıramaz." Ereksiyonu bariz bir şekilde belli oluyor, iç çamaşırını zorluyor, yanıp sönen bir neon tabela gibi harekete geçmeye *hazır*. "Neden seninle tekrar ilgilenmeme izin vermiyorsun? Ne de olsa benim hemşire olmam gerekiyor."

Bana attığı bakış hiç hoşuma gitmedi. Ben daha gözlerindeki muziplik parıltısını fark edemedim, arkasını dönüp beni kucağına çekiyor ve sırtını yastık dağıma yaslıyor.

"İyi hemşirelerin hastalarının tüm ihtiyaçlarıyla ilgilenmesi gerekmez mi?" diye kulağıma doğru boğuk bir şekilde inliyor. Parmakları kollarımda gezinip bileklerimi başının arkasına doğru kaldırırken vücudumdaki her sinir ateşleniyor. "Seni hissetmeye *ihtiyacım* var, Dove."

"Oh, lanet olsun." Bir elini şortumun içine sokup iki parmağını kaygan tenimde gezdirirken içimden gırtlaktan bir inilti çıkıyor.

"Benim için çok ıslak." Boynuma sokuluyor, boşdaki eliyle üstümü aşağı çekip göğsümü avuçluyor, parmaklarının arasında tepe noktasını kıştırıp yuvarlıyor.

"Tanıştığımız gün de bu kadar tahrik olmuş muydun?" Boğazımda yumuşak bir kahkaha köpürüyor, iki parmağını içime sokarken keskin bir nefesle kesiliyor, başparmağı uyarılmamı topluyor ve yıkıcı bir hassasiyetle klitorisimin üzerine sürüyor. "Tanrım, Wren. Bu çok iyi hissettiriyor."

"Öyle mi?" diye inliyor, sanki benim zevkim onunkini besliyormuş gibi. "Cevap ver bana, Dove. Aynı odadayken hep damlıyor musun?" Alçak sesle ve uzun uzun inliyor, ben sırtımı eğip ereksiyonuna sürtünürken.

Hızını artırdıkça nefesim kesiliyor, içimdeki sıcaklık orman yangını gibi yükseliyor. "Evet!" diye haykırıyorum. "Sana teklif ettiğimden beri bunu istiyordum."

Kulağımı ısırırken kıkırdaması gırtlaktan geliyor. "Seni orada herkesin önünde memnuniyetle parmaklar ve benim olduğunu iddia ederdim."

"Neden yapmadın?" Sızlanıyorum, o beni parmaklarken ben de onu kuru bir şekilde becerene kadar kalçalarımı döndürüyorum.

"İstedğin bu mu, seni pis, pis kız? *Halka açık* bir açıklama mı?" Wren parmaklarıyla beni daha da yukarı çekerken kendimi en iyi şekilde güçsüz hissediyorum. "Kahretsin, Turtle Dove, beni çok sıkı kavırıyorsun." Parmakları G noktama sürtünüyor ve neredeyse yıldızları görüyorum. "Bacaklarını aç. Seni görmeme izin ver."

Sadece şortumu aşağı itmek için geri çekiliyor ve tekrar içeri kaymadan önce kalçalarımı ayırıyor. İkimiz de tekrar içime girmesini izliyoruz. Parmakları, başladığı işi bitirmek için yarattığı yapışkan karmaşanın içinden kayıyor.

"Hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim" diye fısıldıyor, alnını şakağıma dayıyor.

"Henüz amımın senin sikini yutuşunu izlemedin," diye nefes nefese alay ediyorum.

Dudakları benimkilerin üzerinde hayalet gibi geziniyor.

Wren meme ucumu bırakıyor ve kolunu çenemi kavrayacak şekilde yukarı kıvrıyor. Aramızda büyük bir boy farkı olduğunu hep biliyordum ama bana kıyasla ne kadar uzun olduğunu o ana kadar fark etmemiştim.

"Bunu kastetmiştim. *Bizi*. Benim için ayrılın." Ağzının yaralanmamış köşesiyle beni nazıkçe öpüyor. "Duvarlarının parmaklarıma karşı çırpındığını hissedebiliyorum. Bırak beni, Kaplumbağa Güvercin."

Sessiz bir inilti boğazımda düğümleniyor, sonra içimdeki baraj parçalanıp sıvı ateş dalgaları içimden geçerek elinin üzerine dökülürken ağzında eriyor.

"İşte bu. Çok iyi." Ona sevmediğimi söylediğim cümlelerin etrafından dolanıyor ve işe yarıyor. Övgüyü, coşkulu ödülü bedenim olmadan da hissediyorum.

kilitliyor. Bu da bende onu ödüllendirmek isteği uyandırıyor.

Ona karşı kıvranıyorum, daha sert giriyorum, dudaklarından dökülen küçük inlemeler için çalışıyorum. Aleti kış yanaklarımın arasına sıkışıyor, sürtünme acımasız ve düzensiz bir kükreme ile patlayana kadar itiyor.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca orada yatıyoruz, terli, bitkin ve daha fazlası için zorlamadan birbirimize dolanıyoruz. Yapış yapış giysilerimizden sıyrılırken bile. Temizlemek için sıcak bir bez aldığımda bile. Daha önce hiç bir kadınla geceyi geçirmediğini itiraf ettiğinde bile.

"Yine de kalacak mısın?"

Wren çıplak bedenimi onunkiyle aynı hizaya, sırt sırta, göğsüne doğru çekiyor ve yorganı ikimizin üzerine çekiyor. "Benden asla kurtulamayacaksın."

Parmaklarımı karnıma yasladığı elinin arkasında gezdiriyorum. "Senden kurtulmak istemiyorum, Songbird. Senin etrafımda olmandan hoşlandığıma karar verdim."

Ayağımı sabırsızca yere vurarak saatimi tekrar kontrol ediyorum. Son seferden bu yana sadece birkaç dakika geçmişti. İç çekerek tarayıcıyı yeniden yüklüyorum, mantıksız bir şekilde gelen kutumda yeni bir mesaj olmasını umuyorum. Gerçek zamanlı olarak yenileniyor; boş olduğunu biliyorum. Yine de kontrol ediyorum.

Site yapım aşamasındayken her zaman olduğu gibi ofis kaosla çalkalanıyor. Şimdiye kadar Joe'nun ayda dört gün bakım nedeniyle sistemi kısmen devre dışı bırakarak yayın yapmayı bırakacağını düşünürdünüz.

Sonunda tarayıcı yüklenir.

Hiçbir şey. Tekrar.

Göğsümle midem arasında bir yerde bir öfke kıvılcımı çakıyor, boğazıma mı yükselmek yoksa mideme mi inmek istediğinden emin olamıyorum. Dove saçma bir şekilde uzun süren öğle tatilinden hala dönmedi ve nereye gittiğini ya da neden fazladan bir saate ihtiyacı olduğunu bana söylemeyi reddetti.

Bugün bana Joe'ya kefil olacağı gün olmalıydı. Dün gece üç kez boşalmasını sağladığım için değil - sadece parmaklar ve oyuncaklar, çünkü dudağım tamamen iyileşene ve ikimiz de henüz tam seks konusunu açmayana kadar hala ona inmeme izin vermiyor - ama düzenli iş yükümün yanına yazdığım makale onu gözyaşlarına boğduğu için.

Dove'un bir zamanlar çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, Oyuncak Bebek'i bir kaide üzerine koymak yerine, incinmiş insanları nasıl *incittiği* hakkında yazdım ve belki de Oyuncak Bebek'in bir zamanlar kendisinin de istismara uğramış olabileceği olasılığını araştırdım - bu yüzden yaptığı şeyi yapmasının nedeni.

Dove'un deneyimini kullanarak belden aşağı vurdum belki. Ama ben de kendiminkini kullandım, acımızı bizim hakkımızda yazdığımı belli etmeyen güzel kelimelerle sardım. Onu dikkatle izledim, artan şüphelerimi doğrulayabilecek herhangi bir ipucu aradım - başından beri *o* olduğunu.

Okumayı bitirdikten sonra sessiz kaldı, arı polenli kreplerimizin geri kalanını cilaladı ve beni Tanner Smith'in ortasında hesabı ödemem için bıraktı. Döndüğünde Joe'yla konuşacağını söyledi.

şimdiye kadar bir sessizlik oldu.

Minik ayak sesleri koridorun aşağısından aceleyle yaklaşıyor ve dudaklarımı şimdi sadece hafifçe sızlayan bir gülümsemeye dönuştürüyor. Fang odaya dalıyor, heyecanla kıpırdanarak masamın etrafından dolanıyor ve kucağıma atlayıp bir öpücük telaşıyla yüzümü yalıyor.

"Hey, küçük dostum."

Sıçan bana büyüdü.

Dove birkaç hafta içinde annesini ziyaret edebileceğinden bahsettiğinde, bebek bakıcılığı yapmaya bile gönüllü oldum.

Bunny'nin bana saldırma şekli, beni davetsiz misafir olarak nitelendirmesi ve sadece geçici bir fantezi olduğum konusunda ısrar etmesiyle kıyameti tek başıma getirdiğimi düşünebilirsiniz. Hiçbir şekilde köpeğini izlememe izin vermezdi.

-Ve bunun ne olduğunu bilmiyorsanız, köpek anne dilinde vaftiz oğlu demek.

"Annen nerede?" Fang'in kulağının arkasını kaçıyorum, soluk

Tel tel kürkünün renkleri pastel ejderha sakalı şekerini andırıyor.

"Seni gördüğüne çok sevindi ve yirmi dört saatten az oldu. Kıskanmalı mıyım diye merak etmeye başladım, Songbird." Dove'un sesi ofisimi dolduruyor ve damarlarıma anında bir mutluluk dozu pompalıyor.

Ve duygusal.

Kahretsin, çok kötü oldum.

Dilimin ucundaki ukala espri başımı kaldırdığım anda yok oluyor. "Saçına ne yaptın?" Deşsete kapılmış ve afallamış bir şekilde soruyorum.

Dove'un güzel sarı saçları birkaç santim kısalmış. Bir zamanlar neredeyse sırtının ortasına kadar sarkan saçları şimdi göğüslerinin üst kısmına doğru kıvrılıyor.

Pastel pembe çizgiler, ara sıra patlamalar halinde ortadan uca kadar teller boyunca uzanır.

Daha önce hiç gerçek bir kız arkadaşım olmadı - o benim kız arkadaşım mı? - bu yüzden bu durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. Bir kadına saçına yaptığı şeyi beğenmediğini söylemen gerektiğini sanmıyorum.

Nefret ediyorum. Her şeyinden nefret ediyorum çünkü ona benzemiyor. Dönüyor, ellerini uzatıyor. "Beğendin mi?"

"Bunu önce konuşmamız gerekmez miydi?" Zayıfça sordum.

Elleri yanlarına düşüyor, ifadesi düzleşiyor. "Senin iznine ihtiyacım yok, Songbird. Ayrıca," diye canlanıyor, "bir değişiklik yapmanın zamanı geldi diye düşündüm."

Fang'i kucaklamak için masamın etrafında dönüyor. Parmakları sikime değiyor -kasıtlı olduğuna şüphe yok ama hem o hem de ben sersemlemiş durumdayız ve Fang ona beşlik çakamıyor. "Bana duygularım konusunda dürüst olmamı söylemiştin."

Dove kısa, soluk soluğa bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Evet."

"Tamam." Derin bir nefes alarak elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu beni kendi muhteşem buklelerimin güvenliği konusunda son derece endişelendiriyor çünkü sizi temin ederim, bir daha asla pembe olmayacaklar."

"Tanrım, Songbird. Rahatla biraz. Kimse senden saçını tekrar boyamanı istemedi."

"En başta *ben* boyamadım!"

"Mmmhmm. Hâlâ benim yaptığımı dair bir kanıtınız yok." Kelimeleri geveleyerek söylüyor, başını eğiyor, dört inçlik topuklu ayakkabılarıyla dönüyor, elbisesinin fırfırlı eteği yanaklarının kıvrımlarını ortaya çıkaracak kadar yukarı kalkıyor ve bir çift beyaz dantelli bikini kesimli iç çamaşırı giyiyor.

"Bunu neden yaptın?" Arkasını döndüğünde gözlerimi onun kıcından ayırıyorum.

Şakacı sırtışının yerini, gözlerine tam olarak ulaşmayan kasvetli bir gülümseme alıyor. "Bazen bana baktığında başka birini gördüğünü düşünüyorum ve sana kötü anıları hatırlatan birini hatırlatmak istemiyorum." Anlamını çözmeye çalışarak ona bakıyorum. Onunla geçmişim hakkında hiç konuşmamıştım...

Belki de Doll olarak onun peşinde olduğunu biliyordur.

Sözlerinin çifte anlamı mı var? Doll'dan korkmadığımı biliyor.

"Her neyse, işe dönmem gerekiyor. Birkaç saat sonra görüşürüz." Bana bir öpücük gönderdi.

Yakalıyorum ve yanağıma vurarak bir gösteri yapıyorum. Bu artık bizim olayımız ve çok da klişeyiz. Birbirimizden nefret ederken nasıl Hallmark'ın poster çifti olduk bilmiyorum ama artık her an bize çek kesmeye başlayabilirler.

"Makalem ne olacak, Dove?" Geri çekilen formuna sesleniyorum.

Dönüyor ve bana şeytani bir sırıtışla göz kırpmıyor. "Henüz o noktaya gelmedik, Songbird."

Gülümsemem düşüyor, kalbim mideme iniyor.

Sinir bozucu kadın!

Güvercin

"Sorun değil. Zaten Hunter'la birlikte ailesini ziyaret etmek için şehir dışına çıkacaktım," diyor Wren, bu hafta sonu meşgul olduğumu ve takılamayacağımı söylediğimde.

Kajulu tavuğunu düşünceli bir şekilde çiğniyor, bir soru sormak üzere olduğu belli olan eli kaşığı sıkıca kavırıyor. Bütün gece makalesinin neden bu haftaki baskıya girmediğini sormasını bekledim.

"Takviminde her cumartesi C.W. için işaretlemişsin. Nedir bu?" diye soruyor, sesi dikkatli ve temkinli.

Brokoli lokmamı yutuyorum, tofu ve biberleri çatalıma sürüklüyorum, uygun bir cevap düşünmek için zaman kazanmak amacıyla onları dudaklarımın arasından çekiyorum. Wren'in haftada üç kez yemek yediği küçük Çin-Amerikan restoranının baharata düşkünlüğü, sıcak limonlu suyla kovalarken bana birkaç saniye daha kazandırıyor.

C.W. hafta sonu itlafı anlamına geliyor -bu ister keşif ister kötü adamları vahşice öldürmeden önce mahrem yerlerini soymak anlamına gelsin- ama bunu ona söyleyemem. Benim peşimde olduğundan neredeyse yüzde yüz eminim. Wren beni her zaman şiddetli bir dikkatle izledi, ama şimdi bu daha da arttı, sanki Bebek'e kadar izleyebileceği en küçük ipliği yakalamak için kaymamı bekliyor.

C.W. için düşünebildiğim tek bir şey var. Annem.

"Cumartesi günleri annemle randevum var. Rochester'dan gelir ve geceyi burada geçirir. C.W. baş harfleri-Charlotte Woodsbury. Birkaç yıl önce yeniden evlendi."

Wren'e annemle konuşmadığımızı söylemedim. Tacizcime para ödemeye çalıştığını. Bana hiç inanmadığını. Yani benim küçük beyaz yalanım hakkında hiçbir şey bilmemeli.

Wren çiğnemenin ortasında duraklıyor, gözleri hafifçe kısılıyor. Kafasını kaldırıp bakmıyor, bakışlarımla buluşmuyor. "Hmm."

Sonraki birkaç dakika boyunca aramızda sessizlik hüküm sürüyor. O düşüncelere dalmışken ben bu hafta sonu için kendimi toparlamam gerektiği gerçeğine odaklanıyorum. Wren ve ben birlikte o kadar çok zaman geçiriyoruz ki, işlerin aksamadan yürümesi için gereken çabayı göstermedim.

Bu, kötü bir adamı rastgele bir yere çekip içini boşaltmaktan daha fazlası. Sevdiği ve sevmediği şeyleri öğrenmeli, alışkanlıklarını ezberlemeli, içki tercihi gibi detayları bilmeliyim ki onu uyuşturmak daha kolay olsun. Doğru peruğu, doğru geceliği seçmeli, DNA'mı her şeyden temizlemek için yeterli malzemeye sahip olduğumdan emin olmalıyım.

Bu zaman alır. Planlama.

Ve son zamanlarda, dünyayı ahlaksız erkeklerden ve onların iğrenç, küçük, pörsümüş gagalarından kurtarmaktan çok, bülbülümün muhteşem sikiyle tanışmakla ilgileniyorum.

"Makalemi neden yayınlamadın, Dove?" Wren'in sorusu düşüncelerimi yarıp geçiyor, sesi alçak ve yorgun.

Kendimi

kötü

hissediyoru

m.

Gerçekten

üzülüyoru

m.

Ama bu *benim olayım*. Çatalımı bırakıp tabağımı geri itiyorum. Fang kanepenin yanındaki yatağından başını kaldırıyor, bir ısırik umuduyla kuyruğunu sallıyor. Minik bedenini gererken elimi kaldırıyorum. "Hayır, bebeğim. Bu senin için çok baharatlı."

Wren'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Songbird, söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek, ama bunu şekerle kaplamayacağım. Doll benim işim. *Metro Media*'yı küllerinden doğurttum ve o zamandan beri onun hakkında yazıyorum. Özür dilerim, bunun bölgesel olduğunu biliyorum ama son işine gelip senin saçmalıkların hakkında yazmaya başlasam ne hissederdin?"

Yeni tıraş edilmiş çenesinde bir kas kıpırdıyor. "İyi yazılar yazıyorum-"

"Çok güzel yazıyorsun, Wren. Kimse yazmadığını söylemiyor. Ama şimdi beni çarşafın içinde yuvarlamana izin veriyorum diye işimi elinden almana izin vermeyeceğim." Kızgınlığımı maskeleyerek için çok uğraşıyorum, ancak mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışırken derimin altında fokurduyor. "Hakkında yazıyorsun

başka şeyler. Ben yazmıyorum. Eğer bir seri katil hakkında yazmak istiyorsanız, Gölge Siren hakkında yazın."

"Siren hakkında yazmak istemiyorum, Dove. Oyuncak Bebek hakkında yazmak istiyorum." Öfkesi bir anda kayboluyor, yerini kendini beğenmiş, çocuksu bir sırıtış alıyor. "Ben de varım."

İnancına neredeyse gülecektim.

"Bana yaklaştı."

Şaşırmış gibi davranmayı hatırlayarak başımı eğiyorum, gözlerim kısılıyor. "Neden *sana* yaklaşıyorsun ki?"

Hâlâ sırtıtarak ellerini uzatıyor. "Ne diyebilirim ki? Sanırım küçük bir kuş ona takıntılı olduğumu söylemiş." Kendi sözlerimi bana geri fırlatıyor.

Ne yaptığını biliyorum. Beni test ediyor, bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyor, kıskançlığımla oynuyor, kayabileceğimi düşünüyor.

Ben de hızlanıyorum. Eğer istediği bir şovsa, ona bir tane veririm.

"Yani bir seri katilin sana yaklaşmasına izin mi veriyorsun?" Öne doğru eğilirken sahte bir kıskançlıkla alay ediyorum. "Ona o kadar takıntılı mısın ki... ah, bilmiyorum, erkekleri öldürdüğünü unuttun mu? Söyle bana Wren, yaklaşmana izin verdi mi? Ona olan aşkını ve bağlılığını itiraf ettin mi? İki kez mi yaptın, Songbird?"

"Ne? Hayır!" Wren'in kafası gerçekten karışmış görünüyor.

"Ne olmuş yani?" Alay ediyorum. "Sırf seni ziyaret etti diye pes edip işimi almana izin vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Bencilce davrandığının farkındayım. Küçümsüyorum. Ama bu konuda geri adım atmayacağım. Wren'in kendi kulvarında kalması ve benimkine çarpmaya çalışmayı bırakması gerekiyor.

"Bana Joe'ya iyi şeyler söyleyeceğini söylemiştin!" diye çıkıştı. Suçluluk duygusu beni çekiştiriyor. "Sözünü tutmaya niyetin yoksa bunu neden söyledin ki?"

Umursamaz bir omuz silkmeye neşeli bir ses tonuna geri dönerek parlıyorum. "Bilmiyorum. Çok umutlu görünüyordun ve hayallerini krep yüzünden yıkmak istemedim."

Wren aniden ayağa kalkarak tabureden takım elbise ceketini aldı ve üzerine geçirdi. "Benimle çalışmayı bile denemeyecekse orada ne işim var bilmiyorum. Duygusuz davranıyorsun ve bana bok gibi davranıyorsun."

"Kimse sana bok gibi davranmıyor, Wren!" İnanamayarak gülüyorum. "Hassas davranıyorsun."

"Ve sen de duyarsız davranıyorsun."

"Lanet olsun, Songbird. Bu ilişkide kadının *ben* olduğumu sanıyordum." Bu söylenecek en kötü şey. Öyle olduğunu biliyorum. Ama gitmesine ihtiyacım var. Boşluğa ihtiyacım var.

Çünkü bu çok gerçekçi olmaya başladı, çok hızlı.

Bu tartışma bende tofu ve sebzeli kızartmamı kusma isteği uyandırıyor. Wren'in bana kızgın olduğu düşüncesinden nefret ediyorum. Onu susturuyormuşum gibi hissetmesinden nefret ediyorum.

Ama sırf onu mutlu etmek için kendimden vazgeçmeyeceğim. "Güzel, Dove. Kaltak olmaya devam et."

"Sadece sana, Songbird." Kirpiklerimi kırpıştırıp ona alaycı bir gülümseme gönderiyorum.

Wren uzun bir süre bana baktı. O kadar uzun ki, gözyaşlarım neredeyse kirpiklerimi diken diken edecek. Yüzümde beyaz bir bayrak arıyor.

Bulacağı tek şey zorunlu bir duvar ve bir ton bomba olacaktır.

Neden bir ilişkimiz olabileceğini düşündüm bilmiyorum. Aramızda çok fazla sır var. Çok fazla korku ve acı.

Wren'i hadım etmek istemem ama gerçeği kaldırabileceğinden emin değilim.

Yaptığım şeyi bir sebepten dolayı yapıyorum. Doll'un bir amacı var.

Hiçbir şeyin bunu değiştirmesine izin veremem.

Aşık olabileceğim adam bile.

Artık ne yaptığımı bilmiyorum.

Günler birbirine karışıyor, aşık olmaya tehlikeli bir şekilde yakın olduğum kadından en ufak bir onay işareti bile almadan hafta sonuna doğru akıp gidiyor. Her şey eski haline dönüyor -iş rakipleri birbirlerinin boğazına sarılıyor- ama artık ben de sessiz muamele görüyorum.

Çarşamba günü, ofisinin dışında bir görüşmeyi bitirmesini bekliyorum. Olması gerekenden daha uzun sürüyor ve beyaz bayrak girişimimden vazgeçmek zorunda kalıyorum ya da üzerinde çalıştığım bir parça için bir kaynağı ekme riskiyle karşı karşıya kalıyorum. Perşembe günü, iş arkadaşlarımızın gözü önünde son yoğurdunu alıyorum, hışımla gelip atıştırmalıklarını çaldığım için beni azarlamasını bekliyorum. Ama hiç yapmadı. Bugün, ofisine girip akşam yemeği yiyebilir miyiz diye sorduğumda beni tamamen görmezden geliyor.

Gülümseme hayaleti yok. Önce benim pes etmemle ilgili ukalaca bir espri yok. Sadece sessizlik. Dove bilgisayar ekranına bakıyor, pembe ışıltılı tırnakları ışığı yakalıyor ve parmakları sanki ben orada değilmişim gibi klavyesine sürekli vuruyor. Bakışlarımın boşlukta gezinmesine izin veriyorum, eşyalarını koyduğu yere doğru ilerliyorum. Küçük çantasının durduğu çıkıntıya yaslanıp bir takip cihazını çantasının arkasına yerleştirdiğimi fark etmeyecek kadar odaklanmış durumda.

Ciddi olduğumuzdan beri kullanmadığı pembe Zippo. Çünkü sigara içmesi konusunda ne hissettiğimi biliyor.

Oyuncak Bebek hakkında yazmamın amacı ona yakınlaşmaktı. Onun ilgisini, zamanını istiyordum. Halkın önünde övgülerimin beni fark etmesini sağlayacağı umuduyla ülkeyi geçtim.

Onunla bir ilişki kurmak istiyordum; güzel, berbat zihnine özel bir bakış atmak ve ilgisini sadece şanslı bir gecenin ötesine taşımayı umabilecek aşağılık bir adama ruhunu açmaya ikna etmek istiyordum.

Mutlak ve mutlak şansıma, bundan daha fazlasını aldım. En azından yüzde doksan dokuz nokta dokuz eminim.

Ve gerçekten bunu mahvetmek istemiyorum.

"Cidden benimle konuşmayacak mısın?" Arkamı dönüyorum ama dikkati sabit, duruşu kayıtsız.

Ona sürük dedim. Sanırım bunu hak ettim.

İzin verirse dizlerimin üzerine çöküp af dileyeceğim. "Dove," diye iç geçiriyorum, onun yanında durmak için hareket ediyorum. "Özür dilerim."

Tuşların tıkırtısı kesiliyor. Cesaretleterek ilerliyorum. "Haklıydın. İçeri dalıp bana bir şey verilmesini beklememeliydim. Hatta Bebek hakkında yazma fırsatı bulacağımı bile düşünmemeliydim. Bu küstahçaydı. Cinsiyetçiydi. Ve özür dilerim. Nereden geldiğini anlıyorum ve seninle kavga etmek istemiyorum."

"Kavga etmiyoruz, Songbird." Yazmaya devam ediyor, sesi hafif, havadar -Tamamen öfke ya da tavizden yoksun. "Sadece sevişmiyoruz." Henüz sevişmediğimizi söylemiyorum.

Bir sürü şey yaptık. Ama ne zaman fiili eyleme yaklaştık, Dove evlenmeden önce V'sine bir P koyarsa Tanrı'nın onu cezalandıracağına ikna olmuş pek de bakire olmayan bir bakire gibi geri çekiliyor.

Elimi uzatıp bir tutam sakız ve vanilyalı saç parmağımın etrafında döndürüyorum. "Bunu telafi etmek için ne yapmam gerekiyor?"

Benim açımdan, gözlerinin ekrandan uzaklaştığını görüyorum. Ama dokunuşumla rahatlamak yerine sertleşiyor ve uzaklaşıyor. "Çalışmaya çalışıyorum, Wren."

Hâlâ

kızgınım.

Anlaşıldı.

Belki de onu incittiğin için seni kendinden uzaklaştırıyordur.

Ama Dove da pek nazik olmayan bazı şeyler söyledi. Bana duygusal bir kadın dedi, oysa ben onun adaletsizliğini anlatmaya çalışıyordum.

bir Doll makalesi yayınlama şansım olduğunu düşünmemi mi sağladı? Evet. En sevdiğim an değil.

Hâlâ öyle. Anlıyorum. Erkek egemen bir alanda tırnaklarıyla kazıyarak başarıya ulaştı.

"Tamam." Eğilip başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve şampuanının şekerli kokusunu içime çekiyorum. "Ben buradayım. Konuşmaya hazır olduğunda."

Kayıtsızca mırıldanıyor ve hançerinin ucu gibi göğsüme saplanıyor - eğer o Doll ise.

Ofisime döndüğümde, çalıştığını teyit etmek için takip uygulamasını açıyorum ve Pazartesi gününden önce sigara içmemesi için Tanrı'ya dua ediyorum. Annesi hakkında doğruyu söyleyip söylemediğini bilmem gerekiyor. Ya da yalan söylemesinin daha kötü bir sebebi var mı?

İçinde babydoll gecelikler ve rüyalarımın giren bir maske olan bir tane.

PEKALA. Annesi hakkında kesinlikle yalan söylüyor.

Cumartesi akşamı Dove'u Poughkeepsie ve Hyde Park arasındaki ıssız bir bölgeye kadar takip ettim. Uzun yol boyunca kendimi, belki de annesiyle şehir dışında bir yerde buluşacağına ikna ediyorum. Ya da hafta sonu çalışıyor, bir ipucu arıyor.

Ama kiraladığı siyah sedan, gördüğüm en kötü motelin önüne park ettiğinde - anahtar kartları yerine metal anahtarları olan türden- buraya bir aile ziyareti için gelmediğini anlıyorum.

Büyükçe siyah bir spor çantasını bir odaya taşıırken, sanki işler tersine dönerse ve hızla kaçması gerekirse kolay çıkış stratejilerini haritalandırıyormuş gibi çevresini incelerken yavaş, sürünen bir beklenti içime yerleşiyor.

Beni gerçeğe yaklaştıran her geçen saniye, daha da emin oluyorum.

Rüyalarımın kızının bir cinayet için tuzağa düşürülmesini izliyorum.

Gökyüzünü kapkara bir karanlık kaplıyor, yıldızlar gece uzadıkça ışıldayan elmaslar gibi birer birer canlanıyor. Otelin yanındaki köhne bir dükkânın boş arsasına park edip dürbünle izliyorum.

Neredeyse ona mesaj atıp annesiyle aralarının nasıl olduğunu soracaktım ama zaten benimle konuşmuyor, konuşsam da bir şey fark etmeyeceğini biliyorum. Telefonum

bardak tutucusunda terk edilmiş bir şekilde oturuyor, ekran arada bir Hunter'dan gelen mesajlarla aydınlanıyor. Bunny'nin en yeni randevusunu gözetliyor ve görünüşe göre bu seferki onu gerçekten endişelendiriyor. Orada olmadığı için kendimi biraz kötü hissediyorum. Ama şehir dışında bir ipucunun peşinde olduğumu düşünüyor.

Ki... teknik olarak öyleyim.

Teknik olarak, bu bir kurşun türüdür. Dove'un çantasında pek bir şey yok gibi görünüyordu. Kostümü orada mı? Silahları? Her yerde DNA bırakmamak için derisine her ne boyuyorsa?

Bu noktada, her karşılaşmayı filme almadığını biliyorum ve profesyonel film ekipmanının diğer her şeyle birlikte çantaya sığması mümkün değil. Dolayısıyla, telefonuna kaydetmediği sürece, bu gecenin belgelediği türden bir karşılaşma olduğunu sanmıyorum.

Düşüncelerim her zaman aklımda olan, videoları neden polise gönderdiği sorusuna kayıyor. Evet, kurbanın kişisel bilgilerine sahipler ama gösterinin amacı ne? Onun kendilerinden daha fazla pedofili yakaladığını görsünler diye mi? Yoksa sadece şarkı ve dansın tadını mı çıkarıyor?

Dove'un sedanının yanına siyah kasalı, eski model, gümüş rengi bir Tacoma yanaşıyor ve ben onun her şeyi yapma amacını çözmeye çalışırken, saçma sapan düşüncelerimi bölüyor.

Siyahlar giymiş, beyzbol şapkasını aşağıya doğru çekmiş bir adamın dışarı çıktığını gördüğümde içimdeki canavar kükrüyor. Dürbünden bile yüzünü görebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyor.

Bu...?

Hayır.

"Hayır. O bana bunu yapmaz," diyorum yüksek sesle, baktığım şeyin bir ışık oyunu olduğuna ve yüzüme bakan acımasız gerçeklik olmadığına kendimi ikna etmeye çalışarak.

Lanet Ryan.

Hunter, Ryan'ın barda yaptıklarından sonra uzaklaştırıldığını söyledi. Yumruğu hak etmiş olsam bile, Dove'u itmek onun kaderini belirledi. Başını en çok belaya sokan şey buydu.

O zaman neden onunla buraya kadar gizlice buluşuyor?

Midem bulanıyor, boğazımda asit yükseliyor. Ona söylediği her şeyi anlattım. Nasıl anlatabilirdi ki? *Neden* anlatsın ki?

Kalbim mideme gülle atmış ve safrayı yemek boruma geri sıçratmış gibi hissediyorum.

Ryan şapkasını indirip yüzünü daha da gizleyerek kapıyı çalıyor ve beklerken omzunun üzerinden bakıyor.

Eğer bilerek böyle buluşuyor olsalardı, onun öylece içeri girmesini beklemez miydi?

Kapı açılır. Odanın dışındaki kirli, çatlak beton yolda şeftali rengi bir ışık huzmesi beliriyor. Ryan'ın bıraktığı az yerle Dove'u görmeye çalışarak yer değiştiriyorum, çünkü iri yarı herif kapının büyük kısmını kaplıyor.

Şaşırdı mı?

Dove'un açık kahverengi kaşları, bir eli kapıda, diğer eli çerçevede donmuş bir şekilde ona bakarken saç çizgisine doğru fırlıyor. Pembe ve kırmızı bir babydoll giydiğini ve saçlarını atkuyruğu yaptığını gördüğümde dürbünü daha sıkı kavradığım için parmak eklemlerim beyazlıyor.

Tıpkı Doll'un bazen yaptığı gibi.

Ama yüzündeki ifade soğukkanlı bir katile ait değil. Hayır, korkmuş görünüyor. Ve bu beni kızdırıyor.

Ryan ileri atılıyor. Bir saniye, hareketsiz duruyor. Sonra, elleri kadının boğazında, onu geriye doğru itiyor ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor.

Ne oluyor lan?

Hareket ettiğimi fark etmeden arabamdan çıktım, odaya doğru ilerliyorum.

-Ta ki hastalıklı bir düşünce beynime girene kadar.

Ya hepsi bir sahneyse? Ya

buna ihtiyacı varsa?

Yavaşıyorum, şüphe zehir gibi içime işliyor.

Küçük bir çocuğun yetişkin versiyonu gibi giyinmiş. Çocukken tacize uğramış. Ya bu onun bununla başa çıkma yoluysa? Ya aralarındaki ilişkinin sebebi buysa? Adam pisliğin teki ama belki de ona geçmişiyile başa çıkması için ihtiyacı olan şeyi veriyordur.

Bunun travmayla başa çıkmak için mantıklı ve hatta potansiyel olarak terapötik bir yol olduğunu biliyorum. Bazen yüzleşmek için o kötü yere geri dönmek gerekir.

Ama ben kendi travmamla bile yüzleşemiyorum. Yıllarca istismarcımla aynı durumda kaldım çünkü onunla nasıl yüzleşeceğimi ya da yaptıklarından nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. O, tenimden temizleyemediğim yapışkan bir madde gibi; zihnimin derinliklerinde asla kaçamadığım gölgeler.

Kendime bile yardım edemezken Dove için nasıl öyle olabilirim?

Binadan gelen hiçbir ses duymuyorum.

Mücadele yok. Yardım çığlıkları yok.

Ya bu yüzden benden kaçıyor? Kavga ettiğimizde bana zayıf dedi ve öyleyim. Gerçekten öyleyim.

Eğer travmasıyla bu şekilde başa çıkıyorsa ona yardım edebilecek donanıma sahip miyim bilmiyorum. Bunun haksızlık olduğunu biliyorum, geçmişim hakkında ona karşı dürüst olmadım.

Ya buna ihtiyacı varsa ve ben ona veremezsem?

Çökerek parmaklarımı başımın üzerine geçiriyorum ve kargaşa kalın, zehirli bir gaz gibi vücuduma yayılıyor.

İkinci kişiliğinin Oyuncak Bebek olduğunu doğrulamaya geldiğimi sanıyordum.

Dove korkmuş görünüyordu. Ryan'ı gördüğüne gerçekten şaşırmıştı. "Arrghh!" Homurdanıyorum, ileri doğru itiyorum.

Eğer düzüşüyorlarsa, bırakırım. Kaliforniya'ya dönüp bunların hiçbirini olmamış gibi davranacağım. Eğer bunca zaman benimle oynadıysa, beni kullandıysa, başa çıkmanın bir yolu bu olsa bile, onu asla affedemem.

Ama yine de içimde küçük bir parça onun başının gerçekten belada olup olmadığını merak ediyor.

"Muhtemelen senin ne kadar zavallı ve aptal olduğuna gülüyorlardır," diye mırıldanıyorum harap binaya yaklaşırken, zihnimi beni görmek üzere olduğum şeyden korumak için hazırlanırken müdahaleci düşüncelerimin onu parçalara ayırmasına izin veriyorum.

Ama ya...

Ya yanılıyorsam?

Thomas Hardy yerine RYAN'ın kapının diğer tarafında olması bu geceki bingo kartımda yoktu. Yine de Thomas Hardy, kahretsin, daha iyi bilmeliydim.

Bunun *kolay* bir *cinayet* olması gerekiyordu.

Kolay: herhangi bir cinayet gibi göründüklerinde. Orta: Sıradan bir hırsızlık cinayeti gibi görüldüğünde. Ve bir de zor olanı var: şık giyindiğimde, kendimi kaydettiğimde ve kadınsı öfkemi gece için dengesiz bir psikopat şeklinde serbest bıraktığımda.

Thomas Hardy'nin basit olması gerekiyordu; hayal kırıklığımı bastırmanın, Fang'in et stokunu yenilemenin ve geceyi sonlandırmanın hızlı bir yolu.

Bir milyon yıl geçse bile, genelde yaptığım gibi bol miktarda araştırma yapmadan bunu asla yapamazdım. Ama benim aptal, aptal ötücü kuşumun gidip işleri zorlaştırması gerekiyordu, değil mi? Gidip incinmiş duygularımla ve sadece birkaç gündür sahip olduğum için çok özlediğim muhteşem sikiyle dikkatimi dağıtması gerekiyordu. Ve şimdi bir polisi öldürmek zorundayım - pislik bir polis, ama güzel bir penisi ve yetenekli bir dili olan birini. Gelecekte onunla birlikte olacak kadınlar için gerçekten utanç verici.

Bazı kadınlar pisliklerden hoşlanır. Dinleriz ve yargılamayız.

Ryan'ın gözleri açılıyor ve benimkilerdeki şoku yansıtıyor. "Dove?"

Siktir. Siktir. Siktir. Parmağımın etrafında döndürdüğüm saç tutamını bırakıp söyleyecek bir şey aramaya başladım. Ama ben söyleyemeden yüzü saf kötülüğe dönüşüyor. Elleri boğazıma sarılıp beni odanın içine iterken ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken şaşkınlık ciğerlerimdeki nefesi çalıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Beni bir bez bebek gibi sallıyor. Ellerini pençelerken korku iliklerime kadar işliyor. Zavallı boynum daha fazla boğulmaya dayanamaz. Bu kadar hoyratça kullanılamayacak kadar narin.

Ryan beni yatağa itiyor ve sonunda boğazımı bırakıp etli, eldivenli parmağını bana doğru uzatıyor. "Konuşmaya başla, Carroway. Ne haltlar dönüyor burada?"

"Burada ne yapıyorsun?" Zaman kazanmak için oyalanıyorum. Belki bir sürüngeni yemlemekle ilgili bir hikâye uydurabilirim. Ne de olsa bu benim her zamanki titiz kurulumum değildi. Aceleye getirilmiş ve dikkatsizceydi. Ryan'ın genellikle kolay öldürdüklerimle bulduğum web sitesinde kullandığı sahte kişiliği daha derinlemesine araştırmalıyım.

"Neye *benziyor*?" Acı acı gülüyor. "Senin yüzünden maaşsız uzaklaştırdım. Ama Bebek Katili ile döndüğümde, kollarımı açarak karşılanacağım." Kıyafetime bakıp alay ediyor. "Hunter ne kadar aptal? Bunca zamandır burnunun dibindeydin."

Ben de seninkinin altındaydım, sik kafalı. İnan bana, bu konuda birden fazla kez uzun uzun düşündüm.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Ayağa kalkarak ona havalı bir kahkaha attım. "Benim katil olduğumu nereden çıkardın?"

Ryan bir tabanca çıkarıyor -devlet tarafından verilen tabancasına ürkütücü bir şekilde benziyor- ve bana doğrultuyor. "Sakın kıpırdama."

Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum, ona geniş, dişlek bir gülümseme veriyorum ve omuz silkiyorum. "Belki de rol yapmaya karşı bir zaafım vardır, tamam mı?"

"Yalan söylemeyi kes, seni kaltak." Kemerinden bir dizi kelepçe çıkarırken silahı sıkıca kavırıyor. "Seni iki yıl boyunca aralıklarla becerdim. Sanırım bunu anlayabilirdim." Yavaş ve ölçülü adımlarla bana doğru yürüyor. "Biliyorsun, aylardır senin peşindeyim. Hunter'dan önce Doll'u yakalamaya çalışıyorum." Dudaklarından inançsızlıkla karışık bir kahkaha dökülüyor. "Sen olduğunu asla tahmin edemezdin."

Müstakil bir iç çekişle yatağa uzanıyorum, şilte altımda zıplıyor. "Gördün mü, benim gibi insanların olayı bu, Ryan. Sapkınlıklarımızı iyi gizleriz."

Doll'u yakaladığını düşünmekle o kadar meşgul ki, kalçamdaki hançeri hiç fark etmiyor. Birkaç adım sonra benim olacak. Gözleri bakışlarımla yumruklarımın eski yorganın sert kumaşına yapıştığı yer arasında gidip geliyor. Muhtemelen sonunda bir seri katil yakaladığına inanmanın verdiği telaşla titrek nefesler veriyor.

Ryan'ın dedektifliğe terfi için yapılan değerlendirmeyi geçememesinin bir nedeni var. Yalnız oynamayı seviyor.

Bir katili avlarken bir numaralı kural: Peşlerinden asla yalnız gitmezsiniz.

Elimi uzattığımda irkiliyor, parmağı tetikte seğiriyor. "Sakin ol Ryan. Sadece bu saçma saç örgülerini çıkarıyorum. Adamım, beni içeri tıktığında ne kadar aptal görüneceğini hayal et ve onlara küçük kızlara benzeyen yetişkin kadınlardan hoşlanan yaşlı adamlar tarafından kovalanmaktan hoşlandığımı söyleyeyim." İlk saç bağını çözerken bir kahkaha atıyorum ve sağ tarafın omzumun üzerinden dökülmesine izin veriyorum. Ryan'ın tutuşu gevşiyor, silahı bir parça eğiliyor. "Benim için utanç verici, elbette. Ama beni tartakladığın için zaten başın belada, şimdi de beni otellere kadar takip edip tartaklamaya mı başladın? Kovulmak için yalvarıyorsun. Sapıklıktan bahsediyorsun." İkinci kravatu çıkarıyorum, geceliğimi gizlice yukarı kaldırırken elim kalçama yaklaşıyor.

Ryan silahını daha da indiriyor. "Sana sert davranmıyorum-"

Üç saniyeden kısa bir süre içinde hançerimi avucuma alıp hamle yapıyorum ve parlak gümüş bıçağı göğsünün derinliklerine, tam kalbinin üzerine saplıyorum. O daha ne olduğunu anlayamadan silahı elinden alıyorum ve tüm gücümle bıçağı aşağı doğru sürüklüyorum. Gözleri irileşiyor, bakışları ona saplanmış silahtan yüzüme kayıyor.

Genellikle kurbanlarıma içki içirene kadar beklerim, sonra da temizliği kolaylaştırmak için bir muşamba sermek için zaman ayırıyorum.

Bir kız ne yapabilir ki?

"Biliyor musun, ilk başta senin çok iyi biri olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldıyorum, onu yatağa doğru geri götürürken. Boy farkımız bunu biraz zorlaştırıyor ama boynuna sarılıyorum ve daha göz hizasında olacak şekilde onu aşağıya doğru yönlendiriyorum. Boğuk bir öksürükle çenesine kıpkırmızı lekeler halinde kan sıçırıyor. Neyse ki hiçbiri bana bulaşmadı.

"Çok tatlıydın ve Fang'e karşı çok nazıktın. Ve gerçekten, tüm bunların en üzücü kısmı da bu." Hançeri çekip çıkarıyorum, kaburgalarının hemen altına saplamak için sapını çeviriyorum. "Köpeğim seni gerçekten sevdi. Ve şimdi onu senin penisinle beslemek zorundayım."

"Dove?"

Solumdan çok tanıdık bir ses geliyor ve adımı tek bir heceyle, dehşetle haykırıyor.

Ryan'ın kanı küçük damlalar halinde yaradan akıyor ve gömleğine sızıyor. Üzerime bulaşmasını önlemek için bırakıyorum. Ben yavaşça açık kapı aralığında duran bülbülüme doğru dönerken o ıslak bir yardım çılgılığı atıyor, geniş, inanmayan gözleri Ryan ve benim aramda gidip geliyor.

Kapının açıldığını nasıl duymadım?

Gelmiş geçmiş en kötü seri katil.

Karnımda karanlık bir şey kıpırdanıyor. Yavaşça organlarımın etrafında dolaşüyor, bazılarını daraltırken diğerlerinin kendimi içinde bulduğum bu kabus gibi durumu işlemek için fazla mesai yapmasına neden oluyor.

"Kapıyı kapat, Songbird," diye mırıldanıyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. "Daha fazla kesintiye ihtiyacım yok."

Beni takip etmenin bir yolunu bulacağını bilmeliydim. Şüpheli olduğunu biliyordum. Şüphesini gidermek için katil mağaramı temizlemeli ve ona odayı göstermeliydim.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Wren'i

öldürmek istemiyorum.

"Lanet... canavar," diye tükürüyor Ryan.

Gözlerimi devirerek avucumu alnına bastırıyorum ve onu geriye doğru itiyorum. "Canavarlar hayatta kalanlardır, Ryan. Kendini bu karmaşanın içine sokan sensin. Ben sadece bu talihsiz durumdan kurtululardan biriyim."

Wren açık kapı aralığında donmuş bir şekilde durmaya devam eder, şaşkındır. "Wren!"

Kendini toparlayıp odaya giriyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Bu oteli seviyorum çünkü ucuz olmasına rağmen duvarları kağıt inceliğinde değil ve yan yana üç oda ayırttığımda asla soru sormuyorlar. Ses hala yayılıyor, bu yüzden bu güzel tesisi kullanırken en üst düzeyde önlemler alıyorum.

"O kadar şaşırmış görünme, Songbird. Bir süredir biliyordun, değil mi?"

Ryan hayatının son anlarını Wren'den yardım istemek için kullanıyor ama ben eski sevgilimi yorganla gerçek boyutlu bir suşi rulosu haline getirirken onun tek yaptığı bakmak. Çok eski ve cehennem gibi cızırtılı olabilir ama kanın çarşaflara sızmasını engelleyecek kadar kalın.

Yatakta On'u mırıldanarak Ryan'ı yan tarafa devrilene kadar itiyorum, sert bir gümbürtüyle yere düşüyor. "Ve biri düştü!" Bir güzellemeye bitiriyorum, kaba bir sırtışıla odadaki diğer adamlarla yüzleşmek için dönüyorum.

Adamım benim.

Çılgılık atmıyor ya da canını kurtarmak için kaçmıyor. Bu iyiye işaret.

Ama neden yapsın ki?

Doll'u seviyor ve artık onun bunca zamandır yanında olduğunu biliyor.

Yine de, konuşmasını beklerken gerildiğim için kaslarım ağrıyor.

Wren Ryan "dan bana göz kırpmıyor. Sonunda usulca, "Bir süredir şüphelerim vardı, evet," diye itiraf ediyor. Gerçekten şaşıyorum.

Ona doğru yavaş, ölçülü adımlar atarken beni izliyor, her biri kalp atışlarımla senkronize. Aklından neler geçtiğini sadece hayal edebiliyorum. Bebek olarak ortaya çıktığım zamanları mı hatırlıyor? Aynı kişi olduğumuzu öğrenince hayal kırıklığına mı uğradı?

Wren, Doll'un çocukken tacize uğradığı için erkekleri öldürdüğüne dair son yazısında tam isabet kaydetmiş. Bunu beni korkmuş bir kaplumbağa gibi kabuğumdan çıkarmak için mi yazdı? Ona gerçekten takıntılı mı, yoksa bunca zamandır hayatını değiştirecek bir ifşaat için kimliğini ortaya çıkarmaya mı çalışıyordu?

Ona yaklaşırken aklımdan bir sürü düşünce geçiyor. "Şimdi ne olacak, Songbird?"

*Wren bana doğru uzandı. Elleri belime yerleştiğinde kaskatı kesiliyorum, kaşları çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?" diye sorduğunda hava gerginleşiyor, aramızdaki *bilinmezlik* geriliyor.*

Parmakları babydoll'umun ince kumaşında yumuşak ve sıcak.

-Sertlik yok, beni bastırmak gibi bir niyeti yok. İçime girerken başparmakları belimin alt kısmında rahatlatıcı daireler çiziyor ve- bu mu?

*Aşağı bakınca *sertleştiğini* görüyorum.*

Gerçekten çok sertti. Pantolonunu zorluyor, siki beni yumruklamaya çalışıyor.

Kaşlarımı çatarak yüzüne bakıyorum, tam o sırada yakışıklı yüz hatlarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Beni şiddete teşvik ederken izlemek seni tahrik ediyor mu, Songbird?"

Wren parmaklarını belime geçiriyor ve beni aniden kaldırıyor. Bacaklarım onun etrafında kilitleniyor, kollarım boynuna dolanıyor ve o dudaklarıma doğru mırıldanıyor: "Seninle ilgili her küçük şey beni tahrik ediyor, Dove."

Dove. Bebek değil.

Ben.

"Hem zaten ondan hiç hoşlanmadım," diye fısıldıyor dudaklarımızı birbirine bastırıp bizi yatağa doğru götürmeden önce.

Boğazımdan umutsuz bir inilti kaçarken, birkaç dakika önce ölüme neden olan parmakları saçlarına dolanıyor. Wren dilini dudaklarımın kenarında nazikçe gezdirerek ilk kez giriş izni istiyor.

Ağözlölükle onun için ayrılıyorum, dilimi ağzımın dibinde tutuyorum, böylece bunalmış hissetmeden keşfedebilir. Beni yatağa yatırırken gösterdiği şefkat karşısında ağlamak istiyorum, yanlardan sarkan bacaklarımın arasından kendini aşağıya bırakıyor.

"O kadar mükemmelsin ki," diye fısıldıyor tenime karşı, göğüslerimin arasına öpücükler konduruyor.

"Mükemmel diye bir şey yoktur, Songbird," diye mırıldanıyorum tavana doğru, geceliğimi yukarı itip sıcak ağzını tam da en çok hissetmek istediğim yere bastırırken tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum.

"Evet, öyle." İç amaşırımı kenara çekip dilini ağrıyan merkezimde gezdirmekten önce usulca emiyor. "şu anda tadına bakıyorum."

Yerdeki ölü yığını seğiriyor - Wren'i endişelendirecek ve onu biz ıldırırken yanımızda yerde bir ceset olduğu gerçeğine geri itecek bir kimyasal reaksiyon.

Bu arada, Wren hayatı buna bağlıymış gibi beni yerken sinirlerim coşkulu bir mutluluk içinde eriyormuş gibi hissediyor.

Belki de öyle olduğunu düşünüyordur.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup, şefkat ve vahşilikle yalamaya ve emmeye devam ederken göz göze geliyoruz. "Seni hissetmeye ihtiyacım var, Wren."

İkinci kez sormama gerek yok. Ayağa kalktı, kemerini ve fermuarını saniyeler içinde çözdü. Wrenley kadife gibi bir tene, kaya gibi sağlam bir zevke ve aleti sanki steroid kullanan bir vücut geliştiriciymiş gibi görünmesine yetecek kadar damara sahip. Spor şortunun içinde ana hatlarıyla ilk gördüğümden beri onu içime almayı hayal ediyordum.

Yine de dokunduğumda irkildiği anlar oluyor. Yanında *onun* değil *benim olduğumu* bilmesini sağlamak için durakladığım anlar. Bu yüzden ne zaman ilişkimizi tamamlamaya yaklaşsak, hazır değilmişim gibi davranarak geri çekiliyorum.

Ama artık hazır.

Ve o kadar hazırım ki, beni şu anda sikmezse milyonlarca buharlaşmış parçacığa dnşecekmişim gibi hissediyorum.

"Emin misin?" diye soruyor, ben onu okşarken parmakları çenemi sayęıyla sıyrıyor. "Prezervatifim yok."

"Umurumda değil." Pantolonunu çıkarıp yatağa diz çöktüğünde dizlerimi iterek neredeyse ona tırmanıyorum, onu yatırmama izin veriyorum, böylece üstüne ıkabiliyorum.

Uzuvlarımız bir çılgınlık içinde birbirine dolanıyor, beni öperken elleri saçlarımı okşuyor. Beni bırakmak zorunda kalıyor, aramızdaki boy farkı bunu imkânsız hale getirirken ben onun sikini giriş yerime hizalayıp kendimi yavaşça indiriyorum. Parmakları tenime batarken Wren'in iniltisi havayı kesiyor - o çok sevdiğim müzikal, tiz, tamamen şehvetli ses.

"Kahretsin, Turtle Dove, çok iyi hissediyorsun." Ona binmeme yardım ediyor, birlikte yavaşça ama büyük bir amaçla sallanırken tenimiz pırıl pırıl parlıyor.

İlk seferimizin anıtsal ve unutulmaz olmasını istedim. Sanırım yanımızda dikenli, kaba bir kılıfın içine sosis gibi tıklımış, hızla soğuyan bir bedenin olması da buna uyuyordu.

"yle mi?" Onu ateşli bir bakışla kıstırarak soruyorum. Kendimi sabitlemek için bir elimi göğsünde kullanarak, kendimi ona sürtünürken vücudumu geriye doğru eğiyorum. Birbirimize sıkı sıkıya bağlıyız ve duvarlarıma sürtünen her bir kordonlu damarı hissedebiliyorum. "Saplantını becermek nasıl bir duygu, Songbird?"

"Cennet gibi." Gözlerimin içine baktı. "Kullan beni, Dove. Beni istediğin şekilde kullan. Bedenimdeki her nefes ve ruhumun her parçası... hepsi senin. Geri dönülmez bir şekilde sana aitim."

Güzel sözleriyle içimde esniyor, yaklaşan doruk noktasını engellemeye çalışırken gözlerini kapatıyor. Kontrolü bana bırakmanın ona neye mal olduğunu bilerek oluşmaya çalışan gözyaşlarını kırıpıştırıyorum.

"Bana bak Wren," diye yumuşakça emrediyorum. Dediğimi yapıyor ve kalçalarımı yavaşlatıp daha uzun, daha derin geçişlerle yuvarlıyorum. "Bana ait olmak zorunda değilsin. İkimiz de kırıldık. Birlikte iyileşebiliriz."

Vücudumun alt kısmındaki baraj yıkılırken gözümden bir damla yaş süzülüyor ve ayak parmaklarıma kadar elektrik gönderen gelgitli bir sıcaklık dalgasını serbest bırakıyor.

Wren çözülürken ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor ve iniliyor: "Siktir, geliyorum. Sikeyim. Siktir. *Siktir.*"

İçimde nabzının attığını hissedebiliyorum, her dalgalanışında beni serbest bırakıyor, bana sahip çıkıyor. Bana ait olduğunu söylüyor, ama ben ona aitim.

onu da aynı şekilde. Ruhlarımızın bu hayatta birbirini bulması gerektiğine inanıyorum. Her şeyin bir nedeni vardır ve bu da bizimki... Birbirimizin iyileşmesine yardımcı olma yolumuz.

İkimiz de tükenene kadar birlikte hareket ediyoruz. Başımı göğsüne yaslayıp kalbinin benimkiyle aynı anda atmasını dinliyorum.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorduğunda ikimiz de hâlâ ter içindeydik. Onunla ilgili?"

İrkildim.

İşi garipleştirmenin yolu, Songbird.

"Özür dilerim." Beden dilimi hemen anlıyor ve kendimi itip yataktan kalkarken beni durdurmak için omuzlarımdan tutuyor. "İsteyerek yapmadım-"

"Sorun yok." Onu durdurmak için elimi kaldırıp pantolonunu giyene kadar bekliyorum. "Ben hallederim. Ne kadar az karışırsan o kadar iyi. Ve DNA'n şu anda her yerde. Sana ne yapacağını söylemek zorunda kalırsam daha uzun sürer. Şehre geri dönsen daha iyi olur."

"Tamam," diyor sessizce.

"Hunter'a tek kelime edemezsin, Wren." Ona sırtımı veriyorum, *biz olmamız* için bize biraz zaman tanımamasından nefret ediyorum.

Kızgın değilim, sadece durumdan dolayı hayal kırıklığına uğradım.

"Ben olsam bunu yapmazdım, Dove." Ses tonuna sinirlilik karışıyor ve sıcak eli pazuma dolanarak beni ona bakmaya zorluyor. "Ben ciddiylim. Sırrın benimle güvende. Ama bu konuda konuşmamız gerek."

Bu ilişkimiz için çok önemli bir an. Wren beni olduğum gibi görüyor ve kabul ediyor ama bundan sonra nereye gideceğiz? Hunter onun en iyi arkadaşı. Sırrımı saklaması için ona güvenebilir miyim?

"Tamam." Kaba bir şekilde başımı salladım. "Güzel. Sonra görüşürüz o zaman."

İşten çıkarılmamla biraz alay ediyor, beni bırakıp gitmek için dönmeden önce bana kuşkulu bir bakış fırlatıyor. Daha iki adım bile atmadan arkasını döndü. "Ne demek istedin? İkimizin de kırıldığını söylediğinde?" Alt dudağını çiğniyor, gözlerimle buluşamıyor. Cevap vermediğimde -çünkü aramızda daha fazla sır olmasını istemiyorum- soruyor: "Biliyorsun. "Biliyorsun, değil mi?"

Sessiz kalarak, gözyaşlarımı uzak tutmak için yanağımın içini ısıırıyorum. Wren sessizliğimi onaylarcasına başını sallıyor. Gitmek için döndüğünde damarlarımda hüznün birikiyor.

"Wren?" Eli kapı koluna değdiğinde sesleniyorum. Duraklıyor ama dönmüyor.

Ona ne kadar üzgün olduğumu söyleme fırsatını değerlendirmedim. Bizim yaşadığımız şeyleri yaşamış insanlar, aynı kayıp duygusunu paylaşıyor olsak bile, acıma duygusu istemezler.

Ayrıca onu sevdiğimi söylemekten de vazgeçiyorum. Ama seviyorum. Birini karşımda duran adamı sevdiğim kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama şimdi zamanı değil. Wren'in eve dönerken düşünmesi gereken çok şey var. Bunu da benim yüzüne vurmama ihtiyacı yok.

"Dikkatli sür. Döndüğünde bana haber verir misin?" İçimin parçalandığını hissetmeme rağmen ses tonumun bu kadar sert olmasından gurur duyuyorum.

Başını sallayarak gidiyor ve bana kapıyı arkasından kilitlememi hatırlatıyor. O gittiğinde içimi çekiyorum ve Bunny'yi aramak için telefonumu alıp odayı geçiyorum ve iki kilidi de çeviriyorum.

Uykulu selamlaması hoparlörden yankılanır yankılanmaz, onu yatağından kaldırdığım için kızacağını anlıyorum. "Üçüncü koridorun temizlenmesi gerekiyor," diye bilgilendiriyorum onu, geceyi henüz yanıtını bilmediğim sorularla beni rahatsız ederek geçirmesin diye neşeli ruh halime geri dönüyorum.

"Temizlik mi?" Yorgunluğu uyanıklığa dönüşüyor. "Kolay işlerin dağınık olmaması gerekir, Aşk Güvercini. Ne oldu?"

Yere bakıyorum, kan nihayet battaniyenin arasından sızmaya başlamış. "Dağınıklıktan da öte," diye iç geçiriyorum, yaralarını üstte tutmak için ton balığı rulosunu dürtüyorum. "Bu Ryan ve takım elbiselere ve testerelere ihtiyacımız olacak."

ŞAPLAK!

Dove'un teni avuçlarımda altında kızarıyor. Nefes nefese çığlıkları yatak odamda yankılanırken, yeni bir ahududu çiçeği zaten kızarmış olan kıkırda eriyor. "Oh lanet olsun!"

"Daha sert olmalı," diye fısıldıyorum, parmaklarımı tekrar kalçasına sokarak. Sikimin amına tekrar tekrar çarparken çıkardığı ıslak ses beni daha hızlı, daha sert olmaya itiyor, hatta yatak başlığı her darbede duvara çarpıyor. "Benimle oynamak hoşuna gitti mi, Dove? Kimliğin için acı çekmemi izlemek seni azdırdı mı?"

Kabaca çekiyorum, üç parmağımla bacaklarının arasındaki pisliği topluyorum ve diğer elime dolanan saçlarıyla başını geriye doğru çekiyorum. "Benim sikim için açgözlü bir sürtük olurken tadına bak."

Dove uyarılmışlığını benden emerken inliyor, bir eli bacaklarının arasına kayarken en çok sevdiği yerimi aramak için kalçalarını geriye doğru oynatıyor.

Şaplak!

"Hayır, hayır, hayır, Turtle Dove." Bir kez daha içine giriyorum, parmaklarım hâlâ ağzındayken çenesini avuçlayarak onu nazıkçe ama sıkıca kendime çekiyorum. Pelvisim kıcıyla buluştuğunda, vücudunu içe doğru eğene kadar kilitlerini yumruğumun etrafında daha da bükerek onun üzerinde kıvrılıyorum. "Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın," diye fısıldıyorum yanağına.

İnliyor ve kalçalarını oynatmaya çalışıyor, onu iki kez orgazmın eşiğinden döndürdükten sonra herhangi bir sürtünme arıyor. Parmaklarıma sarılıp yalvarırken gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor. "Lütfen. Lütfen gelmeme izin ver. Siktir, Wren. Boşalmam gerek."

Tüm vücudum patlayacakmış gibi hissediyor. Parmaklarımı çekip klitorisini tokatladığımda ciyaklamasından zevk alıyorum. "Yalan söylemeden önce bunu düşünmeliydin."

"Yalan söylemedim. Sadece sana söylemedim," diye itiraz ediyor ve ben de küstahlığı yüzünden karnına bir tokat daha atıyorum. Bu kez içinde kıpırdamadan dururken art arda iki kez. Sikim zonklıyor, onun sıkı ve sıcak bedeninde şişiyor. Kendi orgazmımı engellemeyi başarmış olmam bir mucize. Dove kontrolü elinde tutan kişi olmayı sever. Ama bu gece, bu onur bana ait.

Ve lanet olsun, teslim olduğunda muhteşem oluyor.

"Wren! Lütfen! Lütfen, lütfen, lütfen," diye haykırıyor, bana karşı kıvrılırken o kadar güzel ki.

O lanet bir vizyon.

Yumruğuma dolanmayan saçları terli teller halinde yüzüne yapışıyor. Göz makyajı terden ve hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarından bulaşmış. Ama en sevdiğim kısmı ağzının üzerindeki ruj lekesi. Hafifçe dışarı çektiğimde, daha önce boğulduğu için aletimin tabanının etrafındaki kalıntıları hala görebiliyorum.

Bacaklarım açılı yüzünden kramp girmeye başlasa da kendimi sırtına yapıştırarak ona çarpıyorum. Aramızdaki boyut farkı işleri zorlaştırıyor - sadece birkaç pozisyon bizim avantajımıza çalışıyor ve bunların çoğu onun kontrolü elinde tutmasını gerektiriyor.

Tanıdık bir dalga yükselmeye başlıyor, ben de hızımı artırıyorum. "Artık sır yok, Dove."

"Artık yok! Söz veriyorum!" diye haykırıyor, parmaklarımı klitorisine götürürken çarşafı can simidi gibi tutuyor. Kalçalarımın hızlı hareketiyle onu ritmik bir şekilde ovuyorum, iniltisini kısa, pürüzlü seslere dönüştüren cezalandırıcı bir hızla ona vuruyorum.

"Kahretsin, Turtle Dove, boşalacağım." Dişlerimi sıkarak onu biraz daha uzakta tutmaya çalışıyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki hiç ayrılmak istemiyorum. Günlerimin geri kalanını onunla yatakta geçirebilseydim, gelmiş geçmiş en mutlu adam olarak ölürdüm.

"Wren! Geliyorum! Siktir, bebeğim, geliyorum. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diye feryat ediyor etrafımda kenetlenirken, amcığı sikimi bir mengene gibi kavırıyor ve onu sağıyor. Her ikimizin de doruk noktası, durmazsa kova yüküyle ondan dökülmeye başlayabileceğimi düşündüğüm noktaya kadar devam ediyor.

Hayatımda hiç bu kadar sert ve çok boşalmamıştım. Ne kadar çok seks yaparsak, her seferinde bu kadar yoğun olacağını fark ediyorum. Ve bu gidişle, evde muz torbası kullanmayı öğrenmem gerekecek.

Dove yatağa çöküyor, kıkırdarken ağır bir şekilde nefes alıyor. "Aman Tanrım, Songbird. Kontrolü daha sık ele alabilirsin. Vazgeçiyorum. Şu andan itibaren yatak odasının efendisi sensin."

Yanaklarını ayırdığımda titriyor, dışarı çektiğimde mükemmel pembe am dudaklarının arasından döllерimin dökülmesini izliyor. Saygılı bir iniltiyle, sıcak sıvıyı duvarlarına masaj yaparak tekrar içeri itiyorum. Elime karşı kıpırdanmadan önce şaşkınlıkla sarsıldı. "Wren-"

"Merak etme, Turtle Dove. Seninle işim bitmek üzere değil," diye söz veriyorum. "Ama yüzüme oturmadan önce biraz sohbet edeceğiz."

Onu bıraktığımda bacaklarını birbirine sürüyor, yüzünü yorganıma saklıyor. "İstemiyorum," diye somurtuyor.

"Zor iş." Sıcak bir bez almak için banyoya gidiyorum ve döndüğümde onu yatağımdaki pelüş battaniyeyi tekmeleyip üst çarşafıma sarınırken buluyorum. "Buraya gel."

Ayak bileğinden tutup onu yatağın kenarına sürüklediğimde şaşkın bir sevinçle ciyaklıyor. Çarşafı kalçalarına doğru iterek, zamanımı alıyorum ve kombine salınımımızı uyluklarından çıkarırken onu kızdırıyorum.

"Sonsuza kadar böyle kalabilir miyiz, Songbird?" Sorusu beni duraksatıyor, göğsüme saplanan bir mızrak onun sözleri karşısında içimi ılık bir sevinç seliyle dolduruyor.

"Benim için sonsuzluk seni gördüğüm anda başladı." Kalçasının iç kısmını öpüyorum, gözlerime düşen saçlarının arasından onu izliyorum, o da bana tembel bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Sadece henüz bilmiyordum." Yatağında ona katılmadan önce hızla üstümü siliyorum. Dove bacağını karnımın üzerine uzatıyor, bir elini saçlarımın arasına sokup hayatta kalmak için nefesimi çalması gerekiyormuş gibi beni öperken yan tarafımı emiyor.

Onu öpmek, her seferinde Disney World'e ilk kez gitmek gibidir. Büyülü bir şey. Her nasılsa, dudakları dudaklarıma değdiğinde tüm korkularım buharlaşıyor. Dilimi kullanmak artık beni rahatsız bile etmiyor. Artık ikinci doğam. Onu öpüp de dudaklarımız birbirine kenetlendiğinde ve ağızlarımız birbiri için ayrıldığında ruhlarımızı birleştiriyormuşuz gibi hissetmemeyi hayal edemiyorum.

Nefes almak kadar kolay.

Karpuz kokulu rujundan geriye kalanlara karşı "Bu konuda konuşmaktan kurtulamayacaksın," diye mırıldanıyorum.

İç çekerek gülüyor ve dramatik bir şekilde sırt üstü yatıyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum, ağırlığımı bir dirseğime veriyor ve diğer elimle yüzünü kavriyorum. "Dove..."

"Benden ne istiyorsun, Songbird? Bir şey söylemek için en uygun zaman ne zaman olurdu? Seni oturma odanda kuru kuru becerirken mi?" Lanet olası küstah ağzına bir kaşımı kaldırıyorum, şimdiden onu bir ceza biçimi olarak tekrar sikimle doldurmayı hayal ediyorum.

Gerçi bu kadar hoşuna gidiyorsa bu gerçekten ceza sayılır mı?

Bana cüretkâr bir bakış fırlattıktan sonra başımı yavaşça salladığımda gözlerini deviriyor. "Bu sıradan bir konu değil, Wren. Bu konuyu akşam yemeğinde de açamazdım." Benim en iyi taklidimi yaparken bir elini havada sallıyor. "Merhaba tatlım. Günün nasıl geçti?" Sakız karakterine geçerken diğer eline geçiyor. "Benimki harikaydı, sorduğun için teşekkürler. Fang'i tımarcıya götürdüm, makalemi bitirdim ve küçük dumanını kestikten sonra bir adamı parçalara ayırdım. Senin günün nasıldı, tatlım?" İkisini de bir gümbürtüyle bıraktı ve bana sert bir bakış attı.

"Turtle Dove, onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Biliyor musun, bir an için onun kimliğini açıklamak istediğini düşündüm, böylece geri çeviremeyeceğim bir ifşa yazabilirdin. Kariyerini fırlatacak ve beni mahvedecek bir şey."

Şimdi, sivri bir bakışla onu düzeltme sırası bende.

"Ne?" Kenara çekiliyor, başı tavırla sallanıyor. "Teknik olarak, yaptığın şeyi aldatma olarak görüyorum. İki farklı insan olduğumuzu bilmiyordun."

Sinir bozucu kadın!

"Birlikte değildik, Dove. Ben aldatmadım." Çarşafı vücudundan çekerken boynuna sarılmak için kayıyorum.

Daha iyi erişebilmem için başını eğerken parmakları omuzlarıma gömülüyor. "Şimdi dikkatimi dağıtmaya çalışma, Songbird. Konuşmak istiyordun."

"Bunu yapmaya devam edecek misin?" Dudaklarımı köprücük kemiği boyunca gezdirip güneye doğru devam ettiğimde, gırtlaktan gelen nefesini duyunca sikim sertleşiyor.

Meme uçları büzüşüyor, pembe tomurcuklar benimle buluşmak için yükseliyor. Birini çimdiklerken diğerini dişlerim ve dilimin arasında yuvarlıyorum. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Ve hayır, bu benim hakkımda yazabileceğin anlamına gelmiyor."

Sertçe çimdikliyorum, sertleşmiş tepesini büküyorum ve onu ağlatacak kadar kuvvetle emmeden önce diğerini ısııyorum. Duyulabilir bir şapırtı ile patladıktan sonra, vücudunun aşağısına doğru ilerleyerek ona sırtıyorum. Aralarında bana yer açmak için bacaklarını aralıyor.

"İstediğim her şeyi elde ettim, biliyorsun," diyorum ona, teninde yumuşak okşamalar izlerken her kelime dudaklarımdan ayrılıyor. "Yayımlanmış bir makale dışında."

"Bana şantaj yapmayı aklından bile geçirme, Wren." Ağzımı ortasına doğru daldırdığımda bacakları başımın etrafında kenetleniyor. "Ryan'dan sonra, burnunu başkalarının işine sokmayan erkeklerin kanının tadını aldım."

Amına sadece santimetre uzaktayken başka bir adamın adının geçmesi beni kıpkırmızı yapıyor. Özür dilemeden dişlerimi klitorisinin üzerine sıkıştırıp çekiyorum.

"Siktir!" Nefesini içine çekip tırnaklarını kafa derime geçirdikten sonra başımın tepesine vuruyor. "Yeme terimi *sadece* bir terimdir, Songbird! Gerçek tüketim için değil!"

Gülüyorum ve daha iyi yalayabilmek için onu serbest bırakıyorum - ancak birkaç dakika sonra sözleriyle ilgili bir şey içimde rahatsız edici bir şekilde kaydedildiğinde donup kalıyorum.

Başımı kaldırarak, düşüncelerimi hızla bir araya getirirken yükselmekle tehdit eden safrayı uzaklaştırıyorum. "Dove?"

"Neyin var?" Gülüyor. "Sadece şaka yapıyordum. Şey, tüketim kısmı hakkında değil, biraz sert sevdiğimi biliyorsun bebeğim, ama-"

"Dove!" Dehşet içinde ona bakarken yataktan fırlıyorum. Haftalar önce olmasına ve vücudumu çoktan terk etmesine rağmen, son iki günde yediğim her şey yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor. "Fang'i ne tür kurutulmuş etle besliyorsun?"

Dove'un dudakları kıvrılır ve omuzları titremeye başlar. Çarşafla birlikte ayağa kalkarken kahkahasını bastırmak için bir elini ağzına kapatıyor. "Bebeğim, dinle. Bu *senin suçun*."

Mideme kramplar girerken ağzımı kapatarak tuvalete koşuyorum. Akşam yemeğinde yediğim pilav ve sarı köri parçaları midemi bulandırdığı için zorlukla başarıyorum.

beyaz porselenin içine turuncuyla beneklenmiş parlak kanarya rengi bir sprej halinde sıçırıyor.

"Ah, bebeğim," diye sempatik bir şekilde mırıldanan Dove banyoya girdiğinde, pamuk şeker gibi sesi fayanslarda yankılanıyor.

Neredeyse ona gitmesini söyleyecektim, ama kelimenin tam anlamıyla insan bağırsaklarıyla oynadı. Eminim biraz kusmukla başa çıkabilir.

"Tatlı, tatlı, Songbird." Bir zamanlar sinirlerimi bozan o neşeli ses tonu yeniden ortaya çıkıyor. Tırnakları, omuzlarımı ovmak için aşağı inmeden önce yatıştırıcı bir şekilde kafa derime sürtünüyor. "Sorun değil. Daha önce de penis yedim. Daha önce seninkini de yemiştım. O kadar da kötü değil."

"Emmek ve yemek aynı şey değil! *Gerçek tüketim için değil!*" Daha önceki sözlerini papağan gibi tekrarlayarak elimden geldiğince azarlıyorum.

"Touché, Songbird. Touché."

Dove çantasını hazırlarken gece hızla çöküyor. Yıldızlı ışınlar dairesinin yasak odasından geçerek hançer koleksiyonundaki bıçakları parlatıyor, güneşle birlikte solmadan önce kostümlere ve peruklara umutsuzca nüfuz ediyor.

Ölüm meleğim pembe iMac'inin ekranını tekrar kontrol ediyor, hedefinin bu geceki *isteklerini* gözden geçirirken *Legally Blonde* temasını mırıldanıyor. Kıyafet rafına dönerek açık pembe renkli bir babydoll seçiyor.

Kanım yavaş yavaş kaynıyor. Başka bir erkeğin onu iç çamaşırlarıyla görmesi, ona *dokunması* düşüncesi beni deli ediyor.

Omzunun üzerinden bakıp bana yumuşak, bilmiş bir gülümseme sunduğunda hislerim daha da kötüleşiyor. "Üzgünüm, Songbird, ama cevabım hala hayır. Benimle gelemezsin. Dikkatimi dağıtmana ihtiyacım yok."

Göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor. Kucağımda kıvrılmış olan Fang hemen ayağa kalkıyor, yarım daire çizerek dönüyor ve ön patilerini göğsüme koyuyor. Burnumu yatıştırıcı bir şekilde yalamadan önce tembelce geriniyor. Sonra tatmin olmuş bir şekilde bir kez daha dönüyor ve uykusuna devam ediyor.

Dove kıkırdayarak bakışlarımı fareden tekrar ona çekti. "Surat astığında çok tatlı oluyorsun."

"Bu hiç hoş değil," diye mırıldandım. "Yalnız gitmenden hoşlanmıyorum." Bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Ciddi bir yara almadan nasıl bu kadar uzun süre dayanabildi?

"Wren, bunu bir süredir yapıyorum. Hiç sorun yaşamadım." Odayı geçmeden önce bilgisayarında tekrar geziniyor ve bana Bebek olarak geldiği ilk gece taktığı peruğu seçiyor.

"Ama artık işler farklı. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin." Bunu söylediğimde farkına vardım, ciddiydim. Onunla romantik bir ilişki kurma hayali artık gerçek ve ben de isteyerek onun suç ortağı olacağım.

Daha birkaç ay önce birbirimizden nefret ediyorduk. Şimdi, onsuz bir hayat düşünemiyorum. Onsuz dünya sıkıcı. Sönük. Tek renkli bir çorak arazi. I ihtiyaç onu-onu Tatlı, şekerli Koku, onu sakarın Gülümse, onun balonlu sakız kişiliği. Hayatımı renkli yaşamak istememi sağlıyor... onun renginde. Pamuk şeker tonlarında, karanlık tehdit etse bile

Devral.

Dove ona havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım olduğunu bilmeli. Etrafındaki kaosu içinde onun sığınağı olmak istiyorum. "Güvenebileceğin birine sahip olmaya alışmanın zor olduğunu biliyorum, Dove. Ama senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum."

Peruğu pembe saten bir çantaya koymadan önce dikkatlice bir saç filesine yerleştiriyor. Fang onun enerjisindeki değişimi benden önce hissediyor. Ayağa kalkıyor, kucağımdan atlıyor, tel tel yelesini silkeliyor ve arkasına bile bakmadan odadan çıkıyor.

Dove'a dönüp baktığımda, beyaz şifonyerine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, o iri mavi gözleriyle beni değerlendiriyor. Alt dudağını ısıyor, çilekli dudak parlaticısıyla boyanmış bir gülümsemeyi zar zor bastırıyor.

"Ne?" Ayağa kalkıp mesafeyi kapatıyorum, benimkiyle buluştuğunda şehvetin bakışlarını nasıl kararttığının tadını çıkarıyorum.

Giydiği daracık şort kıcının kıvrımlarını zar zor gizliyor. Avucumun içine alıp zahmetsizce onu parlak yüzeyin üzerine kaldırıyorum. Bacaklarını belime dolayıp kalçalarını benimkilere doğru çevirirken saniyeler içinde sertleşiyorum.

"Bunu bu kadar kolay kabullenmene bayılıyorum." Avuçlarını göğsümden yukarı kaydırıyor, beni aşağı çekerken tırnakları boynuma batıyor. "Ben adaleti ararken seni yanımda düşünmek çok sıcak."

Yavaşça düğmelerimi teker teker açıyor, açarken de göğsüme öpücükler konduruyor. "Ama sen dikkatimi dağıtırsın, Wren- göze alamayacağım bir şey."

"Biliyor musun, ne zaman bu konuyu açsam *dikkatimi* dağıtmak için seksi kullandığının farkındayım." Bir elimi saçlarının arasından geçiriyorum, karın kaslarıma bir öpücük kondurup son düğmeyi tamamlarken sırtıyıyorum. Aletim granit gibi ve tek istediğim onun alaycı dudakları arasında kaybolmasını izlemek. Ama o pantolonuma başlamadan önce çenesini kavrayıp başını geriye yatırıyorum.

Onu aşağı ittiğimde şaşkın bir ciyaklama kıkırdamaya dönüşüyor, bacakları belime dolanıyor. "Ne yapıyorsun?" diye gülüyor, kıcı şifonyerin kenarında zar zor dengede dururken kıvranıyor.

Şortunu ve dantel külotunu teker teker bacaklarından sıyrarak hızlıca çıkarıyorum. Amı şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şeydi. Pembe ve ne kadar tahrik olduğunun kanıtıyla parlıyor. Sıcak ve ıslaktı ve dilimi içine sokmamı bekliyordu.

"Çok güzelsin Dove," diye fısıldıyorum, bir bacağımı omzuma atarken kalçasından yukarı doğru öpüyorum.

"Şimdi kim kimin dikkatini dağıtıyor?" diye dalga geçiyor, ama diğer bacağını kaldırıp yüzümü aralarına gömdüğümde sözleri gırtlaktan gelen bir iniltiye dönüşüyor.

Elleri başının üzerinde uçuyor, kıvranırken parmakları duvara doğru uzanıyor, omuzları hala yüzeye değen tek şey. Atletinin ince askısını yırtıp aşağı indiriyorum ve kabarık göğüslerini ortaya çıkarıyorum.

"Wren!" diye soluyor, tutunacak bir şey arıyor. Dilimi sıcaklığının derinliklerine soktuğumda başı geriye düşüyor, şişmiş klitorisini kızdırmak için yukarı kaymadan önce okşuyorum. "Bebeğim, bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor, sesi çaresiz inlemelerle kesiliyor.

Artık bana bu kadar kolay boyun eğmesini seviyorum. Teslim olduğunda ne kadar güzel oluyor. Bu beni güçlü hissettiriyor, duygularım o kadar yoğun ki sarhoş olmak gibi. O sarhoş edici ve ben sürekli onun için yanıp tutuşan bir bağımlıyım. Beni Dove gibi hissettiren bir kadın bulacağımı hiç düşünmemiştim. İçimde var olduğunu bile bilmediğim bir gücü uyandırdı.

Ben göğsünü avuçlarken elleri benimkileri buluyor, kalçaları yüzüme çarpıyor. O tatlı noktaya vurduğumda geriliyor. "İşte orası! Tam oraya! Aynen böyle. Durma bebeğim. Lütfen durma," diye yalvarıyor.

Duruyorum.

"Wren!" diye bağıyor, tırnakları bileğime batıyor. "Hayır! Neden?"

"Beni de yanında getir." Amcığına karşı sırtıyıyorum, klitorisi hariç her yerini nazikçe öperken tahrikini dudaklarıma bulaştırıyorum. Yumuşak, ağzı kapalı öpücükler. Ve beni daha yakına çekmek için başıma uzanamıyor.

"Yemin ederim, eğer devam etmezsen seni uykunda öldüreceğim, Songbird." Ses tonu hiç de tehditkâr değil, bu da daha da sırtımama neden oluyor.

Şişmiş etine yumuşak, iffetli bir öpücük daha konduruyorum. "Ne kadar çok istiyorsun, Turtle Dove?"

Tanrım, onu merhametime bırakmayı seviyorum - neredeyse ikiye bölünmüş, baş aşağı, amı tam teşhirde, istediğim gibi yemem için hazır.

Dove niyetle hareket ediyor, tutuşumdan kaçmaya çalışıyor, ama henüz kaçmasına izin veremem. Kalçalarının etrafındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve en çok arzuladığı noktayı hafifçe ısırıyorum.

"Ah!" Sırtı kavisleniyor ve dudaklarından bir inilti yükseliyor. "Em, Songbird, yoksa sikin Fang'in bir sonraki sarsıntılı partisi olacak!"

Teslim olmadan önce kıkırdamam ıslak, şişmiş etinin üzerinde hayalet gibi dolaşüyor - beni tehdit ettiği için değil, sikimi vücudumdan çıkarmayacak kadar çok sevdiğini biliyorum, ama yakın olduğum için.

Çok yakın.

Ve boşalıyorum.

Sert.

Boşaldığında Dove'un kalçaları boynumu sıkıca kavradığı için aletim kendi sınırları içinde sarsılıyor. Beni bir tür ceza olarak boğmak istediğinden eminim.

Dilimde salgısı ve ağzımda etiyle boğulmaktan seve seve öleceğimi biliyor.

Hayır, bekle. Bu beni yamyam gibi gösteriyor.

Dove'un kıkırdaması beni Fang'in kurutulmuş etini yediğim güne dönen düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Kahretsin, Songbird, bana bir şeyler yaptırmak için *dil dökmekte* gerçekten iyiye gidiyorsun."

Onu aşağı indirip ayakları yere değene kadar ona yardım ettiğimde göğsümde bir umut titreşimi alevleniyor. Takdirle mırıldanıyor, dudaklarını yalıyor ve alttaki parmağını dişlerinin arasında kıvrarak şortumdaki ıslak noktanın üzerinde alaycı bir parmak gezdiriyor.

"Tamamen giyinikken boşalmış olman neden bu kadar sıcak?"

"Yani seninle gelebilir miyim?" Sesim o kadar umut ve çaresizlikle dolu ki saf bir çocuk gibi çıkıyorum.

Sırıttırıyor. "Hayır, Songbird." Beni daha önce oturduğum sandalyeye geri götürüyor, bir dizini belimin iki yanına koyarak bana sarılıyor ve tırnaklarını saçlarımda gezdiriyor. İkimizin de umurunda değil

şortumu daha da berbat ediyor. "Bilardo oynadığın kadar amımla oynamayı da biliyorsun diye bana istediğini yaptıramayacağını ne zaman öğreneceksin?"

"Ben bir havuz köpekbalığıyım," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Kıkırdıyor, beni öpüyor, diliyle giriş aramadan önce üzerimde kendini tadarken acele etmiyor. Onu bu şekilde öpmek hoşuma gidiyor ama o yine de her seferinde saygılı davranıyor, her zaman rahat olmamı sağlıyor.

Hâlâ annemden ya da Dove'un bildiğini düşündüğü şeyden bahsetmedik. Sanırım benim bu konuyu açmamı bekliyor ve ben de eninde sonunda ona her şeyi anlatmaya hazır olacağım.

Yıllardır içinde sıkışıp kaldığım karanlık tünelin sonundaki ışığı nihayet görmem gibi. Daha birkaç ay önce, çaresizce ihtiyaç duyduğum kapanışı aramak şöyle dursun, annemle yüzleşme fikrini bile aklıma getirmezdin.

Ama Dove'un gücünü yakından görmek -geçmişini başkalarını kurtaracak bir şeye dönüştürmesini izlemek- çok güçlendirici. Benim kızım ilham verici.

Ayrıldığımızda, kaba bir gülümsemeyle beni onurlandırıyor. "Beni bekler misin? *Çıplak* olarak. Yatağında."

"Neden onun yerine benim evime girmiyorsun? Maskenizi takarken benden faydalanın. Senin alter egonla ilgili tüm fantezilerimi gerçekleştir."

Yüzü komik bir şekilde düşerken sırtıyorum.

"Beni seri katil halimden ancak sen kışkırtabilirsin Songbird," diye mırıldanıyor.

"Bu hile değil, Kaplumbağa Güvercin." Burnumla ona sokuluyorum, ayağa kalkmaya çalıştığında bileklerini kavrayıp arkasından tutuyorum. "Sen aynı kişisin."

"Evet, tamam *Ross*," diye sesini yükseltiyor ve alay ediyor, "Ara vermiştik!"

"Bunun ne anlama geldiğini... bilmiyorum?" Aptalca bunu daha önce nerede duyduğumu hatırlamaya çalışırken onu serbest bırakıyorum.

Kıkırdıyor, banyoya doğru yönelirken sesi odada çınlıyor. "Sanırım izleyecek yeni bir şovumuz var, Songbird." Koridorda kaybolmadan önce omzunun üzerinden göz kırpmıyor. "Sana vereceğim *bir ilk daha*."

Onun sahiplenici ses tonuyla göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Aşk dolu bir iç çekiyorum, o gözden kaybolana kadar hülyalı bakışlarla arkasını izliyorum

görünümünden. "Bana uyar, Turtle Dove."

Dove'u temsil eden küçük nokta kuzeybatıya doğru ilerlemeye devam ederken İZLİYORUM. En azından o iğrenç küçük purolardan içmediğini biliyorum, çünkü Zippo'suna yapıştırdığım takip cihazını hâlâ bulamadı.

Bu iki gerçek beni rahatlatırsa da, şehirden uzaklaştıkça sınırlarım yıpranıyor. En fazla otuz dakika önce ayrılmış olmalı ve her geçen saniye yerimde kalma kararlılığım zayıflıyor.

Hunter önüme bir bira daha koyduktan sonra benimkinin yanındaki tabureye çöküp homurdanıyor. "Bu adama inanabiliyor musun?" Elindeki şişenin ağzıyla Bunny'nin barın karşısında oturduğu ve sevgilisiyle derin bir sohbete daldığı yeri işaret ediyor. "Ne, onu Dove mu giydirdi?"

Bir kahkaha atıyorum, telefonumun ekranını kapatıyorum ve içkimden bir yudum alıyorum. Söz konusu adam somon rengi bir düğme-up giyiyor, uzun, kum rengi saçlarını pastel pembe bir toka gibi görünen bir şeyle sabitlenmiş bir topuzla bağlıyor.

Bunny'nin tipi gibi görünmüyor ama sanırım bu onu şimdiye kadar gördüğüm en mutlu an. Hareketli bir şekilde konuşuyorlar, birbirlerine tamamen dalmış durumdalar, Hunter ise adamı irade gücüyle yakmak için nafile çabalarına devam ediyor.

Bunny beni daha önce karşıladı ama Dove'u sormadı, bunu tuhaf buluyorum. Beni burada yalnız gördükten sonra neden kız arkadaşımın, en iyi arkadaşının nerede olduğunu sormadı?

Bu biraz garip.

Dove'un gerçekte kim olduğunu biliyor mu?

Bu videoların karakola nasıl ulaştığını hep merak etmişimdir. Dove, görüntüleri her zaman gördükleri ürkütücü, sinematik tarzda düzenleyecek bir tip gibi görünmüyor. Pazarlamacıların düzenler ya da tasarım seçimleri hakkında soru sormasından nefret eder, her zaman hayatını kurtarmak için bunu nasıl çözemeyeceğini söyler.

Bunny de işin içinde mi?

"Gölge Siren tekrar saldırdı. Henüz detayları açıklamadık. Özel haber ister misin?" Hunter bakışlarını Bunny'nin masasından ayırarak soruyor.

"Evet, kulağa hoş geliyor. Dove'un yakın zamanda Doll hakkında yazmama izin vermeyeceği kesin, o yüzden şimdilik bundan vazgeçsem iyi olacak."

"İkinizin arası nasıl?" Hunter soruyor ve dizleri huzursuzca zıplasa da, parmakları birasının etrafında bükülse de ve gözleri yanlara kaymaya devam etse de, çevresel görüşünde Bunny'nin bakışlarını yakalamaya çalışsa da, ilk kez gerçekten önemsiyor gibi görünüyor.

"Her şey yolunda." Ayağım taburenin alt barına vuruyor. Hunter'ın endişesi mi benim alanıma sızıyor, yoksa Dove'un nerede olduğuna dair kendi huzursuzluğum mu, bilmiyorum. "Aslında harikalar. Kendi yolumdan çekildiğimde hayatımı değiştirdiler."

Beni sırtımdan alkışladı. "İkiniz için de mutluyum, gerçekten. Çok daha iyi görünüyorsun. Seni daha önce bir kız arkadaşınla hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum."

Telefonumu elime alıyorum ve ona bakışlarının istediği yere kayması için bir fırsat veriyorum. "Neden erkek gibi davranıp harekete geçmiyorsun?"

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor acı acı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, Hunt. Ama belki de gitmesine izin vermelisin. Ya da onu zorlamalısın. Seni başka kadınlarla görmekten hoşlanmıyor. Dove'u öptüğün için çılgına döndü -ki seni hala affetmiş değilim- bu yüzden ona kendi ilacının tadına baktır. Belli ki umursuyor. Belki *umursamıyormuş* gibi davranırsan sonunda duygularıyla yüzleşir."

Alay ediyor. "*Yapamam*. Beni o kadar parmağında oynatıyor ki, istese oturup onu sikmesine izin vermesini bile izleyebilirim."

Başım ona doğru savruluyor, içkimi yudumlarken boğulmamaya çalışırken yüzümde kuşkulu bir ifade belirliyor. "Özür dilerim... *Ne?*"

Homurdanıyor. "Daha sonra onu öldüreceğim elbette. Ama o lanet kadın beni büyüsü altına aldı ve ne yapacağımı şaşırdım. Bana karşı hisleri olduğunu biliyorum. Sadece onu zorlayamıyorum. Kendini çok güçlü gösteriyor ama hepsi bu, kayıtsızlıktan başka bir şey değil çünkü kocası onu o kadar kötü incitti ki bir daha başka bir adama güvenebilir mi bilmiyorum."

Bunny'nin hikayesini tam olarak bilmiyorum. Dove bana sorabileceğimi ama paylaşmasının ona ait olmadığını söyleyip duruyor. Sanırım Bunny ve beni birlikte vakit geçirmeye teşvik ediyor çünkü artık bir ilişkisi olduğu için arkadaşının kendini dışlanmış hissetmesini istemiyor.

Ama dürüst olmak gerekirse? Bunny ve Hunter'ın aralarını düzeltmelerini istiyorum ki hepimiz mutlu olabilelim.

Hunter sertçe nefes verir. "Bir erkeğin gururu ancak bu kadarını kaldırabilir." "Neden çıkmaya devam ettiğini hiç merak ettin mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona hiç tek gecelik bir ilişki teklif ettin mi? Birbirinizin sisteminden kendinizi kurtarmak için bir şans?" O geceyi düşünüyorum, birkaç tabure ötede oturan Dove da aynı teklifi yapıyordu.

Parmak uçlarımda nasıl hissettiğinin anısı. Teninin sıcaklığı ve gözlerindeki hararetli bakış. Onun da benim gibi hissettiğini fark ettiğim an.

Her şeyin değiştiği an.

Hunter'ın bakışları değişiyor, şimdi kehribar rengi derinliklerinde kaynayan yeni bir şeyle Bunny'yi inceliyor. "Ondan bundan daha fazlasını istiyorum. Mutluluğun tadına bakıp onu elinden almasındansa hiçbir şeye sahip olmamayı tercih ederim."

"Belki de önce tadına bakması gerekiyordur." Omuz silkiyorum. "Sonra müptelası olur. Ve sen de her zaman hayal ettiğin gibi, tıpkı sana benzeyen sinir bozucu küçük bebelere sahip olmaya devam edebilirsin."

Hunter her zaman büyük bir aile istemiştir. Tek çocuk olduğu için hiç kardeşi olmadı ve benim dışımda sadece birkaç arkadaşı vardı. Her zaman bir beyzbol takımı kuracak kadar çocuk istediğini söylerdi. Bunny'yi çok iyi tanımıyorum, sadece Hunter'dan geçmişlerine dair ufak tefek şeyler duydum ama sanırım onun yuva kurma ihtiyacı Bunny'nin ödünü koparıyor.

"Uzun vadeli yoğunluğu azalt, Hunt. Onu sevdiğini biliyorum, nasıl ya da neden sevdiğini hâlâ bilmiyorum ama sevdiğini biliyorum. Ama belki de Bunny'nin ihtiyacı olan şey iyi bir sikiş ve hepsi bu. Bu konuda kaba olmaktan nefret ediyorum ama sanırım Dove da burada olsaydı aynı fikirde olurdu."

Hunter, takıntısının nesnesini yenilenen bir merakla izlemeye devam ederken bu bilgi üzerinde kafa yoruyor. "Dove bu gece nerede?" diye mırıldanıyor ilgisiz bir şekilde.

Telefonumu gizlice kontrol ediyorum. Noktası hâlâ hareket ediyor. Bir anda kararlılığım kırıldı.

"Geç saate kadar çalışıyorum. Onunla buluşacağım."

Sabit bakışlarını takip ederek Bunny'nin tuvalete gittiğini görüyorum. Hunter taburesinden kalkıp veda bile etmeden uzaklaşıyor ve bana fark edilmeden sıvışmak için mükemmel bir fırsat veriyor.

Git yakala onu, dostum. Ben de kız arkadaşımın peşinden gidiyorum.

ZENGİN İNSANLAR BAZEN ÇOK APTAL OLABİLİYOR.

Marcus Westfield, bir sonraki kurbanını ararken olduğundan daha genç görünen kadınları becerme eğilimi bir yana, kim olduğum hakkında en ufak bir kanıt bile istemiyor. Teminat yok, gizlilik anlaşması yok, kimliğini gizli tutacağımı garanti eden bir önlem yok.

Hiçbir şey.

Onun kalibresindeki çoğu adamın -kötü, yüksek rütbeli Wall Street tiplerinin- protokolleri vardır. Gizlilik sözleşmeleri, güvenlik önlemleri, çıkış stratejileri. Marcus'un yok. New York-Pennsylvania sınırında, en yakın komşusundan kilometrelerce uzaktaki çiftlik evinin gizliliği sağlamak için yeterli olduğunu düşünüyor.

Kurbanlarını götürdüğü yer. Kanlı sonuyla orada karşılaşacak olması çok uygun.

Marcus orta derecede bir cinayet, ama yakacak çok fazla bastırılmış öfkem var.

Uzun çakıllı garaj yolundan aşağı inerken, kiraladığım beyaz sedanın lastiklerinin altındaki çıtırtı fırtına tarafından yutuldu. GPS'i olmayan eski model bir Chevy, ama yine de sahte bir plaka taktım ve beni dinleyenlere kenara çekilmemem için dua ettim.

Wren endişelenmekte haklıydı. Genelde bu kadar izole bir yerde buluşmayı kabul etmezdim. Ama tam da bu yüzden yalnız çalışıyorum. Bunny ve ben bile genellikle işleri birlikte yapmayız. Elbette, pisliği temizlemeye yardım ediyoruz, ama karışımındaki başka bir ceset için endişelenmek çok fazla sorun. İnsanların sağı solu belli olmaz.

Ve benim bülbülüm bu karmaşaya karışmayacak kadar tatlı.

Çiftlik evinin uzaktaki parıltısı yaklaşıyor, şimdi ağır tabakalar halinde yağın yağmurla bulanıklaşıyor. Çantama uzanıp Black and Milds paketimi ve yanlarında tuttuğum Zippo'yu çıkarırken ön cam silecekleri yetismekte zorlanıyor. Başparmağım çakmağın üzerindeki kabarık pürüzsüz bir yüzeyin üzerinde kayıyor ve kalbim duruyor. İncelemek için harita ışıklarına geldiğimde arabayı yavaşlatıyorum.

Anasını *satayım*- İçimden ettiğim laneti aniden kestim ve bu kelimeyi bir daha asla kullanmayacağıma yemin ettim. Ama lanet olsun, Wren. Beni bu şekilde takip ediyor olmalı. O ukala, sigarayı bırakacağıma söz verdiğim için onu bulamayacağımı biliyordu. Ve bıraktım da.  oğ nlukla. Paketi ve çakmağı çantama geri atarken boğazımdan sinirli bir ses çıkıyor.

Ciğerlerime ağır bir korku duygusu yerleşiyor. Ya beni dinlemezse? Ya beni yine takip ederse?

Bu kötü bir fikir, Turtle Dove. Sesi kafamın içinde çınlıyor, sanki yanımdaymış gibi net.

Sertçe nefes alıyorum ve ayağımı gaza basıyorum. Marcus'un yaşayacağı her gün, onun bir sonraki kurbanı olma riski taşıyan bir başka  ocuk demek.

Çiftlik evi son derece normal görünüyor; krem rengi, gri kiremit çatısı,    arabalık müstakil garajı ve özenle düzenlenmiş peyzajıyla, kendisi burada yokken bakımını yapması için birini tuttuğı izlenimini veriyor.

Bekar bir bekarın ihtiyaç duyduğundan daha büyük ama araştırmalarım  göre finans kardeşleri için parti vermeyi seviyor.

Bu ev çok boktan şeyler gördü.

Bu gece, ona yapacaklarımın yanında bu bok çok hafif kalacak.

Wren'le ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırıp çantamı topluyorum, her zaman  antamda taşıdığım şemsiyeyi açıyorum ve kapıya doğru kısa bir yürüyüş yapıyorum. Marcus beni bir kadeh kırmızı şarap ve büyüleyici bir gülümsemeyle karşıılıyor.

İlk bakışta güven telkin eden bir yüzü var; yeni tıraş olmuş, keskin hatlara sahip, finans köpekbalığı kılığına girmiş bir kurt. Özel dikim takım elbiseleri içinde, yatırımınızı ikiye katlarken kendisini de ikiye katlayabilecek bir adam.

Daha zengin. Spor ayakkabı ve beyaz bir tişört giymiş, yerel bir lisenin seksi basketbol koçu olabilecek gibi görünüyor.

Muhtemelen sikkemeyi sevdiği genç kızları da bu şekilde tavlıyor.

"Vay canına. Çok güzelsin." Gözleri vücudumda geziniyor, oyalanıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyor ve köşedeki şemsiye standını işaret ediyor.

Üzerime giymem gereken bir kostüm olmasına rağmen, kıvrımlarımı öne çıkaracak mükemmel yazlık elbiseyi seçmek için zaman ayırdım. Makyajım beni daha genç göstermek için özenle yapıldı. Tüm paket onu rahatlatmak, içgüdüleri harekete geçtiğinde ve tecavüz fantezisini oynamaya başladığında kendimi savunamayacak kadar küçük bir kadın olduğumu düşünmesini sağlamak için tasarlandı. Kurbanları arasında seks işçileri tutarak dikkatleri üzerine çok fazla çekmemeyi akıl ediyor. Ne yazık ki onlar için, kaybolmaları kimsenin umurunda değil.

Ne yazık ki yanlış kadının dikkatini çekmiş. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, ses tonumu hafif ve nefesli tutarak masum bir hareket. Ne de olsa istediği buydu. Ve ben profesyonel değilsem hiçbir şey değilim.

"Dinle," diyor ve özür dileyen bir gülümsemeyle şarabı bana uzatıyor, "Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm ama iş için hızlı bir Zoom çağrısı yapmam gerekiyor. Yarım saatten fazla sürmez. Rahatınıza bakın. Acıktıysanız şarküteri var. İstediginizi alın."

Çekici ve düşünceli. Beni de rahatlatmaya çalışıyor. Onu araştırdığım için şarap içmemem gerektiğini biliyorum. Yemek muhtemelen güvenli, ama alkol? Neredeyse kesinlikle uyuşturulmuş.

"Sorun değil. Bekleyebilirim. Hazırlanmamı ister misin?" İri geyik gözlerimle ona bakıyorum, alt dudağımı nazikçe ısırırken yanaklarımın kızarmasını istiyorum.

Marcus, kömür rengi spor ayakkabılarının arkasında canlanan ereksiyonunu gizleme zahmetine girmiyor. "Elbette. Koridorun sonunda sağdaki üçüncü oda." Alanıma giriyor, mavi gözleri yüz hatlarımda geziniyor. Çenemi kavradığında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Peruğu unut. İç çamaşırını giy ve oturma odasındaki kanepede seni görebileceğim bir yerde beni bekle." Başparmağıyla dudağımı çekiştiriyor. Vücudumdaki her sinir tiksintiyle çılgık atıyor. "Kahretsin, mükemmelsin" diye fısıldarken utangaç bir gülümseme ve kırpışan kirpiklerle bunu maskeliyorum.

"Teşekkür ederim." Bakışlarımı indiriyorum, biraz daha yaklaşırsa karnıma sürtünmekle tehdit eden pantolonundaki şişkinliğe ürkekçe bakıyorum. Bu da

öğürmek istiyorum. Wren olmayan bir adama bu kadar yakın olduğum için suçluluk duygusu içime işliyor.

Kapat şunu, Dove. Yaptığın şey bu. Bu senin kim olduğun. Wren bunu değiştirmez.

"Kaç yaşındasın sen?" Marcus soruyor.

"On beş," diye yalan söyleyerek oynamamı istediği yaşı söyledim.

Gülümsemesi düpedüz şeytani. "Aferin kızıma." dediğinde midem bulanıyor.

İçimden bir ürperti geçiyor. O bunu arzu sanıyor ve kıkırdıyor. "Git baban için hazırlan."

Gag.

Boğazımda bir öfke kabarıyor ama ince bir gülümsemeyeyle yutuyorum ve dediğini yapmak için dönüyorum.

Salon kişisel dokunuşlardan yoksun. Fotoğraf yok, biblolarla dolu raflar yok. Kirli beyaz duvarlar bomboş. Ama beni yönlendirdiği odaya adım atmak bir kâbusun içine girmek gibi. Mekânın üstünü bir çıkıntı çevreliyor ve bu çıkıntının her santimi Freddy'nin evindeki odamda tuttuğu türden porselen bebek koleksiyonlarıyla dolu.

Psikopatların oyuncak bebeklerle ne alıp veremediği var?

Bedenimi bir ürperti sarıyor. Şarabı büyük beyaz makyaj masasının üzerine koymadan önce çantamı orta boy yatağın bozulmamış fildişi yorganının üzerine atıyorum.

Bir alkol test şeridi alıyorum ve parmağımı kırmızı sıvıya batırıp şeridin üzerine biraz damlatıyorum. Anında maviye döndüğünde hanımefendiye yakışmayan bir homurtu çıkarıyorum.

Amatör.

Saate bakıyorum ve iç çamaşırimi çıkarıyorum, Wren düşüncelerime geri dönerken içten içe ürperiyorum. Marcus'un bu gece göreceklerini görseydi, aklını kaçırdı.

Her şeyi yeniden değerlendirmem gerektiğini biliyorum. Erkek arkadaşım kimliğini keşfettiği için öldürdüklerime verdiğim tüm özenli detaylar uçup gitti.

Wren beni özensiz yapıyor.

Dikkatimi dağıtıyor. Ama ondan vazgeçmeyi reddediyorum.

Ya da Doll.

Bunun işe yaraması için *bir şeyleri* değiştirmeliyim. Ve bunun yürümesini çok istiyorum. Hiçbir şeyi Wren'i istediğim gibi istemedim. O bana hissettiriyor

Yaşıyor. Onunla birlikte olmak içimde sahip olduğumu hiç bilmediğim bir koruyuculuk uyandırıyor.

Bir annenin içgüdüğü gibi değil - bir kadını yavrularını korumak için ne gerekiyorsa yapmaya iten türden.

Hayır, bu çok daha ilkel bir şey. Eşimi korumak için vahşi bir ihtiyaç.

Ne gerekiyorsa yapmaya istekli olmalıyım.

Ana yaşam alanına döndüğümde Marcus iş konuşuyor, yemek masasında uzanırken ekranın diğer ucunda kim varsa onunla gülüyor. Açık konsept düzeni beni görmesini kolaylaştırıyor ve onaylayan bakışları az giyimli vücudumda gezinirken bir başka utangaç gülümsemenin dudaklarımı süslemesine izin veriyorum.

Tembelce odayı inceliyorum. O çalışmaya devam ederken dikkatini çekecek şeyler yapıyorum; işlemeli raflardaki kitapların başlıklarını okumak için hafifçe eğiliyorum, böylece babydoll geceliğimin altındaki kıcımlı mükemmel bir şekilde görebiliyor ya da parmaklarımı göğsümün üzerinde gezdirmeden önce saçlarımı yavaşça omzumun üzerinden itiyorum.

Telefon görüşmesini bitirdiğinde, beni evin içinde kovalamaya ve anlamsızca becermeye hazır görünüyor.

Hiç bu kadar kuru olmamıştım.

"Şarabı beğenmedin mi?" diye soruyor, kanepede bacaklarımı altıma kıvrarak oturduğum yerde bana katılıyor.

"Tadı biraz tuhaf." Burnumu kıvrıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve bardak altlığına koyduğu bardağını almak için uzanıyorum. Bakışlarını tutarak bir yudum alıyorum. "Seninkinin tadı normal. Belki benimkinde bulaşık makinesinden kalan sabun kalıntıları vardır?"

En yaygın tecavüz ilaçları tatsızdır. Marcus muhtemelen bunu biliyordur. Kaşlarını çatıyor ve başını eğiyor. "Bu çok garip. Özür dilerim. Size yeni bir bardak getirebilirim."

"Belki de sadece aptallık ediyordumdur. Genelde çok şarap içen biri değilimdir. Al, dene." İçkimi aldım ve dudaklarına götürdüm.

"Ne içersin? Sana başka bir şey getirebilirim." Koltuktan fırlıyor, mutfaka doğru ilerlerken sırtını bana veriyor.

Çabucak şarabımın yarısını onun bardağına dolduruyorum, sonra ikisini de bardak altlıklarına geri koyuyorum, benim uyuşturulmuş, şimdi yarısı boş olan içkimi onunkinin olduğu yere koyuyorum. "Sorun değil! Sadece içeceğim." Ben bir yudum alır gibi yaparken Marcus dönüyor. "O kadar da kötü değil. Sadece fanteziye oynamaya çalışıyordum."

İyi kurtuluş, Dove.

Bir kakhaha atıyor ve bardağını alıp büyük bir yudum alarak geri dönüyor. "Bu paraya kesinlikle değersin, değil mi?"

Ona sakarca bir gülümseme gönderiyorum ve ayağa kalkıyorum. Büyük ön pencerelerden bir ışık titremesi geçiyor ve karanlığın içinde kaybolmadan önce bir anlığına dikkatimi çekiyor. Marcus'a dönüp bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor ama o benim bir anlık dikkat kaybımı fark etmiyor.

Birini mi bekliyor?

Tüylerim diken diken oldu. Midemde bir his sıkışıyor; bu sefer boyumdan büyük bir işe kalkışmış olabileceğime dair bir uyarı fısıltısı.

"Başlamadan önce tuvalete gideceğim. Hemen döneceğim." Bardağımı yanıma alıyorum, Bunny'ye mesaj atmak için eşyalarımıyla odaya dönüyorum - ancak çantamı ve telefonumu arabada bıraktığımı fark ediyorum.

"Kahretsin." İçimi çekerek şarabı tuvalete döküp sifonu çektim ve maskemi almadan önce lavabonun birkaç dakika akmasına izin verdim.

Nedeni ne olursa olsun, gözlerine ölüm korkusunu sokan şey hep maske oluyor. Belki de sonunda kim olduğumu anladıkları içindir. Belki de düpedüz korkutucudur. Benim için sadece bir maske. Karartma lensleri olmadan, o kadar da ürkütücü değil.

Erkekler çok zayıf.

Birkaç dakika daha bekledim. Işık çok uzakta değildi - eğer Marcus birini bekliyorsa, şimdiye kadar burada olmalıydı. Bunun sadece evin camdaki yansımasının bir oyunu olduğundan emin olduktan sonra oturma odasına dönüyorum.

Marcus'un başı yavaş ve halsiz bir şekilde bana doğru dönüyor, yarım yamalak bir gülümseme dudaklarını büküyor. Ayağa kalkıp sallanırken maskeyi fark etmiyor bile. "Ailene yatıya kaldığını söyledin mi?"

Boğazıma tırmanmakla tehdit eden iğrenme duygusunu yutuyorum. "Söyledim *baba*. Şimdi neden yerine oturmuyorsun, böylece ben de kucağına oturabilirim ve sen de bana ninni söyleyebilirsin?"

Maskeyi kafama geçirdiğimde yüz hatları şaşkınlıktan keskin bir farkındalığa dönüşüyor. "Sen... Sen-"

"Çok anlamlı, Marcus." Ona doğru bir adım atıyorum, tökezleyerek geri çekilirken kıkırdıyorum. İri bir adam ve sadece birkaç dakika oldu, ilaçların etkisini göstermesi için birkaç dakika daha geçmesi gerekecek. "Şimdi oyununu oynamak ister misin?"

İsteklerinde saklambaç oynamaktan bahsetmişti. Ama şimdi işler tersine döndüğüne göre, bana tecavüz etmeden önce evin içinde beni kovalamaktansa altına işemeye daha hazır görünüyor.

Benim ileri attığım her adım için o bir adım geri atarken alnında boncuk boncuk terler beliriyor. Peynir kesmek için kullandığı büyük bıçağı kapmak için bırakarak devasa mutfak adasına doğru ilerliyor. "Lütfen beni öldürme," diye hıçkırıyor.

"Sophia Madden ismi bir şey çağrıştırıyor mu, Marcus?" Soruyu sorarken modülatörün değil, benim sesim odada yankılanıyor.

Başını sallıyor, gözyaşları yüzünden akmaya başlamıştı ki başka bir soru soruyorum. "Peki ya Brianna Turmond? Chloe Singleton? Sarah Weaver?"

Her adım onu Fransız kapılarına yaklaştırıyor. İçeride ne kadar az dağınıklık yaparsam o kadar iyi. Birisi Marcus'u bulana kadar, o bir lapa yığını olacak. -Yağmur devam ederse.

Titreyen elini beni durduracakmış gibi uzatarak hıçkırıyor: "Yaşları büyük sanıyordum, yemin ederim!" Sırtını cama dayadığında diğer eliyle kapının mandalını zorluyor.

"Neden bahsettiğimi birdenbire anlamam ne kadar komik." Başımı eğiyorum ve sırtıyorum, gerçi maskenin arkasından göremiyor. "Yaptığın şey yüzünden hepsinin şu anda terapide olduğunu biliyor musun? Farklı yerlerden kız seçmenin yakalanmanı engelleyeceğini mi sandın?"

Hafif bronz tenli bir parıltı arka bahçeye dalıyor. Gözümün ucuyla Wren'i çalıların arasına süzülürken yakalıyorum. Koyu renk kıyafetler giyiyor ama gizlenmeye çalışmıyor bile.

Lanet olsun.

İç çekerek, "Asla öğrenemeyecek," diye mırıldandım.

Marcus şaşkınlıkla başını eğiyor ve arkasına bakıyor. Odaklanmamış bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde haykırıyor, "Söz veriyorum! Öğreneceğim! Yemin ederim öğreneceğim!"

Sonunda mandalı beceriksizce açıyor ve kapı aniden dışa doğru sallanıyor, fırtınanın içinde tökezlerken rüzgâra kapılıyor. İlaçlar son evresine ulaşıyor, uzuvlarını hantallaştırıyor. Çamura tutunarak düşüyor ve ben de onu takip ediyorum.

Gökyüzünde ışıklar yanıp sönüyor, yukarıdaki şişman bulutlar grimsi bir maviyle aydınlanıyor ve ardından bir gök gürültüsü terapötik bir şekilde çarpıyor. Bu kaos beni rahatlatıyor, ordu gibi sürünerek uzaklaşan hüngür hüngür ağlayan karmaşaya yetişirken ruhumu topraklamaya yardımcı oluyor.

Aşağı doğru hızlı bir hamleyle hançeri omurgasıyla omzunun arasındaki ete saplıyorum. Öfke nöbeti geçiren ve hıncını zenini bozan ölümlülerden çıkaran doğa ananın çılgılığı duyulmuyor.

Açıkçası onu suçlamıyorum.

Marcus ters dönüyor ve yengeç yürüyüşüyle uzaklaşmaya çalışıyor, yaralı kolu artık o tarafa her ağırlık verdiğinde işe yaramıyor. Hayatı için yalvarmaya devam ederken sesi uykulu geliyor. "Lütfen. Param var. Ne istersen veririm."

Derin bir iç çekiyorum, maskemi çıkarıp yere atıyorum ve başımı gökyüzüne doğru eğip yağmurun yüzümü yıkamasına izin veriyorum.

Paranın her şeyi değiştireceğini düşünenlerden nefret ediyorum. Onlara hayatları boyunca paranın onları her türlü kötü durumdan kurtarabileceği öğretili - başkasının hayatı pahasına bile olsa.

"Onlar istedi! Onları zorlamadım! Daha iyisini bilecek kadar büyüklerdi!"

Freddy'nin sesi kulaklarımda yankılanıyor. *Daha iyisini bilecek yaştaydın.*

Dizlerimin üzerine çöküp ona sarılırken öfke bir savaşçı çılgılığıyla boğazımdan fışkırıyor. Hançer karnının derinliklerine saplandı. Yaradan fışkıran kan yüzüme sıçradı. Yüzümü buruşturup maskeme uzanıyorum ve onu tekrar başıma geçirerek, vücudunu titreten patlamalar halinde terk eden iğrenç kan ve tükürük serpintisinden kendimi koruyorum.

Oyunlarımı oynamak ve adama hayatının sonuna kadar işkence etmek istiyorum. Uyuşturucunun etkisinin geçmesini beklemek istiyorum ki sonunda onu bitirdiğimde her şeyi hissetsin.

Ama tabii ki ötücü kuşum gidip her şeyi mahvetmek zorunda kaldı. Yani hızlı bir ölüm olacak.

Marcus kollarını zayıfça sallıyor, tembel ve acınası bir çabayla beni savuşturmaya çalışıyor. Çılgınlıkları boğazına dolan kanın arasından çağılıyor. Veda ninnim maskemin arkasından onun çılgınlıklarına katılıyor.

"Rosie'nin etrafında halka."

Pierce.

"Cebi çiçeklerle dolu."

Slash.

"Küller. Küller."

Bıçakla.

"Hepimiz düşeriz."

Tamam, kendimi biraz kaptırdım. Midesi parçalanmış, etli bir harabeye dönmüş, kan ve kaygan bağırsakları çimlere dökülüyor. Benim

Son darbe mide bulandırıcı bir gıcırtyla iniyor ve gözlerindeki ışığın sönüşünü izliyorum.

Ve yalan söylemeyeceğim, Wren'in tüm bunları ses çıkarmadan izlediğini bilmek? Beni tahrik ediyor.

Dudaklarımdan kahkahalar yükseliyor, karanlık ve nefessiz. Wren'in Doll'a benim için öldürmek istediğini söylediği zamanı hatırlıyorum. Şimdi, benim bir can almamı izliyor.

İki kere.

Ona takip etmemesini söyledim ama Ryan'ı öldürdüğümü gördükten sonra bile burada.

Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Çalılara doğru döndüğümde kahkahalarım kesiliyor. "Dışarı çık, Songbird. Orada olduğunu biliyorum."

Wren çalılıkların arasından çıkıyor, siyahlar giymiş, gözleri imrendiğim bir şeyle kararmış.

Açlık.

İhtiyaç.

Sıcaklık midemde aşağıya doğru kıvrılıyor. Nefesim hızlanıyor. Geceliğimin ne kadar az örttüğünün farkındayım, yağmur ince kumaşın her kıvrıma yapışmasına neden oluyor. Wren bakışları üzerinde gezinirken takdirini gizlemeye çalışmıyor.

Yağmur hafifliyor. Adımı alçak, hırıltılı bir sesle söylüyor. "Dove."

Bıçağı bırakıp maskemi yırtıyorum ve ona doğru koşmaya başlıyorum. Bakışlarında korku yok, sadece şehvet, hayranlık ve iyi olduğumu görmenin verdiği rahatlama, koyu kahverengi gözlerinin derinliklerinde parlıyor.

Wren eğilmiş, kollarını açmış, bekliyor. Sıçrayıp ona çarpıyorum ve ağzımı onunkine kilitliyorum. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru savrulduk ve ben kucağındayken ıslak toprağa yığıldı.

Ama bu bizi durdurmuyor.

Dudakların, dilin ve dişlerin telaşı içindeyiz; çaresiz, doyumsuz. Parmaklarım pantolonunun düğmelerini açmak için uçuyor, onu serbest bırakıyor. Elleri yağmurdan sıırıslam olmuş saçlarıma dolanıyor, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni inanılmaz derecede yakınına çekiyor. Külotumu kenara itip titreyen bir nefesle onun sert uzunluğuna gömülüyorum.

İnliyor. Ben inliyorum. Birlikte hareket ediyoruz, çılgınca ve ham, bedenlerimiz etrafımızdaki fırtına kadar vahşi. Wren arkasındaki çimenleri kavırıyor, ben ona sürtünürken bizi sabitliyor, doruk noktamın sınırını kovalıyor.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor mutluluk içinde başını geriye atarak.

Gözlerimi gökyüzüne çeviriyorum, sıcaklık sımsıkı sararken, yağmur terle, kanla, güç ve şehvetin baş döndürücü telaşıyla karışırken gözlerim kapanıyor. Zirveye ulaşıyor, içimde patlıyor, şiddetli, ürpertici bir salıverme.

Gözlerimin arkasında beyaz patlıyor. "Wren! Geliyorum! Bebeğim, geliyorum!"

"Ben de. Siktir, Turtle Dove. Ben de."

Kavrayışı ensemde sıkılaşıyor, kalçaları benimkilere çarparken alınlarımızı birbirine bastırıyor, iniltisi dudaklarımda eriyor. Birbirimizi içimize çekiyoruz, fırtına hala etrafımızda çatırdıyor, dünya bundan başka bir şeye indirgenmemiş.

Wren beni usulca öpüyor, sonra yer değiştirerek bacaklarımı daha sıkı bir şekilde beline doluyor.

"Senin için çok endişelendim," diye mırıldanıyor.

Hafifçe gülüyorum, alt dudağını ısıyorum.

"Sana söyledim, başımın çaresine bakabilirim." Sonra hınzır bir sırıtışla, "Sanırım benim şiddetim seni tahrik ediyor. Nekrofiliye karşı bir ilgin var."

Wren yüzünü buruşturarak hafifçe geri çekilir. "İğrenç, Dove. Birisi cesetlerle seks yaptığında böyle olur. Yanlarında değil."

Kıkırdıyorum. "Tamam, demek cesetlerin *yanında* sevişmek gibi bir huyun var." "Sadece seni beceriyorum." Sırıttıyor, yavaş ve alaycı bir öpücük konduruyor

Hala yarı sert olan sikini içime sokmadan önce burnumu sıktı. "Çünkü haklısın. Seni şiddete teşvik ederken izlemek beni tahrik ediyor."

Ben kollarında kıvranırken Wren'in göğsünde DERİN BİR HUM yankılanıyor. "Kıçını sikime böyle bastırmaya devam edersen, Kaplumbağa Güvercin, seni tekrar sikeceğim."

Kıkırdamalarım banyonun duvarlarında yankılanıyor ve ben popomu ona doğru bir kez daha oynatırken etrafımızı sarıyor. Banyo suyu şıpırdıyor, pembe renkli kabarcıklar porselenin üzerinden taşarak fayansın üzerine damlıyor. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, Songbird."

Bir tur daha atmaktan çok mutlu olsam da göğsüne yaslanıp sıcaklığına alışıyorum. Wren yanağını şakağıma bastırmadan önce boynuma sokuluyor. "Şu andan itibaren seninle gelmek istiyorum."

Çiftlik evinden ayrıldığımızdan beri bana dokunmayı bırakmadı - ayrı araçlarla geri dönmek zorunda kaldığımız zamanlar hariç. Sanki bırakırsa yok olacağımı düşünüyor.

Elleri kollarımın altından kayıyor, başparmakları sertleşmiş meme uçlarımı nazikçe okşarken göğüslerimi kavırıyor. Bunun cinsel bir anlamı yok, sadece topraklama; ılık, çilek kokulu suyun içinde ikimiz için de sessiz bir rahatlama anı.

"Bir iğne koysam ve birlikte çözssek nasıl olur?" Umarım bunun benim için ne anlama geldiğini anlamıştır. Onu hayatımın bu kısmına davet etmenin, planlarıma onun duygularını da dahil etmenin ne anlama geldiğini.

"Bunu gerçekten yapar mıydın?" diye soruyor, bana bakmak için kayarak. Başımı sallıyorum. "Evet. Yaparım."

Bu kadar kişisel bir şeyi paylaşarak, hayatının benden sakladığı kısmının kapısını nihayet açacağını umuyorum. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette, Turtle Dove. Ne istersen." Beni tekrar göğsüne doğru çekiyor ve tenimin üzerinde yavaş, yatıştırıcı okşamalarına devam ediyor.

"Seni ne uyardı? Benim Oyuncak Bebek olduğumu mu?"

Wren gülüyor. "Videolardan birinde kurbanınız alet tepsinizi çarptı. Düzeltmek için durakladın. Ofisinde ne zaman bir şeyin yerini değiştirsem bunu yaptığını fark ettim."

Homurdanıyorum. "Siktiğimin Freddy'si. Bunu bana o pislik aşıladı. Her şey her zaman temiz ve mükemmel olmak zorundaydı yoksa o-" Bir ürperti Wren'in kollarını bana daha sıkı sarmasına neden oldu. "Cezalar pek de lezzetli değildi diyelim."

"Özür dilerim, Güvercin," diye mırıldanarak enseme okşuyor.

"Başka bir şey sorabilir miyim?" Sempatisini görmezden gelmiyorum, sadece düşüncelerimi hak etmeyen bir adamla daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum.

"Elbette." Wren parmaklarını karnımda gezdirdikten sonra tekrar göğüslerime götürüyor.

"Sen... bana baktığında hâlâ onu görüyor musun?" Sesimin bu kadar çekingen çıkmasından, kelimelerime sızan kırılganlıktan nefret ediyorum. Onun için güçlü olmalıyım, az önce ortaya çıkardığım şeyin ağırlığını taşımaya hazır olmalıyım.

Wrenley usulca nefes verirken parmakları hiç titremiyor. "Hayır. Artık değil." İlk başta, bana vereceği tek şeyin bu olduğunu düşündüm. Ama sonra bana daha sıkı sarılıyor, Çenesini omzuma yaslayabilmek için beni vücudunda daha yükseğe kaydırıyor. "Babam ben küçükken beni terk etti. Annemin beni şımartmasından nefret ediyordu. Muhallebi çocuğu gibi bir evlat yetiştirmek istemediğini söyledi ve annemin takıntılarının ötesine bakacak kadar umursamadı."

Nefesim kesildi. Wren'in bana birkaç parça anlatmasına hazırlıklıydım ama görünüşe göre ötücü kuşum sonunda bana hikâyesini anlatmaya hazır. Keşke anlatırken gözlerinin içine bakmama izin verse.

Ama şeytanlarımızı yeniden ziyaret ederken saklanma ihtiyacını anlıyorum.

"Annem... o... aşırı dikkatliydi." Vücudundan bir ürperti geçiyor ve suyun içinde dalgalanmalar yaratıyor. "Gençken bunu pek düşünmezdim. Burada sıkı bir sarılma. Dudaklara bir öpücük. Diğer anneler de oğullarına aynısını yapıyordu, bu yüzden hiç sorgulamadım. Ama yaşımla ilerledikçe daha da kötüleşti. Ben duş alırken banyoya giriyor ve hiçbir şey olmamış gibi perdeyi açıyordu. Sarılmalar okşamaya dönüştü. Öpücükler..." Sesi kesiliyor, ancak fısıltı halinde.

Yavaşça nefes veriyorum, gözlerimi yakan yaşları tutmak için dilimi dişlerime bastırıyorum. "Wren, sorun yok. Yapmak zorunda değilsin-" "Hayır. Hayır, söylemem *gerek*. Kimseye söylemedim. Ben... Ben bunu üzerimden atmalıyım göğüs." Sesindeki çaresizlik, başıma gelenler hakkında ilk kez konuştuğum zamanki çaresizliğimi yansıtıyor. Kalbim sıkışıyor, onun için acı çekiyorum.

"Tamam, bebeğim. Acele etme."

Devam etmeden önce birkaç vuruş bekliyor. "Lisedeyken Hunter fark etmeye başladı. O zamana kadar geceleri odama geliyordu. Haftada üç, dört kez." Sesi hızlanıyor, biraz çılgınlaşıyor. "Evin erkeği olarak benim görevimin onu iyi hissettirmek olduğunu söyledi. Karşılığında o da beni iyi hissettirecekti. Ve bunun yanlış olduğunu biliyordum. O zamana kadar biliyordum. Ama durdurmam. Durdurabilirdim ama yapmadım."

"Bebeğim, bu senin hatan değil." Karnım zonklıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı özgürce dökülüyor. Wren alnını sırtıma bastırıyor, kendi gözyaşları tenime değiyor. Dönmeye çalıştığımda başını sallıyor.

"Bir gece Hunter'ın kalmasına izin verdi. Daha önce kimsenin kalmasına izin vermemişti ve benim de gece bir yere gitmeme izin vermemişti. O gece ondan korunabileceğimi düşündüm. Hunter orada olduğu için bir şey denemeyeceğini düşündüm. Ama biz uyuduktan sonra uyandığımda başımda dikilmiş, parmağını dudaklarına götürmüştü. Onu takip etmemi işaret etti. Yapmak istemedim ama ben yapana kadar gitmeyeceği belliydi. Hunter'ın uyanık olduğunu bilmiyordum. Bizi takip etti ve uyumadığını belli etmek için tuvalete gitme gösterisi yaptı." Wren nefesini tutuyor ve beni bir cankurtaran salı gibi sıkıyor. "Bir şey olup olmadığını sordu. Ona hayır dedim. Çok utanmıştım. Çok utandım. Birkaç gün sonra evi satılığa çıkardı ve beni okuldan aldı. İnternette tanıştığı bir adamla yaşamak için Kaliforniya'ya taşındık. Hunter ve ben irtibatı kaybettik."

Gözyaşlarımız kuruyana kadar uzun bir süre sessiz kalıyoruz ve sonunda dönüp onu kollarıma almama izin veriyor. "Hunter bana tıpkı ona benzediğimi söyledi."

"Biliyorsun." Bakışlarımla buluşmak için geri çekiliyor. "Daha iyi bilmesem, akraba olduğumuza yemin edebilirdim. Ama daha iyi biliyorum. Ve Tanrı'ya şükür değiliz."

"Şimdi pek çok şey mantıklı geliyor," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı aramızdaki boşluktaki baloncuklara dikerek. "Başta benden neden bu kadar nefret ettiğini şimdi anlıyorum."

"Ben sadece... Çok zordu. Herkes için her zaman mükemmel bir anneydi. Ama kapalı kapılar ardında..." Wren çenemi kaldırıyor. "Senin de aynı şekilde olabileceğini düşündüm. Bu adil değildi. Ve özür dilerim."

"Ama öyleyim... bir nevi, her neyse. Pembe, parıltılı ve mutlu-şanslı olan benim, ama bir de Oyuncak Bebek var."

"Ve sen mükemmelsin. Her şekilde. O kadar mükemmelsin ki neredeyse parmaklarımın arasından kayıp gitmene izin verdiğim için aptalın tekiyim."

Dudaklarını dudaklarıma bastırırken göğsümde duygular kabarıyor. "Bana baktığında hep onu mu düşüneceksin diye merak etmekten kendimi alamıyorum. Düşünmediğini söylüyorsun ama... düşündün mü... Seks terapisini düşünür müsün?"

Şimdi kaşlarını çatma sırası Wren'de. "Bence seksimiz oldukça fantastik, Kaplumbağa Güvercin."

"Evet, ama... Bilmiyorum." Biraz mesafeye ihtiyaç duyarak kendimi itiyorum. "Belki ikimiz için de tedavi edici olur?"

Wren suyun altında bileğimden tutup beni tekrar kucağına çekmeden önce bana düşünceli bir bakış atıyor. "Eğer istediğin buysa, bunu yapacağız."

"Yani, saçımı değiştirmeli miyim? Esmer olmayı başarabileceğimi sanmıyorum ama yardımcı olacağını düşünüyorsanız denerim-"

"Dove, dur." Ben dönmeye başlarken Wren yanaklarımı kavırıyor. "Hiçbir şeyi değiştirmeni istemiyorum. Ben-" Kalbim küt küt atarken kendini tutuyor. Gözleri benimkiler arasında geziniyor, kaşları şaşkınlıkla birbirine kenetlenirken hafif bir kakhaha atıyor. "Seni seviyorum, Turtle Dove. Sadece olduğun gibi."

Gözyaşlarım kirpik çizgilerime batarken içimden büyük bir duygu dalgası geçiyor ve gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum, Songbird."

Dudaklarımız yavaş, ölçülü bir tutku dalgasında buluşuyor, aramızdan kakhahalar dökülüyor - kısmen inançsızlık, kısmen şaşkınlık, sadece aylar önce birbirimizi parçalamaya hazırдық.

Daha sonra, sadece hayatımın en şehvetli deneyimi olarak tanımlayabileceğim iki turdan sonra temizlenmiş ve yatağa dolanmışken Wren, "Seks konusunda nasıl bu kadar rahat oldun?" diye soruyor.

"Okumak," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "İster inanın ister inanmayın, terapötik bir şey. Kitabı kapatma gücüne sahipken bazı şeyleri deneyimlememe izin veriyor - tabiri caizse travmayı durduruyor."

Mağazadan ilk kez bir kitap alıp göz gezdirdiğim zamanı asla unutmayacağım. Karanlık bir romantizm yanlışı yere konmuş, kendilerinden daha ağır elbiseler giyen kadınların ve altındakileri yağmalamaktan zevk alan korsanların yer aldığı tarihi romanların arasına gömülmüştü.

Bu anıyı hatırlayınca dudaklarımdan bir kıkırdama döküldü. "İlk başta, ne satın aldım ben böyle diye düşündüm. Ama dört saat sonra müptelası olmuştum. Bunny ve ben tanıştığımızda aynı tür kitapları sevdiğimizi fark ettik ve kitap kulübümüzü kurduk. Birbirimizi sürekli görsek de Pazar günleri kutsaldır; her zaman bir araya gelir ve okuduğumuz kitaplar hakkında konuşuruz."

Hedeflerimizi konuştuğumuz kısmı atlıyorum. Onun onayı olmadan ona seri katil olduğunu söyleyemem. Ve içimden bir ses Wren'in, Fang'i izlemek için kendisinden daha iyi bir seçim olacağını ima ettikten sonra ve Gölge Siren'in kendi formunda basit olduğunu ve benim ikinci kişiliğim kadar ilginç olmadığını söyledikten sonra Bunny'nin iyi tarafına geçmek için gerçekten çok çalışması gerektiğini söylüyor. Hâlâ rakip olduğumuz bir dönemde bir gece Bunny'ye ondan şikâyet ederken ağzımdan kaçırdığım bir bilgi.

"Kitap kulübüne katılabilir miyim?" Wren soruyor ve sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyor. Göğsüne karşı kıkırdıyorum, şimdiden arkadaşına her şeyi anlattığımda yüzünün alacağı şekli hayal ediyorum.

"Bunny'ye sormam gerekecek."

"Benden nefret ediyor," diye düşünüyor, sonra düşünceli bir şekilde duraklıyor. "Yine de, kim bilir? Bu gecedен sonra bana daha düşkün olabilir."

Çenemi göğsüne dayayıp kaşlarımı kaldırarak detay vermesini bekliyorum.

Sırıttıyor. "Hunter'ı, o bir randevudayken beynini dağıtması için banyoya göndermiş olabilirim. O her zaman onun Bay Doğru'su. Ona siktir et demesini ve şimdi onun Bay Doğru'su olmasını söyledim." Çenem düştü ve şok olmuş bir çılgılık attım. "Öyle mi yaptı?"

Wren omuz silkiyor. "Sanırım yarın kitap kulübünde öğreneceğiz."

KUZEY KALİFORNİYA EVE DÖNÜYORMUŞ GİBİ HİSSETMİYOR.

Evim her zaman New York olmuştur, orada yaşamadığım zamanlarda bile.

Şehrin karmaşası, bir blokta kaçınılmaz bir üstünlük havası varken bir sonraki blokta rahat sanatsal tiplerle dolu olması. Günün herhangi bir saatinde bir dilim kapmak, kaldırımında yürümek ve haftanın herhangi bir gecesinde film çeken rastgele bir film yıldızını görmektir.

Ev, pembe ve ısıltılı tonlar ve her zaman var olan kurabiye ve vanilya kokusudur. Dove'un yatağında kıvrılmak, onun kucağında bir kase patlamış mısır ve benimkinde Fang.

Hayatımın on yıldan fazlasını bu kahrolası eyalette geçirmiş olsam da, Kaliforniya'ya geri dönmek, mutlu anılarla dolu bir yere dönmekten çok, işlemediğim bir suçtan dolayı kendimi ihbar etmek gibi geliyor.

"Sadece bir gece kalacağınızı görüyorum. Geçerken mi uğradınız?" Otelin resepsiyon görevlisi soruyor. Ses tonu müstehcen ve yüzünde beliren gülümsemeye bakılırsa, lise son sınıfta annemin beni sürükleyerek götürdüğü o boktan küçük kasabayı gezdirmeyi teklif etmek üzere.

Telefonum çaldığında gece çantamı omzuma daha yükseğe asarak kayıtsız bir mırıltıyla cevap veriyorum.

Cebimden çıkardığımda kadın kirpiklerini kırıştırıyor. "Jakuzi sekizde kapanıyor ama-" öne doğru eğilip göz kırıyor, "mesai bitiminden sonra kullanmak istersen bir şey demem. Bazen işten çıktıktan sonra rahatlamak isterim."

Bakışlarımı telefonuma çevirmeden önce ona *en* iyi bakışımı atıyorum.

KAPLUMBAĞA GÜVERCİN

Hunter'ın ailesi nasıl? Seni özledim.
Çok duygusal.

🙄 Biliyorum,
biliyorum. Bu
yüzden

Dudaklarımı büken sırtışı engel olamıyorum. Onun duygusal olması hoşuma gidiyor çünkü söz konusu o olduğunda ben de bir şeker akçaağacı olabilirim. Onun cazibesine nasıl bu kadar uzun süre dayanabildim, asla bilemeyeceğim. Tek bildiğim, bir daha asla Dove'suz olmak istemediğim.

Göz göre göre işten çıkarılmamdan dolayı yanakları utançla kızaran kadından anahtar kartını alarak başka bir şey söylemeden ana ofisten çıkıyorum. Hava, öğleden sonra yağan yağmurun petri kokusuyla yoğun, otelin müşterileri akşam için yerleşirken otopark neredeyse dolu.

Cevap vermeden önce odama gidene kadar bekliyorum. Uydurduğum yalanı sürdürürken içimde bir suçluluk dalgası daha dolaşıyor.

Özsuyu seviyorum ve seni daha çok özlüyorum. Sorun değil.
Tavukları var.

Çantamı yatağın üzerine bırakarak ona Hunter ve annesinin fotoğrafını gönderiyorum, annesi elinde çılgın bir saç modeli olan siyah bir tavuk tutuyor ve bebek bezi takıyor. Bunu daha önce kanıt olarak göndermişti ama aynı zamanda Carla'nın artık günlerini bezli bir tavuğa bakarak geçirdiğine inanmadığım için de göndermiştim.

Dove, C.W.'nin aslında annesinin baş harflerini temsil etmediğini itiraf etti. Çıktığını iddia ettiği seyahatin hafta sonu başka bir dangalağı hedef almak için bir bahane olduğunu itiraf etti. Ben de yokluğum için kendimce bir sebep bulmak zorunda kaldım.

Hunter bir mazeret sunmaya çok istekliydi, zaten ailesinin yanına gittiği için bu da mükemmel bir şekilde işe yaradı. Harika bir gün geçirdi.

Bunny ile The Tippy Taco'nun tuvaletinde buluştuğundan beri. Adaşı gibi seviştiklerini hissediyorum - o zamandan beri daha arkadaş canlısı.

KAPLUMBAĞA GÜVERCİN

Eeee! Çok şirin!

Onun ve Fang'ın bir fotoğrafı geliyor. Fare ona delirmiş gibi bakarken Dove ekrana bir öpücük konduruyor. Bir sandalyeye çöküp günün yorgunluğunu yüzümden silerken dudaklarımda yine bir gülümseme belirliyor.

Kahretsin, onları şimdiden özledim.

KAPLUMBAĞA GÜVERCİN

Kitap kulübü için Bunny'ye gidiyoruz. Yemin ederim o banyoda ne olduğunu anlattıracağım.

Hunter bana söylemeyecek. Bunny sana söylese, Hunter'ın onu istediği kadar onun da onu istediğini söyleyebiliriz.

Dove'un cevabı neredeyse anında gelir.

KAPLUMBAĞA GÜVERCİN

Duh! Bunu sana söyleyebilirdim! Birbirlerini seviyorlar. O sadece tekrar incinmekten korkuyor.

Her neyse. Bunny'nin evinde telefon çekmiyor, o yüzden daha sonra ararsan cevap vermem. Yarın konuşalım mı?

Gergin kaslarımı rahatlatmak için uzun, sıcak bir duşa ihtiyacım var. Her şeyden çok, keşke Dove'a karşı dürüst olsaydım ve ona gerçekte ne yaptığımı söyleseydim.

Yarın konuşuruz. Ve eve döndüğümde, sen benim sikişle gelecekteki yaşam düzenlemelerini tartışırken ben de senin aynla çok uzun, çok ciddi bir konuşma yapmayı planlıyorum.

Bu kelimeleri yazmak bile beni sertleştiriyor. Yalan söylememiş olsaydım, onu FaceTime ile arardım, böylece uzun süre ayrı kalmanın hayal kırıklığını hafifletmek için karşılıklı mastürbasyon yapabiliydik.

haftalardır ilk kez.

KAPLUMBAĞA GÜVERCİN

Trendeyim, Songbird! Ve Hunter'ın etrafında ereksiyon olmuş bir şekilde dolaşmak istemezsin! Eğil oğlum!

Ona yalan söylediğim için suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor. Bana şeytanlarımla yüzleşmem için gereken gücü verdi ama onu da bu karmaşanın içine sürüklemeyi reddediyorum. Benimle gelmesini isteseydim bir kalp atışında yanımda olacağını biliyorum.

Ama şimdi Doll olduğunda neden beni orada istemediğini anlıyorum.

Annemin sağı solu belli olmaz. Ve Dove'u onu tehlikeye atacak hiçbir duruma sokmayacağım.

Kendi başımın çaresine bakabilirim, Songbird. Sanki yanımdaymış gibi onu duyabiliyorum -elleri kalçalarında, yüzünde güzel bir kaş çatma, iri mavi gözlerinde dans eden bir eğlence.

İyi geceler, Turtle Dove. Seni seviyorum.

KAPLUMBAĞA GÜVERCİN

Ben de seni seviyorum.

Kendi başının çaresine bakabileceğini bilsem de bunu tek başıma yapmam gerekiyor. Dove ile istediğim hayatı yaşamak için bununla yüzleşmeliyim. Aksi takdirde, hikayemizin her sayfasında her zaman küçük bir mürekkep lekesi, kenar boşluklarında sürekli var olan bir leke olacak.

Duşu sonuna kadar açtığımda küçük banyodan buhar çıkıyor. Su cildimi haşlıyor ama bunu hissetmiyorum bile. Bu acı, yarın ziyaret edeceğim evde yaşadığım dehşetin yanında hiçbir şey.

Yıllarca acı çektim. Uzaklaşmadım. Yatağın altındaki meşhur canavarla yüzleşmek istemedim. Daha iyisini bilecek yaşa geldiğimde, buna bir son vermeliydim. Ayrılabilirdim. Yine de hiçbir şey yapmadım.

Bu beni ne tür bir hasta yapıyor?

Travma geçirmiş biri, Songbird. İşte bu yüzden terapiye gitmeliyiz.

Aynadaki sisi silerken Dove'un birkaç gün önceki sözleri zihnimde yankılanıyor. Ginny Tailor'la yeni aile hakkında görüştüğümden beri

Açıldığı merkezde, konaklama yerlerini araştırdım. Terapi de bunlardan biri ve Yukarı Doğu Yakası'ndaki şubede cinsel travma konusunda uzmanlaşmış kişiler var.

Dove çeşitli destek gruplarıyla ilgileniyor ama benim daha yalnız bir şeye ihtiyacım var. Başıma gelenleri bir grup yabancıyla konuşmaya hazır değilim.

Telefonum çalıyor, öyle ani bir şekilde irkiliyorum ki neredeyse diş fırçamı boğazıma saplayacaktım. İyi geceler dilemiş olmamıza rağmen yine Dove'un ya da belki Hunter'ın aramasını bekliyorum. Ama ekranda annemin adı yanıp söndüğünde, duşta eriyen tüm gerginlik on katına çıkıyor.

Her tiz çınlama göğsümü daraltıyor. Binlerce böceğin uzuvlarımda sıçradığı hissine kapılıyorum.

Aylardır ilk kez onun çağrısına cevap verirken beden dışı bir deneyim yaşıyorum sanki.

"Oh! Sonunda seni yakaladım, benim küçük bülbülüm!"

Songbird.

Sadece Dove'un dudaklarından duymak istediğim lakabı kullandığında, diş macununun naneli köpüğüne karşı acı bir şekilde boğazımda kusmuk yükseliyor. Anılar, onları uzun zamandır gömdüğüm zihnimdeki mezarlığa akın ederken gözlerimi kapatıyorum.

Olmanası gereken yerde ılık bir ıslaklık. "Sorun yok, benim küçük bülbülüm.

Annen seni iyi hissettirecek."

"Sorun yok, Songbird. Vücudunun bunu yapması son derece normal bir şey."

"Şimdi öp beni, Songbird! Tıpkı sana öğrettiğim gibi!"

"Wrenley?"

Oda tekrar odaklandı. Panik içimde dalgalanıyor. Boğazımı temizliyorum ve sessiz düğmesine basıyorum. Keskin safra keskin nane ile karışıyor ve o "Annen seni özledi, tatlım" diye bağırırken kusuyorum. Nasılsın? New York nasıl?"

Midemi lavaboya döktükten sonra kendimi toparlamam biraz zaman alıyor. Vücudumun sadece onun sesine bile bu kadar şiddetli tepki vermesinden, tek bir kelimenin kilitlemeye çalıştığım her şeyi ortaya çıkarmasından nefret ediyorum. Bir zamanlar tüylerimi diken diken eden bir isim - ta ki Dove onu kutsal bir şeye dönüştürene kadar.

Derin bir nefes aldıktan sonra telefonun sesini açıyorum. "Kaliforniya'ya geri döndüm. Yarın uğrayacağım."

Bir ciyaklama daha. Avucumu şakağıma bastırarak, onun sevinç çıgllıklarıyla başlayan zonklamayı engellemeye çalışıyorum. "Oh, bebeğim! Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin! Neden hala burada değilsin? Neredesin? Yalnızsın, değil mi?"

Tanıdık bir uyarı son sorusunu keskinleştiriyor. Annem herkese ne kadar iğrenç bir çocuk olduğumu anlatmakla ilgili üstü kapalı tehditler savurmadan asla biriyle çıkmama, bir kıza ilgi göstermeme izin verilmedi. Kendimi *ona* zorla kabul *ettirdiğimi* söylerse kimsenin bana inanmayacağını söylerdi hep.

Her zaman erkeklerin kurban olmadığını, kadınların her zaman onlardan üstün tutulacağını söylerdi.

Lisedeyken bu riski almak istemedim. Üniversitede bile ona nerede olduğumu söylememeye dikkat ettim.

"Evet. Sadece benim." Cevaplarımı kısa tutuyorum. "Yakınlarda kalıyorum. Yarın öğleden sonra orada olacağım."

O kadar şüphe dolu bir duraklama oluyor ki bunu telefonda bile hissedebiliyorum. "Neden eve gelmedin, Wrenley?"

"Gece geç saatte iş araması," diye yalan söylüyorum, aynadaki yansımama bakarak. "Hunter'ın selamı var bu arada."

Bu bir uyarı.

Birinin nerede olduğumu bildiğini söylemenin dolaylı bir yolu. Birisi beni New York'ta bekliyor.

Sesi sertleşiyor. Dişlerini gıcırdattığını, dişlerinin arasından konuşurken sahte gülümsemesinin bozulduğunu hayal edebiliyorum. "Ona benim de selamımı söyle. Yarın görüşürüz o zaman, benim küçük bülbülüm. Eve döndüğün için çok mutluyum."

Vedalaşmayı beklemeden telefonu kapatıyor. Ve nedense, ayrılık sözleri son gibi geliyor, sanki kalmaya gelmişim gibi.

Ya da bir daha gitmeme izin vermeyecekmiş gibi.

Bütün gece dönüp durdum, geç saate rağmen sırf sesini duymak için Dove'u arayıp aramamayı düşündüm.

Sonunda, buna karşı karar verdim ve zerre kadar uyumadım.

Ayrıldığımdan beri hiçbir şey değişmedi.

İki yatak odalı eski evin hâlâ boyanması gerekiyor, ancak ön taraftaki bahçe yataklarında bulunan çok sayıda saksı ve çeşitli renklerdeki çiçekler, yontulmuş krem rengi dış cephenin sıcak ve rahat görünmesini sağlıyor.

Annemin Camry'si gösterişli kırmızı garajın önünde duruyordu. Bu renk bana her zaman evin bir hedef olduğunu hissettirmiştir; dev bir hedef tahtası. Estetiğin geri kalanıyla tam bir çelişki.

Burada bir yırtıcı yaşıyor. Uzak durun.

Ve insanlar yaptı. Annemin arkadaş canlısı tavrına ve onu kabul eden her sosyal kulübe katılma tutkusuna rağmen, kimse onu ziyaret etmedi. Her zaman dışarı çıkardı, her zaman başkalarının onu nasıl gördüğünü kontrol etme ihtiyacı duyardı. Dışarıda, onun maskesinin ardını görmediler. Sadece iyi bir anne ve bir baba figürüne çaresizce ihtiyaç duyan bir oğul gördüler.

Bu evin herhangi bir duvarına konan bir sinek onlara midelerini bulandıracak hikâyeler anlatabilirdi.

Yeni kesilmiş çimler dikkatimi çekiyor. Kim bakıyor? Sonunda bir erkek arkadaşı mı oldu? Yoksa kolay yoldan para kazanmak için çim biçen mahallenin çocuklarından birine mi ilgi duyuyor diye endişelenmeli miyim?

Kapı içeri doğru sallanmadan önce ayağım ilk basamağa ancak çarpıyor. Annem girişte beliriyor, üzerinde uçuşan gök mavisi bir elbise ve parlak bir gülümseme var. Uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış. Kasabadaki kadınların çoğundan 1.80 boyuyla yüksek olsa da, sıcaklığın ve karşılamanın mükemmel bir görüntüsü.

"Tatlı bülbülüm sonunda bana döndü," diye selamlıyor kollarını açarak.

En üst basamakta duruyorum, ne gülümsemesine karşılık veriyorum ne de kucaklamasına adım atıyorum. "Anne."

Ağzının kenarı seğiriyor. Bir an için donup kaldık. Sadece bir çocuk ve annesi. Onu sevmesi ve dünyadan koruması gereken kişi. İçimdeki küçük çocuğun hâlâ annesinin sevgisini istemesinden nefret ediyorum.

Sadece onun vermek istediği şekilde değil.

Hafif bir esinti saç tellerini kaldırıp yüzüne doğru savuruyor. Elbisesi sallanıyor. Abartılı bir hayal kırıklığıyla kollarını indiriyor. "Tanrım, Wrenley. En iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun. Neyin var senin?"

"Buraya ziyarete gelmedim anne. Konuşmamız gerek." İçim sıkıştı. Oluşturduğum çelik gibi sinir, soğuk ve endişeli bir şeye dönüşerek sivilaşmaya başlıyor.

Bana sırtını dönüp kapıyı açık bırakarak içeri dalıyor. "Ne hakkında konuşmamız gerekiyor, Wrenley? Eve nasıl döneceğini mi?"

Onu takip etmek okyanusa girmek gibidir. Dalgaların bir anda fırtınaya dönüşme riski altında olduğunuzu bilirsiniz, ancak su fırtınadan önce sakın ve ılık olabilir.

Robyn Campbell çok güzel. İlk tanıştığımızda Dove'dan bu kadar nefret etmemin bir nedeni de buydu. Çünkü annemin davranışları ne kadar dengesiz ve berbat olursa olsun, onun hala güzel olduğunu düşünüyorum.

Buna başa çıkma mekanizması diyelim. Kadının içi günah kadar çirkin ve Dove ile arasındaki fark da bu. Benim kız arkadaşımın içi de dışı da çok güzel, erkekleri bıçaklayarak öldürüp kanlarına bulandığında bile.

"Eve dönmüyorum. New York'ta kalıyorum. Kalıcı olarak." Anahtarlarımı ve telefonumu küçük mutfak masasının üzerine bırakıyorum ve o etrafta koşuşturup çay yapmak için bir şeyler toplarken oturuyorum. Çaydanlık ısınırken gevşek yapraklardan oluşan poşeti açtığında kokunun nostaljik olduğunu itiraf etmeliyim. Havaya hafif bir gül kokusuyla birlikte sıcak, meyvemsi bir koku yayılıyor.

Annem sanki söylediklerimi duymamış gibi kendi kendine mırıldanmaya başladığında tepkisiz kalıyor. Bir saniye sonra cıvıltıyor, "Lazanya malzemeleri için dükkâna gitmeliyiz. Sana yapmayalı çok uzun zaman oldu."

Cevap beklemeden koridorda kayboluyor. Birkaç saniye sonra telefonum Dove'dan gelen bir mesajla aydınlanıyor.

KAPLUMBAĞA GÜVERCİN

Kay, bu hafta sonunu ayrı geçirme işinin bir daha
y ü r ü m e y e c e ğ i n e karar verdim. Seni çok özledim.
Sensiz yatak soğuk ve yalnızdı. Nefret ettim.

Yüzümün yanındaki hava kıpırdamadan hemen önce dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. Yerimden sıçrayıp omzumun üzerinden baktığımda annemin başımda dikildiğini ve onaylamayan bir yüz ifadesiyle telefonuma baktığını görüyorum. Geri döndüğünü bile duymadım.

Tüylerim diken diken oluyor. Onun yakınlığı bedenimi ürpertiyor. Zihnimin unutmaya çalıştığı şeyi kaslarım hatırlıyor.

"O yüzden mi kalıyorsun?"

Yutkunuyorum. "Sadece o değil."

Doğruldu ve çayımızı hazırlamak için tezgâha döndü.

Dilimi yanağıma bastırıyorum, ihtiyacım olanı Dove'un monologlarını sunduğu aynı belagatle söyleme gücü için savaşıyorum.

"Çok güzel bir kız."

Kilit ekranımda Dove ve beni yatakta sarmaş dolaş gösteren fotoğrafa bakıyorum. Başını göğsüme yaslamış, kolumu çıplak omzuna dolamış, diğer kolumu da telefonu tutarken uzatmışım. Fang de fotoğrafta, koltuk altımda sırtüstü yatıyor, yan tarafıma yaslanmış.

İşte bu yüzden buradayım. Aileni seçemezsin derler. Ama ben seçtim.

"Artık bana zarar veremezsin." Kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan dökülüyor. Belagatli bir fiyonkla sarılmamışlar ama annem donup kaldığında, tam olarak amaçladığım gibi düştüklerini biliyorum. "Bana yaptığın şey yanlış. Yanlış olduğunu biliyorsun."

Ekşi süt gibi kesiliyor. Omuzları kamburlaşıyor, başını iki yana yuvarlamadan önce iki omuzu arasında eğiliyor, grotesk bir umursamazlık taklidi yapıyor. "Ne demek istiyorsun, Songbird?"

"Bana öyle deme!" Yumruğumu masaya vurarak bağıriyorum. Anahtarlarım takırdıyor ve titreşim telefonumun tekrar yanmasına neden oluyor. Dove'un yüzü ekrandan bana bakıyor. Nefes alıyorum, kendimi dengeliyorum.

"Artık bana böyle hitap etme ayrıcalığına sahip değilsin." Sesim çelik gibi. "Beni çağırmayı bırakmalısın. Beni yalnız bırakmanı istiyorum. Şu andan itibaren sen artık benim annem değilsin, ben de artık senin oğlun değilim. Ve eğer beni incittiğin gibi başka bir çocuğu incittiğini duyarsam, acı çekmeni sağlarım."

Her kelime yavaş, kasıtlı ve öyle bir küçümsemeyle dolu ki öğürmek istiyorum. Bacaklarım huzursuzca zıplıyor ve bana doğru pembe, çilek kokulu bir fincan çay uzattığında, boğazımdaki sıkı kuruluğu yatıştırmayı umarak içiyorum.

Sıcak sıvı vücudumdan geçerken ağır bir karanlık içimi duman gibi sarıyor. Ona tutunuyorum, beni bir zırh gibi güçlendirmesine izin veriyorum. "Sen iğrenç, aşağılık bir kadınsın. Hapiste olmalısın. Ama ikimiz de biliyoruz ki seni ihbar etmenin bir anlamı yok. Kanıt yok. Ve tıpkı bir zamanlar bana söylediğin gibi, şimdi de kimse bana inanmaz." Bakışlarımı telefonumdan ona doğru kaldırıyorum. Peygamber çiçeği mavisi gözleri sanki ona başka birinin acısını anlatıyormuşum gibi acıma hissiyle kısılıyor.

"İşte bu benim, ihtiyacım olan kapanışı yapıyorum. Bundan sonra yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Artık beni incitemezsin, anne."

Gözyaşlarının tanıdık baskısı sinüslerimi dolduruyor, gözlerimin altını ve çenemi yakıyor. Düşmelerini engellemek için dişlerimi sıkıyorum. Bir kalkan olarak kullandığım karanlık aniden içe dönüyor, dişlerini bana doğru gösteriyor, alışılmadık bir panik endişe verici bir hızla yükseliyor.

Bacaklarım ağırlaşırken bakışlarım çaya düşüyor, "Ne yaptın sen?" diye mırıldanırken sesim kulaklarıma yabancı geliyor.

Gülümsüyor. Ve işte böyle, midemdeki sıvı ekşiyor.

Görüşümün kenarları önce bulanıklaşıp sonra kararırken Dove'u düşünüyorum. Planladığımız her şeyi, ziyaret edeceğimizi söylediğimiz yerleri düşünüyorum. Son birkaç hafta boyunca birbirimize verdiğimiz sözleri.

Yeterince güçlü olamadığım için üzgünüm, Kaplumbağa Güvercin.

Ayağa kalkmaya çalışırken pırıl pırıl parlayan limon rengi muşamba bana doğru koşuyor, ama bacaklarım bükülüyor ve yere çakılıyorum. Başım dönüyor, beynim tenceredeki çorba gibi sallanıyor. Puslu havayı dağıtmaya çalışıyorum ama daha da kötüleşiyor, beni daha da derine çekiyor.

Eller pazılarımın etrafında kenetleniyor ve beni bu kadar kolay ele geçiren canavardan kaçmak için çaresizce yeri tırmalayarak sarsılıyorum.

"Şşş. Sorun yok, benim küçük bülbülüm. Annen artık seninle." Saçlarımı düzeltirken ve alnıma bir öpücük kondururken kusmak istiyorum.

Lütfen bana dokunma. İçimdeki küçük çocuk hıçkırıyor.

"Merak etme, tatlım." Sesi şurup gibi, hastalıklı bir tatlılıkta. "Uyandığında annen lazanyanı hazırlayacak ve eve geri taşınman hakkında konuşabiliriz. Benimle birlikte. Ait olduğun yere."

Dove.

Gördüğüm son şey bir çift büyük mavi göz. Sonra her şey karardı.

CALIFORNIA BERBAT.

En azından kuzey kısmı öyle.

O kadar izole bir yer ki, Wren'in annesinin onu lisedeyken götürdüğü kasabaya ulaşmak için daha büyük bir havaalanından ekstra bir uçuş yapmam gerekiyor. Ve konaklama konusunda züppe değilim ama boş yeri olan sadece bir otel var.

BİR.

Burayı *kim* ziyaret ediyor?

Sen olmamalısın, bu kesin.

Terk edilmiş gibi görünen bir kasabadan geçerken - ihmal edilmiş dükkânlar ve boş sokaklar - uzun bir iç çekiyorum ve kalp temalı tırnaklarımı direksiyona vuruyorum.

Burada olmamalıydım.

Ama intikam soğuk yenen bir yemektir derler.

Ve üşüyorum. Ya da... Üşüdüm çünkü Wren hafta sonu Hunter'la birlikte siktir olup gitmeye karar verdi ve beni yalnız uyumak zorunda bıraktı.

Teknik olarak bu söz, intikamın en iyi şekilde alınabilmesi için intikam almayı *düşünmeniz* gerektiği anlamına gelir. Plan yapın. Hazırlanın.

Erkek arkadaşın şehir dışına çıkar çıkmaz iğrenç pedofili annesini öldürmek için uçağa atlamak değil.

Wren'in bana anlattığı her şeyi hatırladıkça içimde bir düğüm oluşuyor. Hâlâ çok fazla düşmanlık besliyor. Onun kapanış fırsatını elinden almak adil mi? Bunu önce onunla konuşmalı mıydım?

İntikamımı hazır olduğumda aldım. Ama kaosa, şiddete ihtiyacım vardı; bastırılmış tüm öfkemi boşaltacak bir çıkış noktası.

Tatlı bülbülümü seviyorum ama ihtiyacı olan şey dört duvar ve iyileşme yolculuğuna başlamasına yardımcı olacak lisanslı biri.

Bu kararı gerçekten sen mi vereceksin, Kaplumbağa Güvercin?

Sanki gerçekten yanımdaymış gibi onu her an duyabildiğim gerçeğiyle aramda bir aşk-nefret ilişkisi var. O yanımda değilken bu sürekli hale geliyor. Bazen rahatlatıcı oluyor. Diğer zamanlarda müdahaleci düşüncelerimi bastırıyor ve adalet arayışı görevlerimi yerine getirmek için bunlara ihtiyacım var.

Kırmızı ışıktaki telefonumu kontrol ettim. Uçaktan iner inmez ona mesaj attığımdan beri Wren cevap vermemiş. Öğleden sonra oldu ve bugün gönderdiği tek şey basit bir *seni seviyorum mesajı*.

Bu onun yapacağı bir şey değil.

Gerekirse, o sabah eve dönmeden önce New York'a varmak için dört aktarma yapmam gerekse bile bütün gece uçarım.

Wren'in büyüdüğü kasaba, Kaliforniya denince aklınıza gelen tipik yerlerden biri değildir. Yollar tozlu, çatlak ve çukurlarla dolu. Evler sağlam ama yıkık dökük, güzelce yıkanmaya muhtaç. Yine de üst üste yığılmamış olmalarını seviyorum.

Biraz araştırmam gerekti ama Wren'in annesi Robyn'in kiraladığı evin kat planını buldum. Yerin altında bir bodrum var ve ev köşe bir arsada yer alıyor, yani her iki tarafta da ekstra alan var.

Kimse onun çılgınlığını

duymayacak. Gördün mü?

Biraz plan yaptım.

Ve görünüşe göre şansım yaver gitmeye devam ediyor.

Kiraladığım araç dışarıda iki aracın park ettiği gösterişli kırmızı garaja doğru sürünüyor. Birkaç kez önünden geçmeyi, sonra durup kaybolmuşum gibi yol sormayı planlıyorum. Ama yarım blok ötede arabalardan biri duruyor. Sürücüyü göremeyecek kadar uzaktayım ama hızlanıyorum ve ana caddeye doğru ilerleyen açık mavi Camry'nin peşine takılıyorum.

Hedefimi incelemek için biraz daha zamanın zararı olmaz. Araştırmalarım Robyn'in biriyle görüştüğünü göstermedi.

İkinci arabanın plakasını almalıydın.

Gerçi bunu daha sonra düşünebilirim. Camry'yi yerel bakkala kadar takip ediyorum, sıranın karşı tarafında birkaç sıra aşağıya park ediyorum. Geri dönebilmek için birkaç boş yeri olan bir yer seçmem gerekiyor. Bir New Yorklu olarak, geri geri gitmek ve paralel park etmek benim güçlü yanlarım değil, bu yüzden biraz nefes alabileceğim bir yere ihtiyacım var.

Wren'in annesinin dışarı çıkışını izliyorum. İnternette var olan bir avuç fotoğrafı taradıktan sonra onu şahsen görmek gerçeküstü. İtiraf etmekten nefret etsem de Robyn Campbell çok güzel. Wren'in neden birbirimize benzediğimizi düşündüğünü anlıyorum -aynı buğday sarısı saçlar, benzer mavi gözler.

Gerçi boy olarak ben Bilbo Baggins'e eşdeğerim, o da Gandalf.

Gandalf'ı böyle kirletme, Dove.

Hiçbir işe yaramayan babası da bir zürafa kadar uzun değilse, Wren cüssesini buradan alıyor olmalı.

Bir el arabası alıp bej renkli çapraz çantasını bebek koltuğuna yerleştirirken birkaç adım geride duruyorum. Robyn diğer orta yaşlı kadınlar gibi görünüyor. Market alışverişi yapıyor, yanından geçen herkese gülümsüyor ve onu ismiyle selamlayan insanlarla sohbet etmek için duruyor.

Cazibesi ve yakışıklılığıyla herkesi kandıran namuslu bir vatandaş.

Kimse onun boyalı yüzünün altında bir canavarın gizlendiğini tahmin edemez.

Wren'in bana ilk tepkisi şimdi çok daha mantıklı geliyor. Bir canavar gördüğünde anladı.

Göze çarpmamak için arabamı bir koridora doğru yönlendiriyorum, Robyn'in gözden kaybolduğu her saniye sinirlerim geriliyor. Köşeyi döndüğümde onun şimdi aynı koridordan ters yöne doğru geldiğini görünce rahatlamış bir nefes alıyorum.

Rastgele bir kutu makarna sosu alıyorum ve parlak turuncu kutusuna baktığım nohutlu makarna ile birlikte sepetime atıyorum.

Hah. Kulağa iğrenç geliyor.

Tanımadığım bir melodi mırıldanarak yanına sokulduğumda Robyn bana aldırış etmiyor, domates konservelerine göz atarken gözlerinde hülyalı bir bakış var. Çantası açık duruyor, telefonu dışarı bakıyor - her yankesici için kolay bir av. Arabamı onunkinin yanında yavaşlatıyorum.

"Affedersiniz?" Sesimi şekerle süslüyorum. "Bana birkaç kutu fesleğenli doğranmış domates getirebilir misiniz lütfen? Sarı etiketli marka olanlardan?"

Robyn canlanır, hayalinden kopar. "Elbette tatlım. Kaç tane?"

"Dört tane çok iyi olur. Teşekkür ederim."

O bununla meşgulken ben de kimsenin izlemediğinden emin olmak için koridoru tarıyorum. Telefonunu çantasından çıkarıp sessize alıyorum ve çantama atıyorum.

Dönüyor, kolları teneke kutularla dolu. Bakışları üzerime düştüğü an bocalıyor, neredeyse onları düşürüyordu. Yere düşmeden önce iki tanesini kapıyorum. "Çok teşekkür ederim. Bazen biz kısa boylular için işleri zorlaştırıyorlar."

Robyn bakıyor, gözleri kocaman, kaşları beni nereden tanıdığını anlamaya çalışıyormuş gibi inik.

Yapamaz. Yapamaz. Wren ve ben sosyal medya resmi değiliz, bu yüzden onu bu şekilde takip ediyorsa, asla bağlantı kuramaz.

"Çok özür dilerim." Gülüyor, başını sallıyor. "Bana çok benziyorsun. Vay be! Bu esrarengiz."

Duh, Dove. Bu yüzden sana hayalet görmüş gibi bakıyordu.

"Birbirimize benziyoruz, değil mi?" Kıkırdıyorum ve omuzlarımı silkiyorum. "Sarı saçlı, mavi gözlü bir kadın gördüysen, hepsini görmüşsündür derler."

Robyn yüksek sesle bir kahkaha daha atar. "Çok doğru. Özür dilerim. Garip olmaya çalışmıyordum."

"Oh, Tanrım, iyisin." Ona el salladım. "Tekrar teşekkürler. İyi günler!"

O cevap veremeden, ihtiyacım olmayan ve hiçbir zaman da olmayacak olan ürünleri kasaya götürüyorum. Nohut makarnası New York'ta var mı ki? Yoksa Kaliforniya'ya özgü bir şey mi?

Bekle... Bu glütenle ilgili bir şey, değil mi?

Ugh. Makarna yiyeceksem, gerçeğini isterim. Daha iyi makarna yapan tahılsız bir un yok mu?

Bunny'yi arayarak arabama atladım. "Nohut makarnası olduğunu biliyor muydun? Lütfen bunu benim kadar iğrenç bulduğunu söyle."

Cevabı, ondan duyduğum en iğrenç geçirmeyi çıkarmadan önce telefonda net bir şekilde duyabildiğim bir karın homurdanması oluyor.

"Nohutlu makarna midemi mahvediyor. Yine de o kadar kötü değil," diyor içindeki gazlı şeytanları kovduktan sonra zayıf bir sesle.

"O da neydi öyle?" Wren'in baş tacı ettiği, bulunması zor In-N-Out'u bulma niyetiyle arabamı sürerken bir kahkaha atıyorum. Gelmiş geçmiş en iyi burgerlerin onlarda olduğunu iddia ediyor.

Yanılıyor. Zincirler söz konusu olduğunda Shake Shack'in yeri ayrıdır ve bu konudaki fikrimi kimse değiştiremez.

Ama... Roma'dayken...

"Sanırım dün yediğimiz pizza kötüydü. Bütün gün yatakta hasta yattım."

Ben iyiyim. Belki midesi bozulmuştur.

"Oh, zavallı bebeğim. Neden Hunter'dan yarın eve döndüğünde sana çorba getirmesini istemiyorsun? Belki onu öper ve daha iyi olmasını sağlar," diye bebek sesiyle mırıldanıyorum.

Bunny bir süre sessiz kaldıktan sonra sinirli bir iç çekiş hoparlörü dolduruyor. "Yaptım," diye yakınıyor usulca.

"Vay canına. Kendini gerçekten kötü hissediyor olmalısın. DoorDash, Hunter'dan çok daha hızlı bir şekilde oraya varırdı. Duh."

Aradığım parlak sarı ok dikkatimi çekiyor ve flaşörümü yakıyorum.

Buldum! Şimdi, Wren ne dedi? Hayvan stilini mi denemeliyim?

"Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Kendini iyi hissetmediğin için üzgünüm. Şehirde değilim ama olsaydım bile hastalanmak istemezdim.' Ahududu üfledi.

"Vay be. Dedektif Dick'i kızdıracak ne yaptın?" Siparişimi verirken hoparlörü kapatıyorum.

"In-N-Out'a mı gidiyorsun? Aman Tanrım, patates kızartması ve shake kulağa çok hoş geliyor," diye inliyor.

"Hasta hissettiğini sanıyordum? Ve evet, Wren'in sürekli neden bahsettiğini görmem gerekiyordu. Ve konuyu saptırma. Hunter'a neler oluyor?"

Bunny, Hunter'la banyoda geçirdikleri gece hakkında ağzını sıkı tutuyor. Ne kadar zorlasam da bana ne olduğunu anlatmıyor. Sanırım seks yaptıklarını ve Hunter'ın ona zarar vereceğinden korktuğunu varsayabiliriz.

Daha iyisini bilmesem, Hunter'ın tepkisinin tipik bir erkek tepkisi olduğunu düşünürdüm. İstediklerini elde ettiğine göre artık ilgilenmiyor. Ama ben daha iyi biliyorum ve Hunter'ın öyle olmadığını biliyorum.

Belki de gerçekten hasta olmak istemiyordur.

"Sanırım yine kusacağım. Döndüğünde beni ara ve her şeyi anlat-" Dün kusulan pizzanın sesi sözlerini keserken hat kesiliyor.

Ağzıma bir patates kızartması atıp çilekli milkshake'imi yudumlayarak Robyn'lere geri dönüyorum, birkaç ev aşağıdaki sokağa park etmeye dikkat ediyorum ama yine de araba yolunu görebiliyorum.

Mavi Camry'sinin yanaşması için çok beklemem gerekmiyor, yemeğimi bitirmem için bana yeterli zaman veriyor. Wren çıldırmış. Burger Shake Shack kadar iyi değil.

Robyn yiyeceklerini taşıyor ve ben birkaç dakika geçmesine izin veriyorum, telefonunu çantamdan çıkarıp sessiz moda alırken shake'imi yudumluyorum. Ön kapıyı kapattıktan sonra hançerimi kot ceketimin koluna sokuyorum ve çantamı koltuğun altına sıkıştırıyorum.

Umarım telefonunun kayıp olduğunu henüz fark etmemiştir. Wren bir keresinde bana telefonunu sık kullanmadığını çünkü insanlarla yüz yüze konuşmayı tercih ettiğini söylemişti. Bu bilgi kırıntısına güveniyorum.

Eve yaklaştığımda mahalle ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. Çim biçme makinelerinin uğultusu yok, sokakta oynayan çocuklar yok. Bir hafta sonu öğleden sonrası için garip, ama bu benim avantajıma çalışıyor.

Araba yoluna adımımı atarken kalbim küt küt atıyor. Geri dönmek için hâlâ zaman var. Bunu yapmamam gerekiyorsa, Wren'in beni arayacağını ya da mesaj atacağını düşünüp duruyorum.

-Evrenin araya girdiğine dair bir işaret.

Ama ötücü kuşum bugün alışılmadık derecede sessiz. Hunter'ın ailesinin evde yardım istediğini biliyorum ama o bile Bunny'ye mesaj atmayı başardı.

Hafif bir esinti asılı çiçek saksılarını sallayarak üzerime yoğun bir çiçek kokusu yayıyor. Kapıyı çalmama gerek kalmıyor çünkü ayağım en üst basamağa değer değmez kapı açılıyor ve Robyn şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde orada duruyor.

"Merhaba! Çok özür dilerim. Bunun muhtemelen garip olduğunu biliyorum!" Telefonunu uzattım. Gözlerini telefona diyor, sonra da üstü örtülü bir şüpheyle gözlerini kısıyor. "Bunu mağazada düşürmüşsün. Otoparktan çıkarken sana el sallamaya çalıştım ama beni görmedin. Umarım seni eve kadar takip etmem garip olmamıştır."

Ben yürüyen bir kırmızı bayrağım.

Azıcık yabancı tehlikesi olan herkes, kaç yaşında ya da ne kadar güveniyor olursa olsun, bunu bilir.

Robyn sadece göz kırpıyor ve bir saniye sonra yüz hatlarını çarpıtan korkunç ifade sahte bir minnettarlığa dönüşüyor. "Oh, Tanrım! Teşekkür ederim! Kayıp olduğunu fark etmediğime inanamıyorum."

Telefonu alıyor ve kenara çekilirken kapıyı aralıyor. "Bir fincan çay içmek için içeri gelmek ister misiniz?" Nefes nefese bir kahkaha atıyor ve at kuyruğunu okşuyor. "Biliyorum, bir yabancıyı içeri davet etmek muhtemelen garip ama oğlum taşındı ve bodrumdan bazı şeyleri yukarı çıkarmak için yardıma ihtiyacım var." Ellerini havaya kaldırıyor ve gözlerini devirerek kıs kıs gülüyor. "Yeesh, Robyn. İstesen de bir katil gibi konuşamazsın."

İnsanların onu sevmesine şaşmamalı. Freddy'nin sahip olduğu dostane güveni o da taşıyor, hatta korkunç bir şakayı zararsız hale getiriyor.

Ona gülümseyerek kıkırdıyorum. Bu işi çok kolaylaştırıyor.

Ama bu bana biraz fazla kendimi hatırlatıyor - kurbanlarımı saldırmadan önce nasıl sahte bir güvenlik hissine kaptırdığımı. Bu kadın bana bir adımdan fazla yaklaştı ve muhtemelen beni omzunun üzerinden bir patates çuvalı gibi atabilir.

O bir erkek gibi zayıf değil. Ben onun yardımcısı değilim. Bildiğim kadarıyla Wren'e cinsel tacizde bulunmuş ama fiziksel şiddet uygulamamış. Onun ne olduğunu bildiğim için gardımı almış *durumdayım* ama "*Seni bodruma kilitleyeceğim*" gibi bir his de almıyorum.

"Yardım etmek isterim. Eğer taşınırsam birilerinin ailem için de aynı şeyi yapmasını isteyeceğimi biliyorum." İçeri girdim ve etrafıma bakındım.

Oturma odası küçük, tek kişilik bir koltuk ve daha iyi günler görmüş eski bir uzanma koltuğu var. Parlak renkli tığ işi hayvanlar, bitmemiş bir projenin yanındaki küçük bir masanın üzerinde yığın halinde duruyor. Wren'le birlikte çektiardıkları fotoğraflar duvarları kaplamış.

Robyn beni mutfığı geçip uzun bir koridora götürüyor. Masanın üzerinde iki fincan olduğunu fark ediyorum. "Peki, oğlun nereye taşındı?"

"New York. Gideli sadece birkaç ay oldu ama eve dönmek için sabırsızlanıyor. Orasının berbat olduğunu söylüyor," diye yalan söylüyor, sesi şuruplu bir sempati ile kalınlaşıyor. "Sen hiç gittin mi? Seni buralarda gördüğümü sanmıyorum. Küçük kasabamıza pek ziyaretçi gelmez."

"New York'u seviyorum. Onun sevmemesi çok yazık. San Diego'ya giderken buradan geçiyordum," diyorum koridorun sonundaki ahşap kapıya ulaştığımızda.

Kapıyı açtığında, mutfak alanının ötesinden bir gümbürtü geliyor. Nefesim kesiliyor. Kat planına göre, sesin geldiği yerin yatak odaları olduğunu biliyorum ve içimi bir korku kaplıyor.

Wren onun başka kimseye dokunmadığından emindi. Ama ya yanılıyorsa? Ya artık onu elinde tutmadığına göre, gözünü başka birine diktiyse?

"Oh, bu köpek. Garaj yolundan geldiğini görünce onu uzaklaştırdım. Yabancılar karşı pek dost canlısı değildir." Beni kapıdan geçirdi ve çürük merdivenlerden aşağı indirdi.

Aynı anda hem bunaltıcı hem de ferah kokan loş bir odaya inerken tüm duyularım tetikte. Merdivenlerin dibine ulaştığımda, uzak duvara dayalı bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi görüyorum, temiz kokunun kaynağı.

Üst kattan bir gümbürtü daha geliyor - bu sefer daha yakın. Hançerimi avucumun içine kaydırırken elim sıkışıyor, gözlerim açık kapıya kayıyor.

Bir gerilim filminde müziğin yükseldiği ve atlama korkusunun yaklaştığını bildiğiniz andır - ama bu bilgi onu daha az korkutucu yapmaz. Tüm bu durumla ilgili bir şey seri katil Örümcek hislerimi aşırı hızda harekete geçiriyor.

"Dove!" Wren'in üst kattan gelen halsiz çığlığı kalbimi mideme indiriyor.

Burada ne yapıyorsun, Songbird?

Çevremde mavi ışıklar yanıp sönüyor.

Tam zamanında geri çekiliyorum, bana doğru hamle yapan Robyn'in vücuduna hançerimi saplıyorum. Bıçak karnını sıyrıyor, kumaşı ve eti kesiyor. Çılgılık atıyor, parmaklarının arasında kan birikirken yarayı tutuyor. Sığ bir yara, ölümcül sayılmaz ama dev kadını kış üstü düşürmeye yetiyor.

"Ona ne yaptın?" Öfkeden kuduruyorum, bir anda ona sarılıyorum.

Altımda çırpınıyor, bir kolu omzumu iterken diğeri kanayan karnına bastırıyor. "Eğer ben ona sahip olamazsam, kimse olamaz!"

"Dove!" Wren tekrar ağlıyor. Ardından bir gümbürtü geliyor ve başım merdivenlere doğru savruluyor, tam zamanında onun yeni doğmuş bir tay gibi tökezleyerek aşağıya indiğini görüyorum.

"Bebeğim, sana ne yaptı?" Hançerimin kabzasını Robyn'in yanağına vurarak homurdanıyorum ve onu itip Wren'in yanına koşuyorum.

Beni kollarını açarak selamlıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğu anda rahatlatarak iç çekiyor. "Tanrı'ya şükür. Sana zarar verdiğini düşünmüştüm," diye saçlarıma doğru nefes alıyor.

"Ondan uzak dur, Wrenley!" Robyn hırslıyor. "Zihnini bana karşı zehirlemiş!"

Saldırganlık ben onu durduramadan boğazımdan kopup gidiyor. Wren'in elinden kurtuldum, bıçak derine saplanmaya hazırды. "Seni iğrenç, aşağılık-"

Wren'in kolu belime dolanarak beni geri çekiyor ama silahım yerini bulmadan önce değil, o kaçmaya çalışırken baldırının etini ısıyor.

"Dove, hayır." Sert emri kızın acı dolu çığlığına karışıyor.

"Yukarı çık Songbird. Bunu yaparken beni izlemek zorunda değilsin." Kollarında iki büküm oluyorum, gömleğine tutunarak ona bakıyorum, dökülmemiş gözyaşlarımla bulanıklaşan görüşümle. "İzin ver intikamını alayım."

"Ona böyle demeye hakkın yok!" Robyn hıçkırarak ağlıyor, sesi titriyor. "O benim! Benim küçük bülbülüm!"

"Bebeğim, lütfen." Alnımı göğsüne bastırıyorum, gözyaşlarım gömleğini ıslatıyor. "Sana yaptıklarından sonra yaşayamaz. Önce sormam gerektiğini biliyorum, ama ben-"

"Dur, Turtle Dove." Wren'in parmakları çenemin altından geçerek yüzümü yukarı kaldırıyor. Beni usulca öpüyor. Bir kez. İki kez. Üçüncü seferde dili dudaklarıma değiyor ve ben de ona izin veriyorum, beni mahvetmesine izin veriyorum.

Arkamızda Robyn burnunu çekiyor. "Wrenley, bunu nasıl yaparsın?"

"Bunu benim için yapmak istediğin için seni çok seviyorum," diye mırıldanıyor, gözlerindeki puslu bağlılığı görebileceğim kadar geri çekiliyor. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor.

Koyu kahverengi bakışları önce bana, sonra başımın üzerinden annesine kayarken parmaklarıyla saçlarımı düzeltiyor. O devam ederken omzumun üzerinden ona bakıyorum, sesi öncekinden daha kararlı. "Ama bu yapmam gereken bir şey."

"Bebeğim, sana zaten söyledim, sen bir katil değilsin." Uzanıp yanağını avuçladım.

Wren gülümsüyor. O kadar büyük bir sevgi ve hürmetle dolu ki, kalbim bunun gücünden dolayı ağrıyor.

"Artık ölüm meleğim yanımda olduğuna göre," diye mırıldanıyor, "kendimi oldukça yenilmez hissediyorum, Kaplumbağa Güvercin."

"Gerçekten intikamımı almaya mı geldin, Turtle Dove?" Şişedeki son suyumu da içmeden önce soruyorum.

Annem bana her ne ilaç verdiyse başım zonklıyor ve bedenim hâlâ tuhaf hissediyor, sanki başka birinin derisini giymişim gibi. Beni eski yatak odama sürüklediğini ve yatağıma kaldırdığını hayal meyal hatırlıyorum. Etkilerine karşı elimden geldiğince mücadele ettim ama sonunda savaşı kaybettim.

Ta ki Dove'un sesini duyana kadar.

Pusun içinde parıldayan bir ışık gibi, kabarcıklı sesi beni altında tutmaya çalışan bulanık sulara karşı itme gücü verdi.

Dove'un gerçekten burada, Kaliforniya'da, annemin evinde olduğunu ve onunla konuştuğunu fark ettiğimde yaşadığım paniği daha önce hiç yaşamamıştım.

"Tabii ki yaptım, Songbi."

Annenin alçak hırıltısı onun sözünü kesti. Dove'un eli fırlıyor ve onu eski bir alet kutusunun yanında bulduğumuz zincirlerle kelepçelemeye devam etmeden önce yüzüne ters vuruyor. "Hey! Sana ne demiştim? Kapa çeneni."

Dove ayağa kalkıyor, ellerinin tozunu alıyor ve bulduğumuz diğer şeylere dönmeden önce yaptığı işi inceliyor. "Yüzde bin eminim ki bu ev

siz burada yaşamadan önce bir seri katile aitti. Ya da yeni, uygunsuz eğilimler edinmiş çünkü bu bir seri katil başlangıç kitine benziyor."

Kilitleri olan zincirlerin ve alet çantasının yanı sıra bir muşamba, ip ve bir levye de var. Ya Dove haklıydı ya da annemin hiç bilmediğim bir hobisi vardı. Bu düşünce göğsümde bir öfke dalgası yaratıyor.

"Başka birine zarar verdin mi?" Soru annem içindi ama ben Dove'un durduğu yere gidip levveyi alıyorum.

Ona daha önce de söylediğim gibi, Dove'un yanımda olması kendimi yenilmez hissettiriyor. Yalnızken paniğe kapılır, geçmişte boğulurdum. Ama bu kadın benim yerime şeytanlarımla yüzleşmek için ülkenin öbür ucuna uçtu ve bu bana yenilenmiş bir amaç duygusu veriyor.

Bunu yapabilirim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Wren," diye fısıldıyor Dove. "Söylemen gerekeni söyleyip çekip gidebilir ve bir daha arkana bakmayabilirsin. Bırak ben halledeyim. Ya da onun yaşamasını istiyorsan -ki istediğin buysa seni yargılamam- birlikte gidebiliriz."

"Onu dinle, Wrenley, bebeğim. Bunu yapmak zorunda değilsin." Annemin şurup gibi sesi tüylerimi diken diken ediyor.

Dove dönüyor, onu tekrar susturmaya hazır, ama önce benim vücudum hareket ediyor. Bir kükremeye dönüp ileri atılıyorum ve levveyi tuttuğu ellerinden birine indiriyorum. Derisi yarılrken çığlık atıyor, kan parmaklarından aşağı dökülüyor ve ben tekrar vururken sıçırıyor. Bu kez, çeliğin altındaki parmak eklemlerinin çıtırtısını duyuyorum.

"Başka birine zarar verdin mi?" Öfkeden titreyerek gözyaşları içindeki yüzüne bağıyorum.

"Wren! Bebeğim, dur!" Dove dirseğimi tutuyor ve ben tekrar saldıramadan onu çekiştiriyor. "Başını ağrıtacaksın! Ve henüz muşamba sermedim! Betondan kan çıkarmak ne kadar zor biliyor musun?" Ayağıma basarak kaldıraç etkisi yaratmaya ve kolumu indirmeye çalışıyor.

"Başka kimseye dokunmadım, yemin ederim! Sen benim tek özel çocuğumsun!" Sözleri beni inanılmaz derecede öfkелendirdi.

Onca yıl kendimi umutsuz hissettikten sonra nihayet güç bende. Dove yanılıyor.

Ben bir katilim.

Onu silkeleyerek annemin sandalyenin koluna zincirlenmiş diğer eline vuruyorum. "Beni koruman gerekiyordu!"

Kemik parçaları ve sıçrayan kan havada uçuşur.

Güvercin annesinin ılıklarını zar zor duyuyor. "Bunu temizlemek çok zor olacak ama devam et Songbird. Hadi bakalım."

Ellerini kanlı, etli kütüklere dönüştürürken mide bulandırıcı bir gıcırta bodrumu dolduruyor. "Beni güvende tutmalıydın! Beni bir annenin sevmesi gerektiğı gibi sevmeliydin!"

"Peroksit. Belki biraz peroksiti vardır," diye mırıldandı Dove ve yukarı doğru yöneldi.

"Bunu neden yaptın?" Sesim çatlıyor. Savunmasız. Gözlerimden yaşlar akıyor. "Neden bana zarar verdin?"

"Seni incitmek istememiştim, tatlı oğlum." Sesi zayıf, kül rengi teni terden parlıyor. "Annen seni çok seviyor. Seni tamamen kendime istedim. Seni iyi hissettirirsem sonsuza kadar benimle kalırsın diye düşündüm."

Sesi çok içten geliyor, sanki yaptığı şeyin doğru olduğuna hâlâ inanıyor.

Gözyaşlarım dökülürken Dove yeniden ortaya çıkıyor. Yatıştırıcı eli sırtımdan yukarı kayıyor, sonra tekrar aşağı iniyor ve beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyor. "Eğer akıllı başında bir anne gibi davransaydın sonsuza kadar senin olurdu." Sesi duygu yüklü ve ağladığını anlamak için ona bakmama gerek yok. Konuşurken sesindeki acıyı duyabiliyorum. "Çocukları avlayan yetişkinler yırtıcıların en kötüsüdür. Başına gelecekleri hak ediyorsun Robyn."

Anne, yüzünü korkunç bir şeye dönüştüren bir kaş çatmayla Dove'u sabitliyor. "Seni küçük kaltak. Kazandığını mı sanıyorsun? *Bana* tıpatıp benzediğın halde *seni* seçmesi sence de komik değil mi?" Kahkahası manik. "Sana her baktığımda beni görecek, küçük kız. Ne zaman sevişsen *beni* düşünecek."

Dove bir an yanımda kaskatı kesiliyor. Annemin sözlerinin ona ulaştığını düşünmek bile, özellikle de Dove'un ona ilk baktığımda annemi gördüğümün farkında *olduğunu* bilmek, beni bir başka kör öfkeye sürüklemeye yetiyor.

Dove'un böyle düşünmesine katlanamam. Asla.

"Ona baktığımda tek gördüğüm, senin sadece olmayı hayal edebileceğın bir kadın. Sevdığım kadın!"

Levyeyi annemin yüzüne sanki hayatım için savaşıyormuşum gibi art arda indirdiğimde Dove geri sıcıyor.

Ve bir bakıma öyleyim.

Kayıp masumiyetim için savaşıyorum.

Çaldığı çocukluk için.
Günahlarından arınmış bir
gelecek için.

Çenesi çözülüyor, bir korku filminde görebileceğiniz gibi acayip bir şekilde sallanırken kan damlıyor. Adrenalinden mi yoksa bu canavarın ölmesini istediğinden mi bilmiyorum ama midem çalkalanmıyor. Onun yerine, levyeyi beyzbol sopası gibi savururken içim çelik gibi oluyor. Darbenin gücü sandalyeyi deviriyor ve kafatası patlarken ıslak bir gümbürtü ve çıtırtıyla betona çarpıyor.

Atkuyruğundan dökülen terli, yapışkan saçlarından kan süzülüyor. Kan boğazında fokurdayıp çenesinin olduğu boşluktan dökülürken vücudu kasılıyor, çaresiz acı iniltileri hırıltılı bir ölüm şarkısıyla açık boşluktan kaçıyor.

Güvercin çömeliyor, annesinin yuvarlanan gözbebeklerine gülümsüyor. "Merak etme," diye civıltıyor. "Ona çok iyi bakacağım."

Saniyeler sonra, Robyn Campbell hak ettiği korkunç şekilde ölür.

Adrenalin azalıyor ve midem bulanıyor. Sendeleyerek uzaklaşıyorum, betona pembe safra kusuyorum.

Dove'un elleri sırtımı ovuyor. "Sorun yok, bebeğim. Ben yanıdayım."

İşim bittiğinde ağzımı silip onu kucağıma alıyorum ve yukarı taşırken yüzümü boynuna gömüyorum. Bana bir koala gibi yapışıyor, kulağıma artık güvende olduğum ve beni asla terk etmeyeceği gibi rahatlatıcı şeyler fısıldıyor.

Her tarafım kan ve düşünmek istemediğim vücut parçalarıyla kaplıydı. Dove'u yere bıraktığımda, onun da üzerinde olduğunu gördüm. Onu soyuyorum, soyunmadan önce yatağıma girmesini işaret ediyorum ve ona katılıyorum. Yan yana uzanırken uzuvlarımızı iç içe geçirmeme izin veriyor, zaman geçerken birbirimize bakıyoruz. İhtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyor - kendimi onun varlığıyla çevrelemek.

Sonunda, "Onu öldürmek beni bir canavar yapar mı?" diye sordum.

Dove kasvetli bir şekilde gülümsüyor. "*Benim bir canavar olduğumu* mu düşünüyorsun, Wren?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Sen gördüğüm en güçlü, en güzel şeysin. Onunla yüzleşmem için bana güç verdin. Sen yanımda olmasan bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Beni daha güçlü bir adam yaptın, Dove."

Onu inanılmaz derecede yakınima çekiyorum, başını eğmek için yanağını hafifçe kavıyorum, dudaklarım onunkiler için çaresiz. "Her parçana hayranlık duyuyorum ve her şeyine sahip çıkmak istemem beni dehşete düşürüyor - tüm gücüne, aşkına, şeytanlarına." Her noktayı başka bir öpücükle noktalıyorum, hissettiğim her şeyi

dokunuşuma. "Bir daha asla sensiz olmak istemiyorum. Beni bir bütün haline getiriyorsun ve seni o kadar çok seviyorum ki bunun seni uzaklaştırmasından korkuyorum."

"Beni asla uzaklaştıramazsın, Songbird." Gülümsüyor, gözyaşları dudaklarımıza karışıyor, tuzlu tadı sözlerine karışıyor. "Seni inanılmaz derecede çok seviyorum, Wrenley Campbell. Kimseye karşı bu kadar yoğun duygular hissettiğimi hayal bile edemezdin ama söz veriyorum bana sahipsin - bedenim, kalbim ve ruhum. Geçmişimiz ne olursa olsun, geleceğimiz birlikte olacak. Tamam mı?"

"Tamam, Turtle Dove."

"Kaplumbağa güvercinlerinin ömür boyu çiftleştğini biliyorsun, değil mi?" diye soruyor kurt gibi sırtarak. "Bu, benim güzel, pembe paletimle zamanın sonuna kadar sıkışıp kalacağın anlamına geliyor. İş için pembe bir takım elbise hakkında ne düşünüyorsun?"

Kıkırdarak burnunu dürtüyorum. "Ömür boyu çiftleşme, benim için sorun değil. Pembe bir takım mı? Asla olmayacak."

Güvercin

Midemden gelen gürültülü bir homurtu yine tuvalete gitmem gerektiğini işaret ediyor. "Tamam, genelde midem bundan çok daha güçlüdür. Suçu In-N-Out'a atıyorum, Songbird. *O kadar da iyi* değildi bu arada."

Wren Robyn'in cesedini sardığımız muşambayı sabitleyen ipin kendi tarafını bağlamayı bitiriyor, sonra bana ihanet dolu bir bakış fırlatıyor. "Bensiz mi gittin? Seni ilk kez götürmek istediğimi söylemiştim!"

Suratını asması çok sevimli ve şimdi ona gittiğimi söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. "Tekrar gidebilir miyiz? Bunu devasa ormana atıp temizlendikten sonra. Belki de yanlış sipariş vermişimdir?" Zayıf bir omuz silkmeye teklif ediyorum.

Pisliğini temizlemek iki saatten fazla sürdü. Neyse ki Robyn'in Costco büyüklüğünde bir hidrojen peroksit şişesi vardı ve kan çok fazla sorun olmadan temizlenebilecek kadar tazeydi. Şimdi geriye kalan tek şey, onu derin, karanlık Kızılağaçlar'a götürmeden önce gecenin çökmesini beklemek.

Biri onu bulana kadar hayvanlar onu temizlemiş olacak. Toplumda sevilen biri olabilir ama Wren buranın kimsenin soru sormadığı ve herkesin sırları olduğu bir kasaba olduğunu söylüyor.

Sessizliği üzerine muşambanın ucundaki çömeldiğim yerden kalkıp onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor, beni kollarına çekiyor ve göğsüne bastırıyor. "Sana zarar verdiğini düşündüğümde hissettiğim dehşeti hayal bile edemezsin."

"Sorun yok. Ben buradayım. Ben iyiyim." O bana sarılırken ben de bu sözleri tekrarlıyorum. Yatağından ayrıldığımızdan beri bu böyle-Wren'in beni görmeye, bana dokunmaya, bana sarılmaya ihtiyacı var, sadece burada olduğumu, gerçek olduğumu kendine hatırlatmak için.

Yaptığım şeyi yaparken hiç korku hissetmedim. Aşağılık adamları öldürmek her zaman tutkuyla yaptığım bir şey olmuştur ve adrenalini beni kurbanlarımı alt edecek kadar güçlü kılar.

Ama şimdi anlıyorum. O sesleri çıkarmanın bir köpek değil de o olduğunu fark ettiğimde yaşadığım büyük panik beni hasta etti. Hayatımda başka biri için hiç bu kadar korkmamıştım. Ona zarar verdiğini düşündüm ve eğer Wren izin verseydi onun ölümünü uzun ve acı verici bir hale getirecektim.

Şu anki haliyle, bunun onun peşini bırakmayacağından endişeleniyorum. Robyn'in ötücü kuşumu yaralamak için başka bir yol bulmuş olmasından, onun ruhunda iz bırakmasından.

"Seni seviyorum Dove," diyor Wren, sanki düşüncelerimin döndüğü yeri duyabiliyormuş gibi. Geri çekiliyor, başımı yukarı kaldırıyor, böylece gözlerimiz buluşuyor, başparmakları yanaklarımı usulca okşuyor. "Sen. Ben sadece seni görüyorum bebeğim."

Bakışlarında en ufak bir şüphe ya da tereddüt yok. Gülümsüyorum ve onu kendime çekiyorum, fısıldadıktan sonra dudaklarımızı birbirine mühürlüyorum, "Biliyorum, Songbird. Biliyorum."

WRENLEY'S RETCHING, Billy Tweely'nin boğazını tırmalayan çığlıklara ahenkli bir şekilde eşlik etmiyor.

"Tanrım, seni öldürdüğümü falan sanırsın," diye takılıyorum bayılmasına ya da midesini boşaltırken bülbülüne katılmasına beş saniye kalmış gibi görünen adama. "Daha iyi kısmına bile gelmedik."

Son bir hamleyle hançerim Billy'nin penisindeki son inatçı siniri de koparıyor ve ben daha yarayı dağlamak için havaya uzanamadan adam çığlıkların ortasında bayılıyor.

"Sanırım bunu bileme vakti geldi," diye mırıldanıyorum, en sevdiğim silahımı değerlendirdikten sonra dönüp erkek arkadaşımın hâlâ eğilmiş, elinin tersini ağzına bastırmış olduğunu görüyorum.

"Aww, bebeğim. Daha önce dokunduğumda kışkırdığını sanmıştım." Parçalanmış eti oltadaki balık gibi bir ileri bir geri sallıyorum. Wren omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra hemen tekrar kusuyor.

"Evet. Hayır. Artık kıskanmıyorum," diye nefes nefese kalıyor.

Billy kanamadan önce yarayı dağlıyorum, sonra da adamımı kontrol etmek için odanın diğer ucuna geçiyorum. "Sana köpek poşetleri hakkında ne demiştin? Şimdi temizlemek daha uzun sürecek."

"Turtle Dove, şu anda endişelerimin en küçüğü bu." Wren'in zayıf sesi yüreğıme dokunuyor. Maskemi çıkararak, yatıştırıcı bir eli sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Bebeğim, bunu sevgiyle soruyorum ama senin hiç ürkmeden bir kafaya vurduğunu gördüm. Ne oldu?"

Tekrar kamburlaşmadan önce "Aletim sempati ağırları çekiyor," diye geveliyor.

Bu noktada, sadece kuru kuru sallıyor. Gülüşümü kontrol altında tutmaya çalışıyorum, ama yine de kabarıyor ve hanımefendiye yakışmayan bir homurtu olarak kaçıyor. "Tüy yumağı kusan bir kedi gibi ses çıkarıyorsun."

"Acele eder misin artık?" Elini saçlarında gezdirirken doğruldu ve beni başından savdı. "Gitmemiz gereken bir yer var ve bu gidişle geç kalacağız."

Billy kıpırdanıyor, bilincinin sınırında sallanırken inliyor. Hediye me doğru geri dönüyorum, ötücü kuşuma tam olarak kimin özel günü olduğunu hatırlatmak için maskemi bir güzel takıyorum. "Hey! Sadece bir kez otuz yaşına giriyorsun ve son baktığımda bugün *benim* doğum günümdü. İstersem çük keserim."

"Dick, Dove. Tekil."

"Beni acele ettirmeye devam et, Songbird, ve bu çoğul olacak."

THE TIPSy TACO her zamankinden daha kalabalık ve Wren'le bara yaklaşır yaklaşmaz nedenini anlıyorum.

Pembe ışıltılı çelenkler, pembe-beyaz kapkeklerden oluşan bir kulenin üzerinde dev bir pembe-altın "otuz" balonunun yüzdüğü bilardo masalarının etrafını sarıyor. Küçük taco kabukları ve tüm malzemelerle dolu pembe örtülü bir büfe masasının üzerinde Happy Birthday, Dove yazılı bir pankart asılıdır.

İş arkadaşlarımızın çoğu birbirleriyle kaynaşırken, Vixey pembe içecek tepsisini dengede tutarak masalar arasında dolaşıyor. Herkes Bunny ve Hunter'a göz ucuyla bakıyor; ikisinin de en iyi arkadaşımın yüzünü hayal kırıklığına uğratan bir tartışmanın ortasında oldukları belli.

"Bebeğim." Göğsüm kabarıyor ve arkadaşlarımızı sinirli bir ifadeyle izleyen Wren'in kolunu kavıyorum. "Bunun benim için sürpriz bir parti olması mı gerekiyor?"

Bakışları benimkilere kayarken kızgınlığı şefkate dönüşüyor. "Öyleydi. Ama görünüşe göre bu ikisi lanet telefonlarına cevap verecek kadar uzun süre didişmeyi bırakamıyorlar!" Son kısmı onlara yaklaşıırken yüksek sesle ve agresif bir şekilde söyledi.

Hunter bize doğru dönerken Bunny sığıyor ve gözleri açılıyor. "Kahretsin! Mutlu yıllar, Aşk Güvercini!" diye bağıyor, kollarını havaya kaldırıyor ve herkesin dikkatini çekmek için ellerini sallıyor.

Tüm gözler bana çevrilirken bir ses korusu katılıyor. "Mutlu yıllar, Dove!"

"Aww, yapmamalıydınız. Teşekkür ederim!" Wren Hunter'ı birkaç adım öteye çekerken ben Bunny'ye yaslanıyorum ve herkes biz gelmeden önce ne yapıyorsa ona devam ediyor.

Temizlenmemiz, eve gitmemiz, duş almamız ve hazırlanmamız için geçen süre göz önüne alındığında, bir saatten fazla geciktiğimizi söyleyebilirim.

"Her şey yolunda mı?" Bunny'ye sordum. "Çılgılık atmak için ara sokağa gitmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"S o r u n yok!" Bunny çok hızlı nefes a l ı y o r . "Hunter sadece... Hunter."

"Cehennem kadar sıcak? Büyük penis enerjisi? Yine banyoda beynini sikmek için yalvarıp duruyor mu?" Kaşlarımı oynatıyorum.

"İlk kısmı duydum Kaplumbağa Güvercin," diye sesleniyor Wren omzunun üzerinden. "Ben de, bebeğim. Gururum okşandı," diye ekliyor Hunter sırtarak.

Ben ona göz kırparken Bunny bana düz bir bakış fırlatıyor. "Bu sefer ikinizden de bir inkar duymuyorum."

Vixey zıplarken, "Seni sevdiğim için şanslısın," diye mırıldanıyor.

Zıplamaktan kastım, kelimenin tam anlamıyla son anda tökezliyor ve dengesini yeniden sağlamak için birkaç kez zıplamak zorunda kalıyor.

"Mutlu yıllar, Dove!" diye bağıyor ve kollarını bana doluyor. "Al! Bu senin için!"

Vixey bir Bebek Katili peluşunu ellerime tutuştururken Bunny kaskatı kesiliyor. "Çok şirin değil mi?"

En iyi arkadaşımınla bakıştıktan sonra bal rengi gözleri heyecanla parlayan uzun boylu kıza dönüyoruz. "Belki masana koyabilirsin diye düşündüm! Bilirsin, çünkü onun hakkında yazıyorsun!"

Boğazımdan rahatlamış bir iç çekiş çıkıyor. "Teşekkür ederim, Vixey. Çok düşüncelisin!"

"Rica ederim! Neyse, işe dönmem gerek ama doğum günün tekrar kutlu olsun!" Bunny'ye *adeta ha, arkadaşın benden hoşlanıyor ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok* diye bağırarak bir sırtış attıktan sonra tuhaf bir havayla kaçıp *gidiyor*.

"Ondan nefret ediyorum," diye homurdanıyor Bunny.

"Neden? Çok tatlı ve harika bir tarzı var." Hediye bakmadan önce Vixey'e sıcak pembe kargo pantolonunu nereden aldığını sormayı aklıma not ediyorum.

"Kimse *o kadar* iyi değildir," diye tersliyor Bunny. "Onda bir *gariplik* var. Sana söylüyorum."

"Affedersiniz hanımefendi. *Ben* o kadar iyiyim. Şimdi zavallı kıza kötü davranmayı bırakın ve bunun ne kadar şirin olduğuna bakın!" Elimdeki pelüşü tutuyorum; kalçasına jartiyer ve hançer bağlanmış mini bir versiyonum.

Eline satıcının Etsy bilgilerinin olduğu bir kart iliştilmiş. Uygulamadan bakıyorum ve Baby Doll Killer ürünlerine adanmış koca bir dükkan buluyorum. "Ooh. Belki de bir ton sipariş etmeli ve onları kartvizit gibi olay yerlerine bırakmalıyım."

"Oh, güzel," diye mırıldanıyor Bunny. "O zaman web sitesine seri katil onaylı bir afiş yapıştırabilirler. Hashtag lisanslı ürünler. Hunter da bunu doğrudan size bağlayabilir."

"Neyi ona geri bağlayabilirim?" Hunter, Wren'le birlikte bize katılırken soruyor.

Erkek arkadaşım kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti, tam o sırada Bunny, "Kendi işine bak!" diye bağırıyor.

Hunter onun alanına girmeden önce açık avucunu yanımızdaki bilardo masasının kenarına vuruyor ve parmağıyla onu işaret ediyor. "Dinle küçük tavşan, bugün ağzından yeterince laf aldım-"

Bunny, adamın uzattığı parmağa dişlerini geçirir ve hırlar, "Komik, dün gece başka bir melodi söylüyordun!"

Wren ve ben, ikisinden gizlice uzaklaşmadan önce gözlerimizi açarak birbirimize bakıyoruz.

"Bana mı öyle geliyor yoksa son zamanlarda çok mu sinirli?" Wren fısıldıyor, geçerken Vixey'nin tepsisinden iki içki alıyor ve birini bana uzatıyor. Sıvı yenilebilir parıltılarla parıldıyor, pembe alkolün içinde dönüyor, burunda gevrek ve meyvemsi.

"Birlikte yattıklarını düşünürsek daha mutlu olacağını düşünebilirsiniz."

"Sonunda itiraf etti mi?"

En iyi arkadaşlarımıza bakarak başımı sallıyorum. "Hayır. Ama şunlara bak. Onu o bilardo masasına oturtup çok edepsiz hareketler göstermesine saniyeler kaldı."

Wren kıkırdıyor ve yakındaki bir masaya oturup beni bacaklarının arasına çekiyor. "Kirli hareketlerden bahsetmişken, bu partinin hazırlanmasına yardım etmiş olsam da, sana hediyyemi verebilmek için seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

"Oooh." Kollarımı boynuna doluyorum, gözlerinin kararmasının tadını çıkarıyorum, kucağına tam olarak tırmanmadan ona doğru bastırduğımda uylukları esniyor. "Güzel pembe bir fiyonkla sarılmış muhteşem siki mi?"

Gülüyor ve beni usulca öpüyor. "Hayır, ama bunun olmasını sağlayabilirim."

Wren daha derin bir öpücük için eğiliyor ama keskin bir çığlık ikimizin de sıçramasına neden oluyor. "Siz ikiniz birlikte misiniz?" Cecilia neredeyse kulak zarımı parçalayacak şekilde çığlık atıyor.

Wren ve ben şaşkın bakışlar atıyoruz. "Bir süredir birlikteyiz Cecilia," diyorum ona.

"Ne kadar uzun bir süre? İkinizin ofisteki halinden asla anlayamazsın," diye araya giriyor Sharon, köpeğini öldürmüşüz gibi bize bakan arkadaşının yanında durarak.

Wren eğildi, sesi kulağıma doğru alçaldı. "Perşembe günü masamda öğle yemeği yedin. Kapıyı kilitlediğimizde ne yaptığımızı sanıyorlar?"

Kıkırdarak kadınlara, "Sanırım sır saklamakta çok iyiyiz," diyorum. Bilmiş bir gülümsemeyle erkeğime bakıyorum. "Değil mi, Songbird?"

WREN'İN PARMAKLARI saçlarımda sıkışıyor, boğazımın arkasına vururken sikiinin belirgin damarları dilime doğru kayıyor. Wren'in bir keresinde bana söylediği gibi *"erotik ve estetik olarak hoş"* olan tükürük ağzımın köşelerinden akıyor.

"Siktir, Turtle Dove. Bugün senin doğum günün. Diz çöken ben olmalıydım." Başını geriye eğiyor, ben daha sert emerken dudaklarından bir küfür daha dökülüyor, o çekilirken dilimi etrafında döndürüyorum.

Mikrofon gibi ucuna doğru konuşuyorum. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor, Songbird? Bugün benim doğum günüm. Ne istersem onu yaparım."

Çenem taşaklarına baskı yapana kadar dilimi şaftı boyunca takip ettiğimde Wren inliyor. Her birini ağzımın içine çekiyorum, onlara masaj yapıyorum.

Fısıldanan her lanetin tadını çıkararak yukarı doğru öpmeden önce dudaklarımı.

Onun çözülüşünü, verdiğim zevke teslim oluşunu izlemeyi seviyorum. Partnerinize güvendiğinizde bedeninize nüfuz eden derin, coşkulu mutluluğa kendini kaptırmasını seviyorum. Verdiklerimiz ve aldıklarımız içgüdüsel - ritmik okyanus dalgaları gibi bir gelgit.

İşte saf memnuniyet budur.

Wren ayağa fırlıyor, boğazımın derinliklerine yerleşirken bir an için beni boğuyor ve omuzlarımdan tutarak beni üzerine çekiyor. "Buraya gel ve yatak başlığına tutun, doğum günü kızıl."

Beni sikinin üzerine indirirken başımı arkaya atarak itaat ediyorum. İlk hamlesi zahmetli bir şekilde yavaş, ama sonra hızını artırıyor, kalçalarımı kavrarken boğazımı öpüyor, beni üzerine çekerken kendi aletini yukarı doğru itiyor.

"Daha doğum günü şaplaklarına başlamadım bile," diye mırıldanıyor boynuma, avuç içi kıcıma vurmadan önce.

Zevk omurgama doğru yayılıyor. Wren parmaklarını etime geçirerek beni kendine doğru bastırıyor. Meme uçlarım sıkılaşıyor, orgazmım karnımda kıvrılırken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Bir sert tokat daha. "Benim için sayacak mısın, Turtle Dove?" "Üç," diye bağıriyorum avucu tekrar yere indiğinde.

"Benim için çok iyisin." Meme ucumu ısıriyor, sırtım daha da dikleşiyor.

"Dört," diye haykırıyorum, saçlarını avuçluyor ve onu göğsüme bastırıyorum.

Yaslanırken beni öne doğru çekiyor ve ona binmem için bana rehberlik ediyor. Eli saçlarıma dolanıyor, diğeri kıcıma vuruyor ve beni daha yükseğe çıkarıyor.

"Becer beni, Dove. Sikimin her yerini dağıtana kadar sür beni."

Kaldıraç olarak yatak başlığını kullanıyorum, ona karşı zıplıyorum, sesim kesilene kadar her keskin vuruşu sayıyorum. Derimin altında kıvılcımlar patlıyor, zevk daha sıkı, daha keskin bir şekilde sarılıyor.

"Bebeğim, boşalacağım."

"Bu doğru, Turtle Dove." Wren devralıyor, içime pistonluyor, gözlerimin arkasında yıldızlar patlayana kadar o tatlı noktaya tekrar tekrar vuruyor. "Kahretsin, beni çok sıkı kavriyorsun. Ben de geliyorum."

Serbest bırakılmamızın peşinden koşarken inlemeler ve çığlıklar birbirine karışıyor, bedenler anı uzatmak için birlikte hareket ediyor.

"Siktir, Songbird." Parmaklarımı yatak başlığından kaldırıp göğsüne yasladığımda parmaklarım ağriyor. "Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü hediyesi."

Wren kıkırdıyor, omurgamda tembel desenler çiziyor. "Bu senin hediyen değildi."

Fang kapının dışında sızlanıyor, içeri alınmak için tırmalıyor, başka ne planladığını sormadan sözümü kesiyor. Wren yataktan kayıyor, köpeğimizi içeri almadan önce boxer külotunu giyiyor.

"Üzgünüm, küçük sıçan. Annene saygısızlık etmekle meşguldüm ve senin masum gözlerinin bunu görmesine gerek yoktu." Fang'i kaldırıyor ve yatağa yatırmadan önce burunlarını birbirine yaklaştırıyor.

"Tapınma terimini tercih ederim!" Yan tarafıma kıvrılıp çarşafı yukarı çekiyorum, koridorda kayboluşunu izlerken başımı dik tutmak için bir elimi saçıma sokuyorum.

Fang inliyor ve bir patisini yüzüne kapatıyor ve koridorun aşağısından Wren'in güldüğünü duyabiliyorum.

"Gördün mü? İşte bu yüzden seni yatak odasının dışında tutuyoruz," diye açıklıyorum yavruma, baş tüylerini karıştırırken.

Birkaç dakika sonra Wren elinde uzun pembe bir kutuyla belirir. "*Bu* senin hediyen, Kaplumbağa Güvercin." Kutuyu bana uzatıyor ve ben kutuyu açmak için oturur pozisyona geçerken yatağın kenarına tünüyor. "Mutlu yıllar."

"Bebeğim, bana bir şey almana gerek yoktu!" Kapağı yırtıp beyaz kâğıt mendili yırtarken ses tonum heyecanımı yansıtıyor.

İçinde ne olduğunu anladığımda nefesim kesiliyor. Dekoratif bir hançer bana doğru parıldıyor. Tam elim uzunluğunda, ısıltılı bir oniks bıçak ve yay ve kafatası şeklinde siyah ve pembe takılarla süslenmiş pembe parıltılı bir kabzaya sahip. Elle boyanmış güvercinler kabzanın dibinde duruyor.

"Beğendin mi?" Wren yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzülürken soruyor.

"Bayıldım," diye fısıldıyorum, daha yüksek sesle konuşursam sesimin çatlamayacağına güvenmiyorum.

"Arkasında bir yazı var," diyor sessizce, sanki tepkimin ne olacağından emin değilmiş gibi.

Çeliğe kazınmış gümüşü kelimeleri görmek için çeviriyorum.

Ömür boyu.

"Tıpkı kaplumbağa güvercinler gibi," diye fısıldıyor Wren. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Teşekkür ederim, Songbird. Bu çok güzel ve her zaman el üstünde tutacağım." Kendimi onun kollarına bırakıyorum ve Fang'i yatağın üzerinde uçuruyorum.

Wren gülüyor, Fang'in düşmemesini sağlarken beni tutuyor. "İşte bizim sonsuzluğumuz böyle bir şey, Kaplumbağa Güvercin."

Mutlu gözyaşlarımın arasından sırtırken saçlarını alnından itiyorum. "Bu benimle öldürmeye devam edeceğin anlamına mı geliyor?"

Beni usulca öpmeden önce gülümsüyor. Dudaklarıma karşı usulca inerken vücudum yeniden canlanıyor. "Gideceğim ama sadece senin kas gücün olmak için. Sen intikamcı kanunsuz olmaya devam edebilirsin."

Fang'in yataktan kalkarken çıkardığı yumuşak gümbürtü, Wren beni yastıklara yaslayıp çarşafı çıplak bedenimden çekerken kayboluyor. Hançeri alıp kutusuna geri koyuyor ve yatağımda bana katılmadan önce komodinin üzerine yerleştiriyor.

"Hmmm, Bebek ve hançeri."

"Bu kulağa hoş geliyor, Turtle Dove."

Onu kendime çekiyorum, bacaklarımı beline sararken dudaklarımızı birbirine mühürlüyorum.

Benden çok daha uzun olmasına rağmen, bir yapboz parçası gibi birbirimize uyduğumuzu hissediyorum. Wren'i olduğu gibi kabul ediyorum ve üstesinden geldiği her şeye hayranlık duyuyorum ve o da benim her şeyime değer veriyor - en karanlık kısımlarıma bile. İkimiz de ruhumuzun bir parçasını kaybetmiştik, diğerimiz onu tamamlıyor.

Ve şu anda kendimi hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim.

**Seri Katiller Zamanında Aşk.
Wrenley Campbell tarafından
Kıdemli Araştırmacı Gazeteci**

On yıllık bir aradan sonra şehre döndüğümde bunun tek bir nedeni vardı.

Bebek katiliyle tanışmak istedim.

Şehri kirleten pislikleri bulup temizleme konusundaki yeteneğine hayranlık duymakla kalmadım, aynı zamanda ona saygı duydum. Kendini filme alma ve kurbanlarının işlediği iddia edilen suçların kanıtlarıyla birlikte görüntüleri polise gönderme cüretini göstermişti. Bu sadece intikam değildi, bir açıklamaydı.

Bebek benim saplantım haline geldi. Ona saygı duydum. Ona hayret ettim. Ve dürüst olmak gerekirse, onun önünde durmak istedim - tabii ki onunla bir müttefik olarak tanışmak için.

Bu yüzden, kötü şöhretli maskeli katil hakkında şehrin önde gelen bilgi kaynağı olan Metro Media'ya iş başvurusunda bulundum. M.M.'in en iyi gazetecisi Dove Carroway, Doll hakkında her zaman içeriden bilgi sahibi olurdu. Ben de - cahilce de olsa, ekleyebilirim - sadece var olarak peşine takılabileceğimi ve avantajlarından yararlanabileceğimi varsaydım.

Tamamen yanılmışım.

Sadece bir meslektaşımın zor kazanılmış pozisyonunu gasp edebileceğimi düşünerek hata yapmakla kalmadım, aynı zamanda bir erkek olarak Doll ile bir kadından daha iyi bir ilişki geliştirebileceğimi varsayarak büyük bir yanılgıya düştüm. Onun güvenini kazanmanın yolunu cazibemle bulabileceğimi, bu firmayı kararlılıkla ve durmaksızın çalışarak yeniden inşa eden kadın yerine bana bilgi aktarması için onu ikna edebileceğimi düşündüm.

Bu yazının meslektaşına yazılmış bir aşk mektubu gibi olduğunu düşünüyorsanız, kesinlikle haklısınız.

Dove ve ben iyi başlamadık. Aslında, bahse girerim ki beni birden fazla kez kovdurmakta haklı olabilirdi. Ama birlikte çalıştığımız süre uzadıkça onun nasıl bir kadın olduğunu daha iyi anlamaya başladım.

Oyuncak Bebek Katili'ne duyduğumuz ortak saygı üzerinden bağ kurduk - neyi temsil ettiği, neyi temsil ettiği. Ve Dove'un izniyle şunu söyleyeceğim: ikimizin de çok iyi bildiği bir geçmiş, Oyuncak Bebek'in intikamını almaya çalıştığı kişileri yansıtan köklü bir travma üzerinden bağ kurduk.

Dove'un Doll'u neden tek odak noktası haline getirdiğini anlamaya başladım. Sadece onun hakkında haber yapmıyor, onu anlıyor. O bunları yaşamış, hayatta kalmış ve üzücü geçmişini bir gelecek yaratmak için kullanmış. Bu yüzden okuyucuları onun eserlerini tükettiklerinde kendilerini çok derinden hissediyorlar. Her zerresini onun içine döküyor. Ve çalışma ilişkimizin ortasında, bana da aynısını yapmam için güç verdi - kendi geçmişimle yüzleşmek ve hayatımı geri kazanmak için.

Dove Carroway tanıdığım en güçlü insan. Ona aşık olmama şaşmamalı çünkü onu tanıyan herkes aşık olur. Bu kaçınılmaz.

New York'a dönme amacım artık Doll ve onunla tanışmak için duyduğum pervasız ihtiyaçla sınırlı değil. Bazıları ona olan takıntımı bir hata olarak nitelendirebilir, ancak bu takıntı beni hayatımın en büyük "hatasına" götürdü.

Doll'a -her kimsen- teşekkür ederim.

Konuşamayan çocuklar adına konuştuğunuz için teşekkür ederiz. Kimse yapmazken adaleti aradığınız için.

Bana sahip olduğumu hiç bilmediğim gücü verdiğiniz için.

Ve istemeden de olsa beni hayatımın aşkıyla tanıştırdığı için.

DOVE'un gözleri parlarken, bebek mavisi gözleri her satırı dikkatle incelerken sinirle izliyorum. Tam olarak bitirdiği anı biliyorum - makalenin yarısından beri tuttuğu nefesini veriyor ve pelüş, pembe koltuğuna geri gömülüyor.

Hemen konuşmuyor ve sessizlik ben daha fazla dayanamayana kadar uzuyor. "Eee? Sen ne düşünüyorsun?"

Gülümsüyor. Dove'un gülümsemesi şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey, ama bu sefer farklı bir şey içeriyor - hayat değiştiren bir şey.

"Bayıldım," diye yumuşak bir yanıt veriyor.

Bana bakmadan faresine uzanıyor ve yayınla düğmesine tıklıyor. Bu basit hareket göğsümü geriyor, sonra içime bir sıcaklık doluyor ve tüm sinirlerimi dolduruyor. Kendime engel olamıyorum, sandalyesini döndürüyorum ve onu kollarıma çekiyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ben de seni seviyorum. Peki ya bu?" Geri çekiliyor ve bilgisayar ekranına doğru başını sallıyor. "Bu inanılmaz bir çalışma. İyi iş çıkardın, Songbird."

Bu basit övgü benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Dove bir elini yüzümün önünde gezdiriyor ve burnuma bir çivi çakıyor. "Ama bunun Bebek hakkında yazmaya başlayacağın anlamına geldiğini düşünme, çünkü böyle bir şey asla olmayacak."

Ah, işte burada.

Kıkırdıyorum, pembe-beyaz ebruli tırnağını avucumun içinde yakalıyorum. "Merak etme. Doll'u kendime saklamayı daha çok tercih ettiğime karar verdim."

"Ömür boyu mu?" diye alay ediyor, karpuz boyalı dudakları benimkilerin hemen üzerinde gezinene kadar eğiliyor.

Ellerimizi birleştiriyorum, başparmağım yüzük parmağındaki çıplak noktayı okşarken alnımı onunkine bastırıyorum - yakında süslemeyi planladığım bir nokta. "Ömür boyu."

Bunny ve Hunter arasında banyoda neler olduğunu bilmek ister misiniz? Özel bir bonus bölüm ve Seri Katil Kitap Kulübü'nün ikinci kitabına bir göz atmak için [buradan](#) kaydolun. Bunny ve Hunter'ın kitabını da [buradan](#) ön sipariş verebilirsiniz.

Afterword

Sanırım karanlık romantik komedi dönemimdeyim ve bunu seviyorum.

Bu hikâye fikri geçen yıl bir kız gezisinden döner dönmez aklıma geldi. Eve dönüp bir Noel kitabı yazmayı planlamıştım, ancak iki hafta sonra elimde on bin kelime ve beni çok güldüren bir taslak vardı, bunun yerine bu projeyi sürdürmem gerektiğini biliyordum.

Dove ve Wren kafamda o kadar mükemmel bir şekilde bir araya geldiler ki, travmaları, aşkları, senden nefret etmek istiyorum ama aynı zamanda seni becermek istiyorum tavırları. İlk romanım *Where the Flowers Bloom*'u okuduysanız, kederin önemli bir tema olduğunu ve herkesin bunu nasıl farklı deneyimlediğini keşfetmeyi sevdiğimi biliyorsunuzdur. Aynı şeyin travmalar için de söylenebileceğini düşünüyorum.

Désirer'in Melekleri serisine başladığımdan beri benzer deneyimler yaşamış insanlarla birçok kez konuştum, bu seride de aileleri veya sistem tarafından başarısızlığa uğratıldıklarında çocukların başına neler gelebileceğine dair daha ağır temalar işleniyor. Her hikâye birbirine benzese de birbirinden çok farklıydı ve ben de Dove ve Wren'in karakterleri aracılığıyla bunu göstermeye çalıştım.

Wren'in travmasını da vurgulamak benim için gerçekten önemliydi. Bence, sadece bir erkek olarak değil, aynı zamanda sadece başına gelenler için değil, aynı zamanda annesinden uzaklaşamadığı için sürekli olarak kendi hatasıymış gibi hissettirilen bir erkek olarak, toplumun bir kadın dışında herhangi birinden geldiğinde bu hikayelere çok fazla dikkat etmediğini ve bunun değişmesi gerektiğini düşünüyorum.

Hem erkekler hem de kadınlar istismara uğrar. Hem erkekler hem de kadınlar istismarcı olabilir. Hepimiz hayatlarımızı geri alabilir ve hikayelerimizi değiştirebiliriz. Bazılarımızın diğerlerinden biraz daha fazla yardıma ihtiyacı var.

Bu yüzden, Dove'un bu kişi olması

Wren gerçekten de güçlü bir kadın yaratmama ve senaryoyu tersine çevirerek erkek yerine bir kadının bu rolü üstlendiğini görmemize olanak sağladı.

Bu seri için tüm FMC'lere güçlü bir ses verdiğim için mutluyum. Ve onlar için sırada ne olduğunu görmek için heyecanlıyım.

Acknowledgments

Ekibime: Sizi seviyorum. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Jessica, Cady, Ashley ve Lauren, benimle birlikte oturup bu karakterler üzerinde saatlerce kafa yorduğunuz ve attığımız kahkahalar için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bitmek bilmeyen sohbetler ve sesli mesajlar, gözyaşları, korkular ve tüm o ucube tavuklar için, hepinize inanılmaz derecede minnettarım.

Düzeltenlerim, Heather ve April.

Editörüm, Samantha. WWSD. Artık takımın bir parçasıyım. Benden asla kurtulamayacaksın.

Cruel Ink Yazar Hizmetleri'nden Victoria. Siz olmadan bir daha asla tanıtım yazısı hazırlayamayacağım. Stresi ortadan kaldırdığınız ve harika bir tanıtım yazısı yarattığınız için çok teşekkür ederim.

Charly, kapak tasarımcım, sadece... VAY CANINA! Alım formuna ne istediğime dair hiçbir fikrim olmadan ve sadece neyi sevmediğime dair bir sürü fikirle girdim ve TEK seferde beynime ulaşıp hayal ettiğim her şeyi yaratmış gibiydin. Kapağa, grafiklere ve tüm serinin estetiğine aşığım. Kesinlikle harikası.

Kocam Bay Darby'ye. Bana katlandığınız ve kaplumbağa güvercinim olduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu kitap beni neredeyse mahvediyordu - dürüst olalım, beni mahveden şey imkansız zaman çizelgemdi - ama sen her şeyi yüzünde bir gülümsemeyle izledin ve ofiste uzun saatler geçirmem gerektiğini anladın. Bana vermeye devam ettiğiniz tüm destek için minnettarım.

Her zaman olduğu gibi, son olarak, Darbyverse'e şans vermeye devam eden okuyuculara teşekkür ederim. Darby Darling'lere, ateşli tavuk avcılarına teşekkür ederim; siz olmasaydınız uzun zaman önce boğulmuş olurdum.

Xo

About the Author

D.L. Darby Anchorage, Alaska'da yaşıyor. Köpeği ve kedisi için tüylü bir anne ve kocası için süper bir eş.

Gündüzleri kuaförlük yapıyor, geceleri ise evindeki cinayet tahtasında sürekli yeni fikirler tasarlıyor. Çalışmadığı, okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda, onu televizyona yapışmış, Netflix'in yarattığı yeni reality şovunu izlerken bulabilirsiniz.

Also by D.L. Darby

[Çiçeklerin Açtığı Yer](#)

Şeker ve Viski Düeti

[Günah Kadar Tatlı Bir](#)

[Dilim Baştan Çıkarma](#)

Hafta Sonu Harikalar Diyarı

Düeti [Nane Dilekleri](#)

[Yıldızlı Gece Öpücükleri](#)

Désirer'in Melekleri Serisi

[Benimle Yalan](#)

[Yan Benimle](#)

[Benimle Benimle](#)

[ÖlOyna](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

